

komor zoltán: **dögnyugat**

(szürrealista elbeszélések a vadnyugatról)

Döngyugat
Komor Zoltán

2014

Köszönet:

Apagyai Ferenc, Gulisio Tímea,
Michael Chocholak, Poór Anikó, Szakállas Zsolt,
Tépő Donát, Zsuponyó Gábor

Katapult Kortárs Alkotói Oldal
www.katapult.tk

Tartalomjegyzék

Kádtolvajok	5.old
A seriff disznajai	11.old
A dögevő	17.old
Nekroseriff	22.old
A csontcsecsemők völgye	29.old
Csibecsont Mary	36.old
Skorpiótej	43.old
Szappancsöcsök	50.old
Kakukkos pina	55.old
Dögmozdony	62.old
Cserepes revolver, koporsó-kurvák	68.old
A Kaptárfejű bandita	74.old
A kaktuszemberek	82.old
Ingyán'hintó	90.old
Dögnyugat.....	96.old

Kádtolvajok

A sivatag széli lebujszalonzenével gargalizál. Ahogy a városkára telepszik az alkony, egy koszos képű fiú körbe jár az utcákon, és meggyújtja a sarkokon álló kaktuszok gyufa-tüskéit. A sárga ragyogásban aprócska skorpiók indulnak vadászatra – fekete ollóikkal a homokba fúródott, célt tévesztett pisztolygolyókat lökdösnek, majd tovaszaladnak túlábaikon. Ez itt a senkiföldje – szakadt paplanok forgolódnak az éjszakában, kifordult ajtóknak koccannak az emberi lábon futó ördögszekerek.

A kocsmá előtt kikötött kádak oldalán reszket az égő kaktusztüskék fénye. Bennük állott fürdővíz loccsan, ahogy a kádak egyik lábukról a másikkra nehézkednek – pucoló fiúk csutakolják néhány oldalát, miközben a cowboyok odabenn újra töltetik whisky-s poharaikat a pultnál. Az egyik fiú pisszegni kezd a másiknak, mire az sandán félre fordítja a fejét.

– Psszt – így a fiú. – Te! Én ebben megfürdök! Figyeld a szalon ajtaját, nehogy kijöjjön a fickó!

– Te hülye vagy! – morog rá a másik. – Ha a mesterlövész rajtakap, ahogy a kádjában pancsikálsz, kilyukasztja a koponyádat! – azzal ujját pisztolyként a másik fiúra szegezi, és úgy tesz, mint aki meghúzza a ravaszt: – Ba-bumm! – mondja, és odafenn kihuny egy csillag.

– Amióta csak az eszemet tudom, vödörből mosakszom, használt mosogatóvízben! – vinnyog a társa. – Mindig is szerettem volna egy ilyen kádban fürödni, te nem?

A másik megrántja a vállát, majd a szalon felé sandít.

– Csináld akkor! – biztatja, mire a fiú kibújik piszkos ruháiból, és a kádhoz lép, ami ijedten próbál elhúzódni tőle.

– No... Nyugi! – biztatja, mire az abba hagyja a mocorgást, és enged, hogy a fiú belémásson. Annak hirtelen kellemes bizsergés fut végig a bőrén.

– Hú, ez még langyos! – kuncog a kölyök, s elmerül a vízben. Odabenn a kocsmában elsül egy pisztoly, de nem akasztja meg a vidám be-

szélgetést. Kártyalapok sétálnak kézből kézbe, whisky-t izzadnak a poharak.

– Na, milyen? – suttogja a szalon szárnyajtáját figyelő fiú, mire a kádban fürdőző felkuncog, és ráspriccel némi vizet: – Ilyen lehet a mennyország, barátom! Mássz be te is egybe!

– Nem is tudom... És ha kijön a miszter?

– Majd gyorsan kipattanunk! – buzdítja a pancsoló, azzal a gyerek végre ledobálja ruháit, és megközelít egy kádat.

– Na?

– Ez tényleg jó! – feleli a másik, belesüppedve a fürdővízbe. Az égen már a telihold ragyog – sötét felhők merészkednek udvarába, a sivatag felől érkező szél port perget a vízbe, a fiúk pedig hátradőlve figyelik az eget, néha a víz alá buknak, s ilyenkor élvezik a csöndet. Egyszer csak nyílik a szalon dupla szárnyú ajtaja, s az udvarra szabadul a fény a kocsmából. A gyerekek kidugják a fejüket a vízből, és meredten figyelnek a kocsmába felé.

– Ugyan már, nem fogja megtudni! – győzködi egy fiatal táncos lány a társát. – A mesterlövész meg a társai részegek, akár a csap! Az előbb láttam, már el is aludtak az asztal alatt! A jó kis fürdővíz pedig hamar kihűl!

– Hát nem is tudom... – motyogja a másik lány, de már ő is vetkőzik. A fiúk kikerekedő szemmel figyelik, ahogy lehámozzák magukról a kisasszonyok a ruhákat. Egy átúszó felhő ismét szabad utat enged a hold álmatag fényének, s a homályban látják a kerek melleket, még azt is, hogy rajtuk a bimbók rögtön megkeményednek a hűvös éjben. Csipőikről lehámozzák a bugyogót, és ott állnak anyaszült meztelenül, sötét szőrzetükben megül a szél szállította sivatagi homok.

– Hűvös van, gyorsan be a kádba! – biztatják egymást, a fiúk szíve pedig hevesebben kezd verni, amikor látják őket közeledni. A víz alá buknak, és összekucorodnak.

– Jó langyos! – kuncog az egyik, a vízbe dugva a lábát. Majd a másikat is a kádba emeli, és leguggol, a fenéke eltűnik a vízben. Már nyújtani ki a lábát, amikor egyszer csak beleütközik a fiú oldalába. A lány

ijedtében felsikolt, s riadtan takarja el a kezével melleit, mikor jajongva kidugja a víz alól a fejét a kölyök.

– Juj! Fiúk vannak a kádban! – figyelmezteti a másikat, de késő, már az is két lábbal a vízben áll, amiben a másik legény kucorog. Az is a felszínre bukkan, és bugyután mosolyog a kisasszonyra.

– Van itt hely kettőnek is! – heherészik, mire a lány durcásan az arcába csapja a fürdővizet.

– Tűnés innen, ti kis patkányok! – hördül fel, ám ekkor ismét nyílik a szalon ajtaja. A fürdőzők visszanyelik szavaikat, és fülelnek. Az egyik fiú kiles a kád pereme fölött, majd sápadt arccal motyogja: – Ez a mesterlövész, a francba is!

Tudják, hogy késő már kiugrani a kádból, gyorsan a víz alá buknak tehát mind a négyen. A Mesterlövész részegen támolyog ki a kocsmajátón, a kezében colt-ot pörget, ám elejti. Káromkodik, aztán röhögni kezd, és felkapja a földről. Aztán neki kezd dúdolászni, és a kikötött kád felé botorkál. Minden lépéssel megszabadul egy-egy ruhadarabtól, nadrágját és pisztolyövét veti le utoljára.

A kádban a fiú és a lány összenéznek. Tudják jól, nincs annyi hely, hogy mind a ketten a víz alá merüljenek. A lány int tehát a fiúnak, hogy bukjon le. Az vesz egy nagy levegőt, és szó nélkül eltűnik a víz alatt.

Egyszer csak a Mesterlövész hajol át a kád pereme fölött.

– Nocsak, hát itt meg mi van! – morog, de amikor meglátja a fiatal lányt, zavartan vigyorogni kezd, aranyfogai csillagszóróként szikráznak. A Mesterlövész szemei helyén két, hat lyukú lefolyósűrő van. Összezsugorodott nők, mint pókhálóba gabalyodott legyek vergődnek benne, akiket a szalonban látott és kívánt meg a fickó. Akkorák csak, mint a körme, szinte eltűnnek a feketeségbe vezető résekben. A kádban ülő már érzi is, ahogy ő is zsugorodni kezd a cowboy éhes tekintetétől. – Hát te, kis aranyos?

– Kérlek, ne haragudj rám, nem tudtam ellenállni ennek a jó kis víznek! – könyörög a lány, mire a cowboy hahotázni kezd.

– Férünk mi itt ketten is! – Vigyorog a fickó, majd behajol a kádba, és simogatni kezdi a lány hosszú combjait. Az tűri. Ám egyszer csak bu-

borékok érkeznek a víz alól. A fiú mocorog odalenn, tüdejét az oxigén hiány kínozza. A lány ijedten próbálja lábaival a víz alatt tartani a csutakoló fiút, de az erre még hevesebb forgolódásba kezd. Végül nem bírja tovább, és a felszínre robban, hatalmas falatot harap ki a hús éjszakai levegőből.

– Te anyaszomorító! Te kis féreg! Tűnés a kádamból! – sziszegi a részeg cowboy, ledobott fegyverövéhez rohan, kihámozza a coltját és a levegőbe lő, átlukasztva egy felhőt; az angyalok kártyalapjai kiperegnek a sebből – csupa-csupa ász, a mennyországban mindenki nyeresre áll. A lövéstől a szomszédos kádban fürdőzők kipattannak a vízből, és messzire rohannak az éjszakában. A fiú és a lány követné társai példáját, ám alattuk a kád ijedtében felágaskodik, s rohanni kezd vékony lábain. A kötél elpattan, a kád pedig meg sem áll – vágat bele az éjszakába, a sivatag felé, miközben gazdája így kiabál: – Megállni! Engem abban a kádban fognak eltemetni! Hová viszitek a koporsómat?

És utánuk küld néhány golyót. A lány és a fiú ijedten kapaszkodik egymásba – a habos víz vadul hullámozik körülöttük, kicsap a kád szélein – a cowboy részeg golyói fütyülve suhannak el a fülük mellett.

– Állítsd meg! – könyörög a lány a fiúnak, de az tehetetlen. A hatlövetű ekkor kifogy, a cowboy elkezd a szemei helyén lévő lefolyóból összeszededegetni az aprócska táncos lányokat, és azzal megtölteni a pisztolyt. A picike nők visítva robbannak ki a fegyvercsőből, egyik-másik el is találja a kádat, érett szilvaszemként pukkannak szét a kád oldalán.

– Anyaszomorítók! – ordít a cowboy, és elkezd kitépni az aranyfogakat a szájából, hogy azzal töltse újra a tárat. Sorra lödözi ezeket is. S egyszer csak lövés éri a rohanó kádat – megtántorodik a porcelán-koporsó, bizonytalanul üget tovább – az oldalába nyílt lyukon keresztül zubogni kezd a víz a homokba. A távolból még hallani a mesterlövész dühös sikolyát: – Hozzátok vissza a kádat! – Majd a magára hagyott pasi eldől, érzi, hogy elhagyja minden ereje. Szinte percek alatt kiszárad, bőre megrepedezik, akár az agyagos föld, majd porrá pereg – homokszemcsékre hámozza a szél. Nem marad más utána, csupán két kerek fémdarabka – két lefolyószűrő, amit később felvesz majd egy kocsmába

érkező, ráharap, zsebreteszi és kifizeti vele az italát.

Az éj ledobott, gyűrött ruhája – a gyűrődésekből skorpiók másznak elő, méregtől megkeményedő fullánkjaik rakétaként kilőnek, és a holdba állnak, amitől beteges fény vonja be a tájat. Partra húzott halakként vergődő régi szalonajtók, a lefolyó dugók láncától megfulladt keselyűk tollai reszketnek a szélben – zuhany fejú kígyók másznak elő odvaikból, és méregszugarat spriccelnek az apró sivatagi egerek szemébe.

A puszta közepén kéz a kézben áll a meztelen fiú és a lány – hajukban és fanszörzetükben megül a szél pergette homok. A hold lázas fényében fürdenek, és figyelik a haldokló kádat: lábai mély árkokat húznak, ahogy sebesülten kaparászik. A kiömlő víz sárrá változtatja körötte a homokot.

– Mi már soha többé nem leszünk tiszták – suttogja bágyadtan maga elé a lány, mint valamiféle jóslatot, és erősen megszorítja a fiú kezét. Erre összenéznek, és kuncogni, majd hahotázni kezdenek. Nevetésüktől lángra kapnak a kártyalapok és a kaktuszok. Kacagásuk megsebzí a holdat kicsöppenő ezüst vére a homokba hullt fuldokló hallá változik. A fiú pénisze megkeményedik. Egymásra vetik magukat – a sárban henteregnek, testükre tapad a mocsok, ahogy birkóznak, és a fiú végül a lányba hatol. Feneke ütemre jár fel és le, miközben körmök szántanak utat a hátán száradó sárba – Ba-bumm! – a horizont peremén átcsapó sóhajok – láttam, fiú rohan lánynak, ba-bumm! – tovaszaladnak még suttogják a csendet – bánatosan topognak fanszörzetükben – rögtön könyörögnek levegőből – a távolban golyót káromkodó hatlövetű elhervad – megfulladt paplanok; lélekbe pisszegni a kádat –

elpattant fiúk a szívük odút kereső patkányként fut az éjszakában – porcelán-koporsóban hamvaikkal aludtak, ezért szép az álmuk – a halál kampós tüskéi ócskavasak, szobák a pusztulás erjesztőkádja kigyulladt – skorpió gondolja gyerek sikolyát – homokszemcsékre simogatni egymást – kisanyám! holdcseppek és homokba panírozott halak a befelé nőtt viharok keringője rettenetes és gyönyörű a csönd csupán SENKI-FÖLDJE – ilyen lehet a mennyország, aranyfogak a lefolyóban – feneke ütemre jár csupa-csupa ász – fegyvercsőből kispriccelő holdcseppek –

felsikolt egy préri farkas, ahogy elélveznek, a kádból pedig kiszáll az élet.

Odafenn az angyalok elkártyázzák szalonajtó szárnyaikat – a porfelhővé változott cowboy magányos szellemként lebeg most a házak fölött, keresi egyre csak az elrabolt kádat, olykor ellenségei poharába pereg, és szürkére színezi whisky-jüket, vagy eltömíti hamvaival fegyvercsövüket, amit sohasem szegeznek már rá.

A fiú és a lány egymás karjaiban alszik. A fiú egyszer csak zajra lesz figyelmes, óvatosan kinyitja a szemét, és a hold fényében vándorló kádakat lát. Egész csordát. Porcelán oldaluk visszaveri a csillagok pislákjait, bennük a víz halk loccsanásokkal hullámszik, ahogy viszik őket előre finom lábaik.

Milyen gyönyörűek – gondolja a kölyök, és figyel, hogyan állják körbe elpusztult társukat, bánatosan topognak előre-hátra – néhány anyaállat hátul apró kádakat szoptat – kilőnek hasán lévő dugói, és némi fürdővizet csorgat a kicsikbe. Egy ideig még maradnak, aztán tovább vonul a csorda, s eltűnnek az éjszakában.

Egy nap betörök egyet, és messzire vágtatunk innen – fogadja meg magának a fiú, majd ismét lehunja szemeit, és hallgatja a mellette fekvő lány lassú légzését. Aztán elalszik – lecsorognak az álom lefolyóján gondolatai.

A seriff disznajai

Az idegenről rögtön tudta mindenki, hogy csak bajt fog hozni a városra – ahogy a viharfelhőt is nyomban felismeri az ember, úgy látta mindenki a délután lóháton érkező banditán is, hogy semmi jó nem fog kisülni ebből – pórusai a halál savanykás illatát árasztották, nyakában egymáshoz koccantak a távoli városokban megölt seriffek kopott fényű csillagjelvényei. Mi több – mint afféle névjegykártyát – maga szórta szét a körözhvényeket, amik jelentős pénzjutalmat ígértek a fejéért – a „Veszettkutya Kölyök” leterítéséért. Néhányat a határban legelésző lovak oldalára szegezett – ezek az állatok nyerítve a fájdalomtól rohantak előtte, vágattak végig a városka poros utcáin, eltiporva néhány totyogó gyermeket.

Miután kikötötte tépett sörényű lovát a szalon előtt, és belépett az ócska kis kocsmába, mindenki félrenyelte az asztalnál szavait, és csöndesen figyelték, ahogy a veszett tekintetű, borostás férfi a pulthoz lép, majd így szól a reszkető csaposhoz: – Adj valami erőset, ami még egy holtat is felráz!

Pillantása akár a borotvapengén egyensúlyozó nap villanásai – bőre színtelen, mint a temető föld. Az öreg csapos kimér tehát egy pohárral a legerősebb whisky-ből, és a fickó elé teszi. Az épp csak hogy belenyal, a földre köpi a szájában forgatott kortyot.

– Gyenge! – morog a csaposra, mire az reszketni kezd, mintha csak hirtelen lehűlt volna a levegő a szalonban. – Nincs erősebb ebben az istenverte kuplerájban?

Néhányan felállnak az asztaltól, és óvatosan kiszöknek a kocsmából, kisurrannak az ajtón, akár a macska. A csapos mentegetőzően felemeli a két kezét és így felel: – Sajnálom, de itt ez a legerősebb...

– Nagy kár – mondja a Veszettkutya Kölyök, majd egyetlen szempillantás alatt átlövi a pultos egyik tenyerét. A golyó átszakítja az öreg fickó életvonalát, az idegen pedig az itala fölé tartja a reszkető kezét. A kicsorgó vér sötétre színezi a pultra tett whisky-t.

– Látod, máris jobb! – liheg izgatottan a vigyorgó férfi, miután fel-

hajtja a véres lötytöt, majd elengedi a fehér színűvé vált pultost, aki ájul-
tan dől a földre. A Veszettkutya Kölyök megfordul a székén, és italát a
néhány megmaradt vendéggel szemezve fejezi be. A poharat aztán a fal-
hoz vágja – a szétrepülő szilánkok repeszként zúgnak el a csendes ven-
dégek körül.

– Rohanjatok, és hívjátok ide a seriffet! – Vicsorog. – Akadna egy
kis elintézni valóm velem!

Csönd – zavart mocorgás a nyikorgó székeken – csak egy légy dön-
gicsél, és nekikoppán a poros ablaknak újra és újra. A férfi az egyik ven-
dégre szegezi coltját.

– Talán süket vagy? A seriffet keresem!

A vendég köhint, izzadsággöngyök gurulnak végig kövér arcán.

– A seriffről mi itt nem beszélünk – mondja, majd dermedten néz
szembe a rá szegezett pisztollyal.

– Az nagy kár! – köpi az idegen. – Itt ez a hatlövetű és ez bizony
szeret beszélni! Ami azt illeti, be nem áll a pofája!

A pultos mocorogni kezd a földön – lassan magához tér, ám a ban-
dita áthajol a pulton, ráfordítja a fegyverét, és átlövi a koponyáját. A pult
mögötti tükörré agyvelő fröccsen, lassan csúszik le rajta, mint valami
vörös csiga. Majd visszanéz a vendégre. – Látja, milyen mocskos szájú a
kicsike?

– Látom... – dadogja a vendég, mire a Veszettkutya Kölyök feltá-
pázkodik a székéről, és közelebb lép az asztalnál ülőkhöz. Bőrcsizmája
hangosan recseg.

– Csak akad egy kurva seriff ebben a koszfészekben – motyogja. –
Vajon hány embert kell kinyírnom hozzá, hogy idedugja a képét?

Ekkor egy vékonyka hang érkezik hátulról: – A seriff halott!

Az idegen megfordul, és egy szemrevaló lányt pillant meg a lép-
csőn állva. Szőke haj keretezi vékony, sápadt arcát. A férfi rávillantja
arany fogait. – Halott lenne, hölgyem?

– Halott – hagyja rá a lány, lábai alatt nyikorognak a fokok, ahogy
lefelé sétál, szoknyája hullámozik, akár a víz.

– No és ki ölte meg? – morog a fickó, bosszankodva.

– A malacok – feleli a fiatal nő, mire a Veszettkutya Kölyöknek tártva marad a szája.

– Szerette tudja az italt – magyarázza a lány, noha a többi vendég próbálja lepisszegni. – Az egyik este kicsit felöntött itt a garatra, és beesett hátul a disznók közé... Azok meg felfalták.

Rövid csönd – ismét csak a légyzümmögést hallani, majd az idegenből kirobban a nevetés – visszhangzik tőle az egész kocsmá. Mélyen, öblösen röhög, még a könnyek is a szemébe futnak, úgy tántorog a pult mögé, átlépve a halottat levesz egy üveg italt a polcról, felbontja és a levegőbe tartja.

– Igyunk akkor az egykori seriffre, minden kondások legrosszabikára! – kiabál, és egy kortyra lehúzza az üveg harmadát. Majd kacag tovább, a vendégek zavart tekintetének tüzeiben. Végül nevetve még hozzáteszi: – Ez a város akkor mától az enyém, barátaim, erre is igyunk! – az ablakon túl felnyerítenek a vérző lovak, a húrukba vert szegek hirtelen még mélyebbre fúródnak, még jobban megfeszül oldalukon a kopott tintájú körözüvény, rajta a fejdíj ára máris a kétszeresére szökött.

Beköszönt az éj, az ég feltűzi pislákoló jelvényeit, a sivatagi kisvárosban pedig felcsapnak a lángok és kitör a káosz. A főtéren égő bárszékek és kutyaólak fényében őrült indiántáncot jár az idegen. Körülötte a városlakók négykézláb rohannak a porban, rőfögve, az oldalukra varrt seriff csillagokkal – a Veszettkutya Kölyök sorban küldi utánuk a golyókat. Olykor whisky-t köp a tűzre, és megidézi a kutyafejű isteneket. Azok a haldokló lovak hátára ülnek, és vicsorogva vágatnak a meztelen nők után, kiknek lebegő, hosszú hajuk a csillagokig érnek, s ott tüzet kapnak. Majd leterítik őket, és a holdra vonyítanak, miközben magukévá teszik a lángoló fejű nőket. A kopasz, égett bőrű asszonyokat egyből szülési fájdalmak lepik meg utána, és marakodó kutya robbannak ki a méhükből – az elragott köldökszinórok csörgőkígyóvá változnak, egymásba gallyodnak, ördögszekerekékké állnak össze, s messzire futnak ebből a városból.

– Ez itt kutyafalva! – vonyít a tűz mellett ugráló – egyensúlyozó idegen repeszként. – Halál a disznókra! – zászlórúdra húznak egy acsargó

korcsot, had lobogjon – akasztás a főtéren: kutyapórázra felhúzott férfiak rugdalják az éjszakát – ez itt falkaföld, mától oltásra viszik a csecsemőket, az orvos injekciós tűvel fecskendezi beléjük a veszettséget, meglátod – elszökött gazdák – homokra csöpög a sivatagi disznók nyöszörgése – homlokához indított démon, az angyalok egymást kopasztják a füstfelhőkön állva. A városlakók imái a hold sötétebbik felére ragasztják a körörvényt, amely Isten után kutat (– Nincs erősebb ebben az istenverte kuplerájban?), de csak a világűr ébenje ásít vissza rá. folyosók fonnyadnak érzi, és a – szemek. rajta, – a holttest pereg mindig pisztollyal. – földre vár itt minden halott – kutyák vonyítanak, amitől lehullnak hosszú csóvát húzva maguk után a csillagok – valahányszor egy leesik az égről, a távolban meghal egy seriff – így megy ez – Nagy csillag. Tűzre – ez itt dögvároska, az út széli kutyacsontváz régi meséket böfög a dicső időkről, amikor még nem voltak sintérek, mindenki szabadon rághatta a másik torkát – férfikonda voltunk – beforrt betűk – tátott szívként marakodtunk saját holttestünk fölött – száradt tinta voltunk csupán a füstben, ablakok, amit kitörtek a nekünk koppanó legyekről – borotvapengén fejdíj voltunk.

Egyszer csak belép a tűz fénykörébe a kocsmában látott lány. Haja leégett, fejbőre füstöl. A Veszettkutya Kölyök kiüríti a whisky-s üveget, és rávillantja örült tekintetét. A lányt az előbb erőszakolták meg a kutyadémonok – lába között elragatlan köldökszínór csüng, aminek a végén egy koraszülött kutyaembriót rángat, mintha csak pórázon húzná a homokban. Szórtelen, rózsaszín, ráncos dög, a szemei még ki se nyíltak, haldoklik.

– Szóltam a seriffnek – motyog a lány. – Hamarosan itt lesz, és neked véged!

A Veszettkutya Kölyök rávicsorog, majd röhögni kezd: – De hiszen ő halott! Feltátek a disznók! – ám ekkor különös zajra lesz figyelmes. Malacrüfögés, mindenhol – betölti az éjszakát, száz és száz disznó, egyszerre rüfögi az amerikai himnusz. A lány felemeli fehér, reszkető kezét, és az idegen háta mögé mutat, a sötétbe, ahová nem érnek el a tűz lángjai.

– A kíméletlen hadsereg – szólal meg ekkor az anyja hangján az embriókutya. – Akik leterítenek az évvel, akiket az istenek álba úztek. A vályúban borrá változik minden vér! – Azzal a koraszülött korcs kileheli a lelkét, s az anya lehajol érte, majd elsétál vele, hogy eltemesse gyermekét. Az idegen pedig megfordul, s hirtelen kétszeres fénnel kezd iz-zani a hold. Hatalmas disznó hadsereget lát felsorakozva. Az első hátán egy vigyorgó holttest ül, rajta óriási cowboy kalap és egy hatalmas sárga csillag. Nem is a hold kezdett erősebben sütni, hanem ez a jelvény veri ilyen erősen vissza a fényeket – döbben rá a bandita. A seriff bőre fehér, akár a vászon, beforrt disznóharapás nyomok kitüremkedő forradásai mindenhol a testén – szemei mozdulatlan fekete kavicsok. Mögötte az elrágott torkú kutyaistenek vergődnek, a malacok pofájáról tócsákba csöpög a vér.

– Mi a fene?

– Te kértél olyat a kocsmában, ami még egy holtat is felráz! – A seriff nevetése tompa, mintha csak a koporsón túlról érkezne – akár a láda tetején koppanó földrögök ritmikus pattogása – a Veszettkutya Kölyök csontjai koccintanak a hús mögött. Előkapja hát a fegyverét, és beleereszti a maradék tárat a lidércbe. De az csak nevet tovább, ahogy rázza a kacagás, kiesnek friss sebeiből a golyók.

– Előre, konda! – rikkant, mire a disznók megindulnak, és habzó szájjal rávetik magukat a férfira – vér fröcsög az égig – füstben mindig seriff – maradék felhőkön rémálom – lepisszegett álmok, fájdalomjelvény sebek, az életvonal kutypórása – ez itt távolban-szavaink-falva! az út széli kutyaacsontváz régi meséket böfög a dicső időkről, mikor légyzüm-mügest motyogtunk az élőkhöz felhőkuplerájban füstként – pisztolygyöngyök mint a bagolyköpetek – hajnali lány négykézláb szájában a hold vörös színre vált – koraszülött golyókat temetnek – a lovakból kihullnak a szegek, és a porba hulló véres plakátokat messzire röpíti a feltámadó sivatagi szél. A papíron egy halott kutyaistenség képe, fölötte nagy betűk hirdetik: Látták ezt a kutyust? Szerető család várja haza.

A hajnali sugarak kibontják a kaktuszok virágait. A pusztában, a homokban hatalmas gödör, aminek az alján egy rozsdás vályúban a seriff

fekszik, és nézi fénytelen szemeivel az eget. A gödör körül visító malacok mindenütt, sertéikről pereg a homok és a megszáradt vér. A seriff mosolyogva pillant alattvalóira.

– Temessétek be a gödröt, barátaim – kérleli őket. – Itt az ideje, hogy visszatérjek a föld alá. Oly sok a kóbor dög a túlvilágon, rendes sintér meg egy se! Ott is rendet kell ám valakinek tennie!

A malacok szemeiben könny csillog – bánatosan rőfögnek a fickóra, mire az letépi a szíve fölé akasztott arany csillagot, és kihajítja a gödörből.

– Ez pedig a tiétek! Mától ti vagytok ennek a városnak az őrei! Soha se felejtsetek a dalt, amit tanítottam nektek!

Erre a disznók kórusban rőfögni kezdenek, és turcsi orrukkal a gödörbe túrják a sárga sivatagi homokot, ami lassan teljesen ellepi a vályúban fekvőt.

A dögevő

Az égen egyhelyben toporgó felhők mintha csak régen útjukra indított, olvasatlan füstjelek lennének. Sivatagi keselyűk röpködnek körülöttük, szemezgetve húsbukból – a halott felhők lassan elkopnak, s velük együtt semmivé válnak a beléjük zárt üzenetek is. Az indián fiú fél szemmel figyel ők, miközben homlokán egymást üldözik a legördülő verejtékcseppek. Olykor a levegőbe szimatol, akár egy kutya, az őt kergető cowboy félreismerhetetlen szagát keresi. Már egy hete űzi őt, keresztül a sivatagon, de a fiú tudja, legalább egy nap előnye van a fickóval szemben. Ám azt sem felejt el, hogy ellenfele gyors, lóháton hamar behozza lemaradását, ő pedig csak gyalogszerrel menekülhet, hisz pónija már tegnap délután szomjan halt. A fiú néha a földre hajtja a fejét, és fülel, nem hall-e közelgő patadobbanásokat – ilyenkor egy-egy pillanatra megfagy az ereiben a vér, mikor összetéveszti a lódobogást saját szívdobbanásaival.

A Dögevő – így nevezik a cowboyt, a faluban szörnyű mesék keringnek róla a bennszülöttek között. Fehér ember létére szinte minden mágiát ismer és maga is skalpokat gyűjt, akár a dicső indián harcosok. Elpusztult, rothadó állatokkal táplálkozik, bizonyára már a fiú halott, hátul hagyott póniját is befalta – a nyakában amulettként kimetszett csontokat és szemgolyókat visel – körbelengi a halál, a rothadás ősi bűze, amerre jár, elfog mindenkit a rosszullét.

– Először az ember álmaiban jelenik meg, és csak utána jön el személyesen – mondta az öreg sámán a faluban, reszkető ujjai némi zsályát dobtak a tűzre. – Kiválaszt magának egy indián fiút, és utána napokig, hetekig üldözi, míg utol nem éri. És akit egyszer elkap...

A fiú most izzad, és reszket a fáradságtól, ahogy visszafelé lépked a saját lábnyomaiban. Régi indián trükk ez, sétálj egy negyed napot rossz irányba, majd lépkedj vissza a saját lábnyomaidban, aztán elindulhatsz egy más égtáj felé, elsöprögetve magad után az új nyomokat. Az ellenfél pedig a hamis csapást követve eljut arra a pontra, ahol nincs tovább. A

fiút édesapja tanította erre a trükkre, sok-sok évvel ezelőtt, amikor neki adta a kését, és eddig még mindig bevált. Ám ekkor különös dolog történik: egyszer csak elfogynak a lábnyomok, amiben visszafelé lépked. Az indián értetlenül figyeli a sárga sivatagi homokot maga mögött – érintetlen, tiszta, akár egy vászon – vajon hová tűnhettek a nyomai? Elfújta őket a szél? De hát mozdulatlan a levegő. Mozdulatlan itt minden – egyedül a keselyűk vergődnek az égen, kihulló fekete tollaik a távolban indián-fejdíszt növesztenek a Dögevő feje köré, akinek a nyakában egymáshoz koccannak egy póni kimetszett heréi. Az indián fiú pedig csak áll a sivatag közepén, akár egy céltalanul megidézett kísértet, s azon töpreng, ki vihette el a lábnyomait.

Az álom mindig ugyanúgy kezdődik: sötét van, és egy csontokból készült labirintusban bolyongsz. A falak tetején keselyűk ülnek, próbálják az utolsó falat húst is lecsippenteni a csontkerítésről. Órákon át csak sétálsz közöttük, míg végül a folyamatosan szűkülő folyosók egy mezőre nyílnak, amit hervadt virágok borítanak. Lehullt, fonnyadt szirmaikban gázolsz, s egyszer csak észreveszed a halott lovat, s a mögötte térdeplő cowboyt. Éles dörrenések hangja – a Dögevő folyamatosan tüzel a vörös horizont irányába, látszólag a felhők a célpontjai. Közelebb lépsz hozzá – a férfi ügyet sem vet rád. Térdepel csak a felnyitott hasú, halott állat mögött, széles marka a dögben turkál. Olykor kikapar belőle egy csontszilánkot, egy porcdarabkát vagy egy fogat, megtölti a pisztolyát, és újra tüzel – a felszálló füstben eltévednek az ősök szellemei – az álompanírba forgatott szemek.

– Miért lövöldözel a felhőkre? – az indián szavai önkéntelenül buknak ki a száján, mire a cowboy félre fordítja a fejét. Átható hullaszag – a kalapos fickó arca kifejezéstelen és fehér, mintha csak maga is rég halott lenne. Borostája sok-sok a levegőt kapirgáló ízelt rovarláb, a tekintete üres, akár a homokban szaladgáló skorpiók szeme.

– Azok ott nem felhők – kuncog a férfi. – Hanem egy eltévedt fiúcska lábnyomai.

Mondja, és tüzel – a pisztolyból kiszakadó csontszilánkok átlukasztják a felhőket, amikor egy kivérzik, lehull az égről.

A fiú sikoltva ébred a sivatagban. A hajnali nap felforrósította körülötte a homokot. Szétnéz – sehol egy nyom, ameddig a szem ellát. Kezdheti előlről a jó öreg indián trükköt. Ellenőrzi a kését – a penge élesen csillan a fényben. Majd a levegőbe szimatol; érzi, közeledik üldözője. Fejét a meleg homokra hajtja, de csak a saját szívdobbanásait hallja. Felpattan, és elindul, hogy széthintse lábnyomait, de a talpa egyszerűen nem süpped bele a talajba. Egyetlen nyomot sem képes hagyni, mintha tényleg csak kísértet lenne. Leül, és sírva fakad. Kínozza a szomjúság. A hátára fekszik, s az eget bámulja, ahol angyalokat lát, akik visszafelé lépnek a felhőkön – keselyűszárnyaikat közben szélesre tárják, a fekete tollak mögé bújt nap fényjeleket próbál küldeni.

– Először az ember álmaiban jelenik meg. – A sámán elsuttogott szavai távolban érintetlen fejdísz – akik átmásznak az örök vadászmező csontkerítésén – a lángokban hamuvá változó zsálya: az a felnyitott hasú, megtölti a pisztolyát, és újra álom-tüzel – a felszálló füstben eltévednek az ősök szellemei – lovakban fonnyadt sivatagban, mögötte homokpanírba forgatott szemek. – láthatóan a férfi ügyet sem vet rád. Éles dörrenések hangja szirmainkban gázolsz s egyszer csak észreveszed, az álom mindig ugyanúgy kezdődik: sötét van, és egy csontokból...

– Itt vagytok! – Egy fiú áll a sivatagban, és a horizont felé kiabál, kilőtt szavai üldözőjét keresik. A legszívesebben feltépné a mellkasát, és szívével füstjeleket küldene a Dögevőnek, hogy végre rátaláljon, és véget érjen ez a megpróbáltatás. Szinte már látja maga előtt, ahogy a férfi belovagol a halott pónin, előkapja ezüstsínű colt-ját, és fiatal szívére céloz – nehogy lyukat üssön a fején, amit később lenyúz, hogy a skalpot aztán a nyakába akassza. – Gyere! És ölj meg! – könyörög, próbálja kiérdemelni a démon figyelmét.

De a sivatag csöndes, sehol a lovas. Egyedül a búzt érezni – mint baljós kísértet, telepszik a tájra, kúszik be az ember tüdején. Azt mondják a Dögevő cowboy a legkíméletlenebb szellem mindközül – az örületbe kergeti az embert, de sohasem jön el érte. Ahogy apja mondta: a legveszélyesebb ellenfelek láthatatlanok, mivel folyton az ember háta mögött állnak. A Dögevő... Aki megfertőzi az álmokat, és vár, és vár, és

mindig csak vár, amíg el nem korhadnak mind a totemoszlopok, s meg nem hal minden felhő az égen – skalpokból varrt hatalmas csizmában járja az új földeket, eltaposva a föld alól virágként kihajtó emberi ujjakat. Recsegnek a csontok. A fiút elfogja a rosszullet, előre dől, figyeli saját ziháló mellkasát, verejtéktől csillogó bőrét, nézi, ahogy a teste az utolsó csepp vizet is kipréseli magából. És már érzi, hogy valami kúszik fel a torkán: a fiú lábnyomokkal hányja teli maga körül a sivatagi homokot – száz és száz talpnyom, mintha csak egy őrült rituális tánc lépéseit mászolta volna fel maga köré. Majd – mint a délibáb, amikor közelebb kerül hozzá az ember – a nyomok szinte azonnal elkezdeneak felszívódni – szomjasan issza be őket a sivatag.

hajnal közeledik egy trükkre – megskalpolt keselyűk vedelik egymás vérét – gyere füstben, démon szavai utolsó hullaszag – a hervadó felhőkhöz szorított fül meghallja talán az angyalok patakoppanásait: valahol a távolban colt-csövek meredeznek a földből, megannyi ezüst totemoszlop. Meztelen cowboyok táncolnak körülöttük, halott lovakban turkálnak, vörösre festik az arcukat, miközben tüzes vizet vedelnek, és lángba borítják a tájat büfögésükkel. Leborulnak a pisztolycsövek előtt, mire azok megmerevednek, és golyókat küldenek az ég felé. Durr, durr – a keselyűket kopasztják, kihulló fekete tolaik a földre hullnak, lábnyomokká változnak. régi fiú-trükk – a szívbe hervadni, az elkopott sivatagba fektetni pónikat. Szirmokba kuncogott álmok – a Dögevő pucér, és morog, miközben a kiterült pónit zabálja, csöpög a pofájáról a vér, a segge csontos bagolyköpeteket lő az égre, őrült tekintete elveszik a szálfüstben.

A sivatagi nap fénye megcsillan az indián fiú éles késén. A homokban térdepel, és figyeli a horizontot. Rekedtre ordította már a torkát, de ellenfele még mindig nem jött érte – ideje hát kézbe venni a dolgokat, hogy véget érjen ez a rémálom. A pengét a homlokához tartja, mélyen a bőrébe vág vele, pár centivel a fekete hajvonal alatt fut az él. Hosszú vércsik indul meg, végigfolyik a fiú mellkasán, le a hasán, s a homokba csöppen. A fájdalom vörös szirmai kinyílnak, de szinte hang sem jön ki a száján, csak halkán nyöszörög, ahogy körbe futtatja a saját feje körül a

kést, szinte érzi, a késhegy a bőr alatt árkot karcol a koponyacsontba. Feláll, és elindul, támolyogva, ujjai közé fogva saját, vértől csöpögő skalpját, hogy megkeresse vele várakozó ellenfelét; átnyújtja majd neki, térden csúszva ha kell, mint afféle békepipát.

Nekroseriff

A seriffet – miután megölte a kisvárosban átviharzó banditát – egyszerűen nem tudták leráncigálni a lováról. Mintha csak odaragasztották volna, ült azon a csodaszép fehér paripán a kivérzett hulla és a rosszmájúak efféleket mondtak rá: – Nézd! Ez a veszett róka még a halála után is mennyire nyeregben érzi magát!

Beképzelt fickó volt, nem vitás. A városiak megegyeztek, hogy azé lesz a ló, akinek sikerül lefeszítenie a holttestet az állat hátáról – arra pedig minden helyi férfi szemet vetett; micsoda egy telivér volt! – színe akár a frissen mosott vászon, izmai a bőr alatt egymásba kapaszkodott kígyók. Ám hiába jöttek sorra, a seriffet a nyeregből kiűzni nem lehetett: lökdösték, húzták, van, aki ásóval ütötte, vagy deszkával próbálta kifeszíteni a nyeregből, de végül nagy reccsenéssel a fa törött ketté. Végso elkeseredésében valaki dinamitot dugott a bőrnyerék alá, a józanabb városiak pedig alig tudták megállítani, nehogy meggyújtsa a kanócot füstölő szivarjával.

– Jobb, ha eltemetjük, együtt azzal a kurva lóval – morogta végül valaki, de senkinek sem volt kedve akkora gödröt ásni, amibe belefért volna a hátas is, nem beszélve arról, hogy fáj a szívük a paripáért. Micsoda állat volt a seriff lova! A patái szikráznak, szemei robbanni készülők pisztolygolyók. Teltek hát a napok, a hetek, és egészen megszokták a poros utcákon fel és alá ügető ló látványát, a hátán a foszlásnak indult seriffel – bűzétől felrobbantak a városba érkező ördögszekerek és hosszú csatasorba rendezte az acsargó, csimbókos szőrű kutyaikat, díszmenetként vonultak a paripán lépkedő hulla után, fel-felugrálva, megpróbálva falatokat kiharapni belőle. A polgárok egész mulatságosnak találták, amikor a legváratlanabb pillanatokban feltűnt a rend rothadó őre a kocsmáknál, vagy a szatócs bolt előtt, így hát megemelve a kalapjukat így köszöntötték: – Adjon isten, seriff, elég nyúzottan fest, meghívhatom egy whisky-re?

Olykor a maszatos képű suhancok kavicsokkal dobálják – valahány-

szor eltalálja egy kő, mint a fekete füst, döglegyek hada száll fel róla – éhes patkányok szőlőszemként robbannak szét a fehér paripa patái alatt.

– Előbb-utóbb csak elporlad az ördög és akkor miénk a ló! – böfögték a kocsmában, az asztalra csapva poharaikat, és vártak tehát – a porcelán hideg csillogásával szemeikben, tátott szájjal; borostájukat teliszórták petéikkel a döglegyek. Olykor felvetette valaki, hogy talán új seriffet kéne választania a városnak – ha ismét banditát fúj erre a sivatagi szél, teljesen tehetetlenül állnak majd a polgárok. Azonban valahányszor jelentkezett valaki a feladatra, elügetett a fehér ló a kocsmá előtt, az égig verve a port, és mikor meglátták a hátán a foszló húsú hullát, mellkasában a tátongó lyukkal, rögtön elment az önként jelentkező kedve a dologtól, hiszen arra gondolt, talán ő is így végzi majd, ha már ő viseli a csillagot. És hát a jelvény. Előbb még le kellett volna szedni a halott seriffről – ehhez pedig senkinek sem volt gusztusa.

– Megvárjuk, amíg leesik róla az a rühes jelvény, aztán visszatérünk a kérdésre! – döntötték el, de a csillag csak nem akart lehullni a hulláról. Hiába dobálták kövekkel, hiába lőttek rá pisztolyaikkal, a kavicsok, a golyók csak a legyek jóllakott hadseregét verték fel – ott zümmögtek mindenhol, bemásztak a tornácon alvók száján, sebeket rágtak a seriff után andalgó kutyákba. Éhes madárraj a város felett – keselyűk vállfákkal a csőrükben, amin a holtak levetett ruhái száradnak, míg lenn a temetőben a seriff szalon-ajtájú koporsója várakozik kikötve. Nappal morog, éjszaka vonyít csak a holdra, akár egy kiverő kutya. A fekete festék, amit a seriff szeretőinek könnyeiből és szénporból kutyultak lassan pereg a fáról – miközben a magukra maradt lányok esténként kádjaikban áznak, a szappantól befehéredett víz tetején fuldokló legyek reszketnek, s odakinn az éjben fel és alá vágat a fehérén világító paripa. Döglegyek a kádban – szárnyuk habot ver – az álom buborékai kipukkannak a fürdőző lányok fanszörzetében – panírozott nők láttam – a bimbók majd csak elporladnak – adjon isten, seriff, elég nyúzottan fest, mint a dinamitból szőtt ördögszekér mint akit a pokol erjesztőkádja rág – visszhangzik az éj koponyája; hallani a víz angyalait, kádakban énekelnek, lábuk közül kicsorog a rég beléjük fecskendezett sperma – micsoda éjszakák állnak

minden halott mögött.

A bandita fiatal kölyök volt, ló nélkül, magába gömbölyödve, a földön pörögve érkezett a városba, ahogy fújta a szél – revolveréből egymás után repültek ki a golyók. Megállva az utcán egyből rászegezte a fegyverét egy tornácra pihenő öregre. Az homályos tekintettel bámul vissza rá, krákog, és letűdözi a pipában égő dohányból kevert látnokzsálya keserű füstjét.

– Hé, papi, lóra van szükségem, meghozzá most. Kié a legszebb paripa ebben az átkozott koszfészekben?

– A seriffé! – vágja rá rögtön a fogatlan fickó, majd oldalra fordul, és egy hatalmasat köp, mintha csak valami rossz ízűt forgatott volna meg a szájában. – De arról a paciról jobb, ha máris leteszel öcskös!

A fiú erre megpörgeti ujjai körül a fegyvert, és kilövi a bácsika szájából a pipát.

– Azt majd én eldöntöm, papa! – morog, s közelebb lép a nyikorgó hintaszékhez. – És mondja csak, hol találom azt az anyaszomorítót?

Az öreg megvakarja szakállas állát, és az égre néz: a legyek hadát és a köröző dögmadarakat nézi szürke szemeivel, kutyaként a levegőbe szimatol, majd így szól: – Szerencséd van, úgy hiszem, közeledik.

Mintha csak elektromosságtól reszketne a levegő, erősödő zümmögést hallani – sorban érkeznek a seriff régi szeretői, kaktuszvirágokat dobálnak a kihalt utcán, kántálnak, és körbe táncolják egymást, hangjuk olykor megcsuklik az orgazmustól – arcuk törött pohár kuplerájban. Koszos képű gyermekek az amerikai zászlót lobogtatják – sebesült kutyák rágják róluk a csillagokat. Kisfiúk a temetőből lopott csontokkal ütik a dobokat, s a légyfelhő füstjében ott lépked maga a seriff, kilátszó bordáira csukló fejjel, gyönyörű, hófehér lován.

– A jó öreg seriff. – Vigyorog a hintaszékben ülő férfi, majd röhögni kezd, homályos szemével rákacsint a banditára. – Mindig feltűnik, ha baj van.

A lótolvajnak tátva marad a szája, amikor megpillantja a jelvényes fickót, egy rozoga csontvázat, hús már szinte nincs is rajta, lötyög testén szakadt és piszkos ruhája, üres szemgödreiből légylárvák tekergőznek.

A menet megáll, maguk elé engedik a baktató fehér paripát. Közben kórusban, kézen fogva éneklük: – Éljen a seriff, a férgek ura, az örök életű! Ahová lép, halál terem, az aranycsillag glória, ami sosem szárad le szívérről!

Erre csorogni kezd a lányok combja közül a forró sperma – az élet fehér csiganyála. Ezután csönd, csak a döglegyek döngicsélnek. A bandita pedig nem hisz a szemének.

– Ez lenne a ti seriffetek? – kérdezi. Szavai kavicsként pottyannak ki a száján. Nézi egy darabig a hullát, majd kacagni kezd.

– De hisz ez egy madárijesztő! – kurjant, csapkodja a térdét, a városiak néma gyülekezete előtt. Egy kislány erre így szól: – Most aztán nagy bajban van, miszter! A seriff majd elkapja!

– Biztosra veszem! – nevet a gazfickó, azzal megpörgeti a fegyverét, és a ló hátán ülő hullába lő. Éles dörrenés. A test megrázkódik, ahogy átszalad rajta a golyó, de továbbra sem dől le a lóról.

– Látom, kemény fából faragták a seriffeteket! – kiabál a bandita, a combját csapkodva, majd ismét célóz – a golyó ezúttal csontszilánkokat robbant ki a csillagjelvényes vállából. De a hulla továbbra se pottyán le.

– No, elég ebből – morog, és odasétál a lóhoz. Förtelmes bűz üti meg az orrát, s már a puszta látványtól hányingere támad. A paripa viszont nagyon megtetszik neki, sohasem látott még ilyen szép, izmos állatot. Már csak le kell róla rángatnia valahogy a hullát. Pusztá kézzel megérinteni azonban nem akarja, közelelről lő bele tehát, a golyó felrobbantja a halott fél arcát, szétrepülnek a csontdarabkák, légyfelhők szállnak fel, de a seriff még mindig csak a lován trónol. Odaszalad hát a tornáchoz, felkap egy seprűt, és hatalmasat üt a testre. Üti, üti, nem sok eredménnyel. Kétségbeesetten kapkodja a levegőt, a földre hajtja a kététört seprűt.

– A seriff sohasem hagyja el a lovát – közli az egyik lány. – Nem láttuk még kiszállni a nyeregből. Lóháton tett a magáévá minket is! – Erre bólogatni kezd a többi lány.

– Ez itt az ő lóva, és soha sem lesz másé! – szólal meg valaki a tömegből.

– Valóban? – hördül fel a kifulladt bandita, majd fegyverét az állat fejéhez szegezi. – Nos, ha a jó seriff nem válik meg a paripájától, a legjobb, ha együtt rohadnak meg! – köpi, és meghúzza a ravaszt. A golyó rögtön átszakítja a ló koponyáját – agyvelő fröccsen a gazfickó arcára, a városiak elborzadva nézik, miként csuklik a földre a patás. És ahogy összeesik, a seriff hullája lerepül róla. A bandita jóízűen nevetni kezd, miközben arcáról törölgeti a vért. – Csak akad még hátras ebben a koszfészekben! No, elő velük!

Ám ekkor a földre esett csontváz kitátja a száját, és a levegő reszketni kezd a zümmögéstől. Fekete füst száll elő a halott torkából, valószínű légycsapó, haragos felhő, amely baljósan gomolyog a bandita felé.

– Mi a fe... – a fickó hangja elcsuklik, amikor rászállnak a legyek. Beborítják az arcát, hiába próbálja leseperni őket, ellepik a kezét is. Rohanni kezd, ám ekkor megérkeznek a dögevők: keselyűk ereszkednek alá az égből, mint fekete angyalok, éles csőrük és karmuk a gazfickó ruháját szaggatják. Patkányok és kutyák lepik el a lábát. A városiak tátott szájjal nézik a jelenetet, majd kitör az örömrivalgás: – Éljen a seriff, a halál és pusztulás ura! – a kutyaólak kirázzák magukból a rég elásott ebek csontjait – a kaktuszok virágot hoznak, melynek közepén a temetetlen holtak haragos szemei forognak – lüktetni kezdenek a rémálmok nyirokcsomói. A temetőben láncra kötött, ugató koporsó elszabadul: pattog végig a földön, üldözőbe veszi a légyborította fickót, akiből kopasz nyakú madarak lakmároznak: úgy ugrik rá, akár egy hatalmas szöcske, elnyeli a fedél rácsapódik a haldoklóra, aki még pár percig vergődik és dörömböl, majd mintha csak elvágta volna, elhal a sikoltozása. A tömeg felkapja a földre hullt seriff csontvázát, és éljenezve dobálni kezdik – fel, fel az égig, had fényszerítse az arany csillagot az égiek édes lehelete.

– A jó öreg seriff. – Vigyorog a hintaszékkel összenőtt vénember. – Mindig feltűnik, ha világítani kezdenek a patkányok, ha pisztolyöbbe gabalyodnak a démonok, s valaki kipancsolja az ég kádijából az angyalok szárnyát.

Ott repülnek már a keselyűk, a holtak levetett ruháival csőrükben, hogy felöltöztessék a mennyországban fagyoskodókat – felgyújtott ha-

lotti leplek szállnak, csapkodnak tejpille-szárnyakkal, akár a denevérek – s hordják a fényt a napba. Dalok születnek a dicső nekroseriffről, aki hófehér koporsón lovagolja körbe a prérít, s temetőbogarakat, koporsószögeket lődöz pisztolyából – gyászindulót öklendezik a gramofon, miközben a napnyugtába vágat – a lányok reszketnek a gyönyörtől a sosem lankadó hullamerevséget látva.

– Temessetek el minket, hogy együtt lehessünk végre kedvesünkkel a túlvilágon! – könyörögnek a seriff régi szeretői – a polgárok gödröket ásnak hát, s beléjük eresztik a fehér kádakban pancsoló nőket – majd szórják rájuk a földrögöket. A vízbe placcsanó földkupacok a felhőig verik a habos vizet. Az egyik porcelánkoporsóba már a halott lovat is belefektették – szinte egybeolvad a káddal és a szappanos lével a világos színű paripa – a szerelem erjesztőkádja – ondócsomók a víz tetején, zománc-csöppek – egy fiatal lány dörgölőzik hozzá a vérző, fehér telivérhez, miközben a magasból zuhog rájuk a fekete föld: – Vágtass velem messzire, szépséges paci! Oda, ahol nem másznak sötét kígyók a kulacsba, hogy megfertőzzenek tudással, messzire, ahol lehámozzák a szerencsétlenséget hozó kártyalapokat az ember lelkéről, körbe-körbe, a narancsszínű égbe fel, ahol pereg csak megállíthatatlanul a csillagok festékpóra.

Gyönyörű temetés – aki hó, ettől megolvad – a dinamitrudak összeszenéznek és felrobbannak meghatódottságukban – Ba-bumm! a kocsma előtt kikötött vihar villámokat okád a lóitatóba – kődobáló tűz – elfelejtett vadászmező a dohányfüstben; a legyek ma meghajolnak a sebek színpadán, majd elbújnak a vörös függöny mögött – micsoda előadás volt – csupa-csupa villára tűzött segg a pokolban – dögvároska morogja: – Éljenek a golyók, megérkeznek – szinte legyek – ma még kaktuszvirágba sírjuk az arcunkat, holnap már visszatérünk a nyereg alá szorult pillanatokhoz!

A városka határában fakeresztet állítanak, s feltűzik rá a seriff csontvázát, mintha csak egy madárijesztő lenne.

– Kérünk, vigyázz továbbra is a mieinkre, és űzd messzire szigorú tekintetteddel a banditákat! – kéri a polgárok, mire felfénylik a madárijesztő mellkasára tűzött csillag – ragyog, akár maga a nap, a távolban

vakon hull porba néhány közelgő gazfickó.

Telnek a hónapok és az évek – a sivatag felől új és új szelek érkeznek, ostromozzák a házakat, recseg tőlük a padlás; a száraz évszakokat kiadós viharok követik, de a seriff csontváza még mindig ott lóg azon a rozoga kereszten, lefeszíteni onnan nem lehet. Végzi a munkáját, távol tartja a banditákat, üres szemei átkot szórnak a közelben táborított bűnözőkre. Sötét dominóként sorakoznak egymás mögött az éjszakák – az égi kéz egy újabbat állít most a sor élére, vigyázva, nehogy felborítsa a többi, s idő előtt beköszöntsön a világvége. A hold, a csillagok, mint a fanszörbe ragadt csillogó buborékok. A régi temető éjfélkor különös neszekkel telik meg – kíváncsi, otthonról kiszökött gyerekek bújnak meg a sírkövek között, és hallgatják a fürdőző kísértetek hangját: valahol a föld alatt egy ló nyerít és néhány lány kéjesen kuncog – víz locs csan, ahogy forgolódnak odalenn porcelán koporsóikban – lábkörmök koccintanak a zománccal.

A csontcsecsemők völgye

Azt beszélük, hogy a Csókos szájú cowboyt nem is anya szülte, csupán a kutyák hordták össze a kidobott vacsoramaradékból csontjait. Címeres egy rohadék volt, annyi szent. Gúnynevét annak a kislánynak köszönhetette, akit tizennégy éves korában a folyóparton próbált megerőszkolni. A kis fruska harcias amazon volt, és amikor a fiú a szájához szorította a sajátját, egyszerűen kiharapta a heves ifjú ajkait. Mindennek már sok-sok éve, az időközben nővé cseperedett lány pedig azóta is szünet nélkül rág valamit – ahogy lépked végig a poros utcán, ahogy hallgatja a misét a templomban, sőt, még álmában is jár az állkapocs csontja – mintha ennyi idő után még mindig azt az átkozott húsdarabot forgatná a fogai között.

Szóval a Csókos szájú címeres döngyugati gazfickó volt – folyton vicsorgó féreg, a kupleráj rosszulléte – meg is lepődött hát mindenki, amikor keringeni kezdett a szóbeszéd, miszerint megházasodik, a jegyese pedig nem más, mint a szatócs gyönyörű, csöndes lánya, akit a szentek rózsaillatú aurája lengett folyton körbe. Sokan megjegyezték arról a lányról, hogy többet jár a templomba, mint maga a pap, és ez talán igaz is volt – egyszerűen nem tudta távol tartani magát az Úrtól: valahányszor letérdelt imádkozni, az orgazmus görcseitől úgy összegabalyodtak ujjai, mint ahogy a sivatagban kergetőző ördögszekerek szálai kapaszkodnak egymásba.

A Csókos szájú és ez a lány? A szatócsról persze mindenki tudta, hogy kártyában nem ismer mértéket – tette már meg tétnek jól menő boltját, korosodó, de még mindig csinos feleségét, és többször a lányát is, csupán eddig még sohasem veszített. Ám úgy tűnik, a Csókos szájú kifogott rajta. Hozták is az esküvői meghívókat habzó szájukban a kutyák – megannyi kitépett biblia lap, rá vérrel firkálva az időpont – a menyasszony pedig csöndben tűrte ezt, éjszakánként sírt csupán, majd ezért is elnézést kért az Úrtól, mert visszaidézte magában, Jób szenvedéseit.

Ilyen gyönyörű temetést, mint amilyen ez az esküvő volt Döngyü-

gat még nem látott – fehér galamboknak rohanó pisztolygolyók – aki hó, ettől megolvad – ott, ott csonthintón érkeznek a pár, ezt is a kutyák hordták össze a többi esküvőn kidobott vacsora maradékából – húzzák a hintót ezek az acsargó dögök – benne pedig ott csücsül a Csókos száju és a szótlan, tejpillébe bugyolált menyasszony. A pap jó előre megszökött a városkából, nehogy köze legyen ehhez a jelenethez – előbb keresztel meg egy indiánt, aszondta’ – előbb veri el ostorral a templomi orgonát vagy önti a lóitatóba a szenteltvizet.

Papruhát húztak tehát egy madárijesztőre, s megegyeztek, hogy beszél majd helyette az öreg szatócs, aki kártyalapokat könnyezve kíséri most az oltárhoz lányát – bánatosan rugdossa a padlóra hullt kártyákat, hátha megtalálja köztük azt, amivel visszanyerhetné még így az utolsó pillanatban egyszem lányát. De késő – félre veri magát a harang s megindul a kutyák veszett anyateje. Igeneket hordanak a döglegyek az ifjú pár szájába, és mikor a madárijesztő az öreg szatócs hangján azt mondja, hogy csókoljátok meg egymást, a menyasszony nem tudja már tovább visszatartani könnyeit, reszketve nézi a Csókos száju folyton vicsorgó, hegfonnyadt képét. Micsoda herceg. Előlép tehát a gyülekezetből a sok-sok éve megerőszkolt asszony, köp egyet, s a kirepülő fiúajkak ráfonódnak a fiatal ara szájára; majd mint a bumeráng, visszarepülnek a fogai közé, és rág tovább, akár egy kérődző tehén.

Így telik meg hát ez a köpőcsésze is, a széleinél kiönt és véget ér a ceremónia. Varjak cipelik vissza a madárijesztőt a távoli mezőre, a szatócs pedig a bábuban felejtette a hangját: nap-nap után áll tehát a madárijesztő eztán a mezőn, és sóhajtozik csak a lánya után unásig, míg a madarak meg nem örülnek és ki nem kaparják a saját szívüket csőrükkel. A vendégcseregletet széthordják a kutyák, a hintó pedig a városkaszéli rogyadozó kunyhóba cipeli a párt, ahol az ágyra épített máglyán égni kezd a lány. Miközben férfilángok bontják, lepisszegi az undort, és imádkozik: csakhamar felragyog az arca, mikor Krisztust látja a kaktuszokból szőtt kereszten – a lány szóbeszéd szájában – távoli temetés, vesztes kártyalapokból varrt lepedő, ahogy Jób sem volt más, mint a hervadó rózsák auralája és tántorgó délibáb. kihúzza feketének jár, kacag nem felsikolt,

nocsak, mindig cowboy éj itt

Többé nem látták templomban a szatócs lányát. A Csókos szájú megverte és bezárta a pincébe, nehogy el tudjon járni. Valahányszor megszólalt a harang, máris kattant a lakat. Volt bőven dolog a ház körül, a fickó nem engedte, hogy újdonsült felesége pazarolja az időt. Hamarosan tiszta költözött a kutyaházba, és táncba kezdek a szárítókötélen a ruhák. A lány ott guggol most is a folyóparton, és a leölt indiánok, a kocsmai verekedések során megsebesített cowboyok vérének mossza férje ruháiból. A hullámokba költöző sikolyok az örületbe kergetik a halakat, kiugranak hát a partra, és néma fohászt tátognak az égre – kopoltyúik nyíló és csukódó koporsófedők. Így éldegélünk mi itt Dögn nyugaton – férfitárak körbe-körbe, mindig megtelnek tölténnyel, vágatunk a tűző nap alatt is fagyoskodókkal, az ördögszekerek kihordják belőlünk álmainkat. Morognak, és egymás torkát harapják át a nappalok, és a lány kergeti, és a lány levágja a ház körül tébláboló csirkéket. Vacsora után kihajítja lerágott csontjaikat, és elborzadva nézi, ahogy a kutyák egybe hordják őket, amik aztán csecsemővé állnak össze. A csontgyermek üvölt, ízületi cuppognak, miközben lábaival kaparja a levegőt, a lába között lévő lerágott csirkenyakat büszkén az ég felé emeli, hirdetvén, hogy a Csókos szájúnak fia született.

Azért sem fogja megajándékozni egy gyermekkel, dönti el az ifjú feleség, és egy cirokseprűvel ütni kezdi a kisbabát – elszakadnak egymástól és szétrepülnek a csirkecsontok, majd sorban összegyűjti őket, és elássa őket a ház sarkánál. Csak amikor látja, hogy a kutyák kaparják ki a földből a csontokat, és azok ismét kezdenek összeállni gyermekké, döbben rá, máshogy kell megszabadulnia a maradványoktól. Így hát a folyóba dobja őket. Majd megérkezik az alkony. A lány ágyban elsuttogott imái létrákat támasztanak a sötét felhőknek.

Az egyik nap vendég érkezik a házhoz. A lány izgatottan figyel, ahogy az öreg pap a bekötőúton kaptat kivénhedt öszvérenek a hátán. Hálát rebeg Istennek, majd már rohan kifelé a házból. Ám férje beelőzi őt: ott áll a Csókos szájú a kapunak dőlve, és colt-ját az érkezőre szegezi.

– Mit akar? – szűri át a szavakat folyton vicsorra húzott, sárga fogai

között, mire a pap maga elé tartja a szent könyvet, mintha azzal próbálná felfogni a még ki nem lőtt golyót.

– A feleségéhez jöttem, rég láttuk a templomban – közli nyugodt hangon, s a szavak hallatára izgatottan összekoccan a lány térde.

– Járnak oda elegen, törődjön inkább azokkal! – morog a Csókos szájú, majd int fegyvercsövével az öregnek, hogy tűnés.

– Miért nem jönnek el holnap reggel mind a ketten? – kockáztatja meg a kérdést a tiszteletes. – Az Úr háza mindenki előtt nyitva áll...

– Az enyém viszont nem – lihegi a fickó, azzal a feleségére néz, majd vissza a papra. – Hadd döntsük el mi magunk, akarunk-e templomba menni, avagy sem!

– Jobbat mondok – sóhajt a pap, és benyúl a ruhája alá. Egy pakli kártyát vesz elő onnan. – Játszunk! Ha én nyerek, elengedi a feleségét holnap reggel a misére. Ha maga nyer, megmondom holnap a hívőknek, hogy soha, semmilyen körülmények között ne zargassák ezt a házat.

Csókos szájú hámozott vigyora rozsdás szeg most a fában. Így szól: – Legyen a tét az életed, pap! Legalább kiderül, mennyit is ér a jó pász-tornak a nyájtól elkóborolt bárány.

A lelkész erre nagyot nyel. De aztán bólint, és leülnek az asztalhoz. Csak a szék recsegését, a kártyalapok surrogását és egy ablaknak koppanó légy döngicsélését hallani a szobában. Egymásba gabalyodnak lélegzetvételeik. A lány a sarokban kuporog, a bibliáját szorongatva, úgy figyeli az asztalnál folyó játékot: hol a pap, hol a férje tesz le egy lapot. A Csókos szájú egyre csak szórja a tarot lapokat: akasztott ember, halál – érett szőlőszemként gurulnak szét a jóslatok. A lelkész lapjain Krisztus látható a kereszten, és más gyönyörű jelenetek a szent történetből: megkövezett pajzán nők nyöszörögnek bűnbocsánatért utolsó leheletükkel, máglyán égő asszonyok esküdöznek saját húsup bűzében, hogy ők nem boszorkányok, és Jób, akit fogadásból megkínzott Isten, a horizontnak fogadkozik, miszerint van még hite, a bőrében nyílt sebek halleluját énekelnek. Ahogy telnek a percek, a pap egyre inkább megizzad – reszkető kézzel teszi le az utolsó kártyát, az almát szakító Évával. Veszít. Az öreg férfi ijedten pattan fel az asztaltól, és így kiált: – Maga csalo! Csalo...

De a Csókos szájú csak nevet, és előkapja a pisztolyát. Éles dörrenés rázza fel a csendet, a lány sikoltva rejt el az arcát, amikor látja a lelkeszt holtan kiterülni az asztalon – kicsorgó vére átáztatja a kártyalapokat.

– Segíts kivinni innen! – morog a férfi a feleségére, azzal felemelik a madárijesztőt, és az udvarra cipelik.

Így élünk mi Döngyugaton – skorpió-farkakként hajladozunk teli méreggel – hirtelen félelem fojtogat nappal s hiába túrjuk az éji avart, szép álmokat nem lelünk – a homokban fürödve koponyacsontban a dögevőkkel. Csókos szájú halál vacsoramaradékból – a ház előtt keresztre szegezett madárijesztő messzire űzi a hitetlen varjakat. A lány ott guggol most is a folyóparton, és a pap vérét mossa férje ruhájából. Hullámokba költözik a miatyánk, a víz gyerekcsontokat köp ki és vérzik már az alkony. Csontcsecsemők vánszorognak az éjben – esténként a padláson totyognak, kopognak a csontok – a lány csak nézi a plafont a hold besütő fényében, és hallgatja távoli nyöszörgésüket, a férje fogai közt szűrt légzését – az égen kényelmetlenül forgolódnak a felhők, talán a nekik döntött létra nyomja az oldalukat. Valami kopog a hálószoza ajtaja előtt. Az egyik csontcsecsemő az, koponyája újra és újra a rozoga faajtónak ütözködik, ahogy próbál bemászni szüleihez. Nyikorog az ágy, amikor kikászálódik a lány, és az ajtóhoz lép. Lassan kitárja, és a sötétben ránéz az apró csontgyerekekre. Az üres szemgödrökkel bámul vissza rá, éhesen gügyög felé állkapcsa.

– Gyere ide anyához – suttog a lány, és kigombolja hálóingét. Gömbölyű melle fehérén világít az éjben, bimbója hatalmasra duzzadt már, néhány csepp tej gurul rajta végig. – Gyere...

És a csontgyerek jön – kúszik a deszkapadlón, aprócska szája éhesen nyílik és csukódik. Az anya felveszi a könnyű testet, ringatni kezdi, miközben hideg ajkai közé csúsztatja bimbóját. A baba mohón szop, az anya ujjai finoman cirógatják a gyermek még száradt csirkehús maradtától mócsingos csontjait. Majd megállapodnak az egyiken, és feszegetni kezdi. A baba erre abba hagyja a szopást, és sírva néz fel az anyjára.

– Sss... – nyugtatja a lány, de ujjai nem engedik a csontot. Óvatosan kiszakítja a gyerek testéből, és leteszi maga mellé a földre. A csontcse-

csemő szipog, sebesülten vinnyog, de ismét a mell után nyújtja csirke-csont ujjait. A hízott bimbó visszacsusszan a szájába, az anya pedig újabb csontdarabkát tép ki a poronty testéből. – Sss...

Ahogy így bontja gyermekét az éjben, a földre letett darabkák egy csontpisztollyá kezdenek összeállni. Utoljára a gyerek lába közül kiszakított, meredező csirkenyak foglalja el helyét, mint cső a fegyveren – a kirángatott apró porcdarabkák halkan csusszannak a tárbá. Az anya leteszi az ajtó elé a még nyivákoló kölyköt, majd felveszi a pisztolyt, felkecmereg a földről és alvó férjére szegezi. A keze reszket. Háta mögött erősebb bömbölésbe kezd a mászni már képtelen csontbébi – megmaradt csontjain próbálja közelebb vonszolni magát az anyjához. A Csókos szájú lassan kinyitja a szemét, és felül. Méregeti a feleségét, talán azt hiszi, álmot lát.

– Átkozott csaló vagy! – köpi ki a szavakat a lány, majd, mielőtt még a férfi bármit is mondhatna, meghúzza a ravaszt. Az ütőszeg kattán, és a porcdarab kirepül a csövön, átszakítja az ágyban ülő bordáit, a férfiből pedig ömleni kezdenek a cinkkelt kártyák a seben keresztül. A kártyalapok beborítják a takarót, lehullnak az ágyról, a padlón koppannak.

– Átkozott csaló! – kiált diadalittasan a feleség, majd ahogy elfogynak a lapok, elcsöndesül minden, és szétgurul az éjszaka. Így élünk mi Döngnyugaton. Régi amulettként próbálunk szerencsét hozni magunknak. Eltévedünk egy kézfej néhány centiméterén. A felhőknek döntött létrák bordákra hullnak szét, a kutyák felrepülnek, és az égre hordják belőle Istent, mi pedig lenn maradunk húsunkban örökre.

Telnek az évek – a varjak végül elrepülnek karmaik között a madárijesztővel. Forró napok után hűvös esték érkeznek – minden szürke, csak a sebek vörösei fénylenek ezen a világon. A csönd megszokja végül önmagát, egyedül az éjszakai csecsemősírás kergeti messzire az álmokat. A csontcsecsemők völgye – így nevezik már ezt a kiürült vidéket – ahol áll egy piszkos viskó valahol egy elnéptelenedett városka határán. Annak a kalyibának az udvarán csontmaradékból összerakott gyerekek totyognak, kúsznak csöpp térdeiken, a kutyák csecsét rágják, anyjuk kitépott haja ragadt térdükre. Valahol az öreg házban egy magára maradt, sápadt

özvegy imádkozik megállíthatatlanul – elképze-
li talán, ahogy férje leha-
rapott ajkai annak a nőnek a szájában most vele mondják a miatyánkot.
És valahányszor azt suttogja maga elé, hogy ámen, sírva elélvez – ilyenkor
betölt mindent a rózsailat – a hold porckorongja szárad tovább az égen.

Csibecsont Mary

Csibecsont Mary akkor sem talált volna magának férjet, ha nagyon akar – de így, hogy nem is gondolt a házasságra, sokban megkönnyítette a környékbeli férfiak dolgát, akik inkább átmentek a szemközti oldalba, csak hogy ne kelljen a nő dongó testét kerülgetniük az utcán. Mary-ről mindenki tudta, hogy egyetlen dolog hozza csak lázba: a csirkehús. Csibehús rántva, csibehús levesben, csibehús pirítva, a francba is, csibehús nyersen, ha arról volt szó; az anyja éveken át mesélte, hogy a kis Mary még pólyás korában a tornácon totyogó csirkék lábán edzette a fogát – vérpettyek mindenhol, néhány rágott lábú, nyomorék madár nem is tudott utána járni, ült csak ott, és szart maga alá néma fájdalommal üres szemében. Mary, Mary (így untatta a vendégeket az anyja) hat évesen kiszökött a pajtába, és felfalt élve egy tyúkot. Kis butus, azt előbb meg kell sütni, korholta akkor az anyja, s ahogy teltek az évek, és egyre csak hízott az a lány, megtanulta nyakazni és kopasztani a madarakat, esténként pedig úgy mondogatta a sötét szobának a recepteket, mint mások a lefekvés előtti miatyánkot.

Szóval Csibecsont Mary nem talált volna férfit, az hétszentség. Ahogy oszlopszerű lábain végigbaktatott a poros utcákon, tokája körül egymáshoz koccantak az ékszerként hordott csirkecsontok. A gyerekek efféléket kiabáltak széles háta mögött: „Dugjátok el a szárnyasokat, aszszonykák, itt van Csibecsont Mary, a csirkeszopó!” A nőt ez különösképp nem zavarta. Mindene megvolt, amit csak kívánt az élettől: kinn élt örökölt farmján a koszos kis városka szélén, egymagában, de jelentős baromfisereggel. Éjszakánként pedig, amikor feküdt az ágyában, jóllakottan, telibüfögve a szobát, s bizony elkapta a vágy, a lába közé csúsztatott egy csirkecomb csontot. Ilyenkor úgy felsikoltott a kéjtől, hogy még az angyalok tollai is a világ nyakába peregtek, s olyan szorosan összezártak hüvelyizmai, amitől összereccsent és szilánkokra hullt a fel-dugott csontocska.

Ám ahogy Mary korosodott, csak átfutott a fején, hogy elkéne va-

lami férfi a háznál. Hiszen egyre nehezebben bírt a ház körüli teendőket, a környékbeli kölykök pedig kezdtek elszemtelenedni: olykor elloptak tőle egy-két csirkét, máskor beszöktek éjjel a farmra és kedvtelésből lenyakaztak néhány tyúkot. Vérével ocsmányságokat írtak Mary ajtajára, vagy tyúkszarral dobálták meg az ablakot. Bezzeg ha lett volna egy erős férfi a háznál, egy vérbeli madárijesztő... Tudta persze, hogy ez lehetetlen. Soha még csak csókot sem kapott fiútól, de mit bánta ő, amikor odahaza főtt a húsleves. Ő, a fiúk. Igazából még a kakasokat sem szívlelte, ahogy fel és alá járkáltak, kidüllesztett beggyel, csupa hiúság és gőg mindegyik, folyton szikrázó kanócok, nem is tartott volna egyet sem, ha nem lett volna olyan finom a heréjük megfőve a levesben.

Levágott csirkelábak karistolnak most az éjben – belovagolnak a holdudvarba az emberek rémálmai – prérifarkasok visítanak a sötét függönyök mögött – Csibecsont Mary velük sikolt és hatalmas reccsenéssel törik ketté benne egy csont. Lüktetnek a sivatag nyirokcsomói – a kanócfarkú skorpiók méreglángokkal világítanak – dugjátok hát el a szárnyasokat, itt jön Mary, az angyalkopasztó. Ahogy vágyakozóan sóhajtozik a szobában bánatos kísértetként megtelepedett levesgőzben, a távolban férfiak – akár a buborékok – pukkannak szét az ágyukban. Odakinn siheder fiúk tyúkszarral kenik be az eget, és felírják mocskos szövegeiket az égre – a fiúszavak bűzétől öklendeznek ma az angyalok – ó, ezek a kölykök – lenyakazzák a csirkéket, és vedelik csak a vérüket zsírosan bőfőve.

Egy férfi, bárcsak lenne itt egy fickó, aki ellátná a bajukat – sírdogál Mary a tyúktollas paplan alatt, virsli ujjai között forgatva a kettétört csirkecsontot. Majd kikerekedik a szeme, és kipattan az ágyból. A hold bágyadt fényében dolgozik – négykézláb mászik a padlón, recseg serpenyőméretű térdkalácsa alatt a korhadt fa, ahogy összegyűjti a szobában széthajigált csibecsontokat, a nyakában ékszerként hordott maradékokat. Takaros halmot rak belőlük, egymáshoz illeszti őket, miközben azt sziszegi a sötétnek: – Egész életemben magam csináltam mindent, és amit megcsináltam, az megvót' csinálva! Csinálok én fickót is, ha kell, hogy a kurva fene essen belé!

És bizony már kezd is összeállni a férje: szépséges madárijesztő, csontokból szöve, a hold fényében elnézve igazi férfi. Azaz majdnem – már csak egy valami hiányzik, hogy az legyen. Szalad is hát Mary, késsel a kezében, és kergeti egy száll kakasát – az riadtan rohan előle, taraja ugrál, ahogy fut sarkantyús lábain. De Csibecsont Mary lapátkezzei előtt még egy baromfinak sem sikerült elmenekülnie: a villanó penge áthatítja a riadt madár nyakát, és már siet is a nő, kezében a kakas lenyisszantott fejével vissza a szobába.

– Na, most már igazi kan vagy, Joe! – Tapsikol, a hajnal első sugaraiban elnézve újdonsült férjét: a csontvázat, lába között a csüngő, lenyesett kakasfejjel – csőréből a padlóra csöpög a vér – majd a felkelő nap fényében egyszer csak emelkedni kezd, és nekiáll kukorékolni.

Akik a felhők csukott szemfedőjén topognak – keselyű itt minden angyal, s légyfüstben ég a sok dög nyugaton – Csibecsont Mary farmja fölött ragyog csak igazán a nap, ahol egy hete ünnepi húsleves fő – zsírbuborékok robbannak, s a plafonhoz ragadnak a cafrangos zúzák – derekas ember vagy te Joe, a köldökszinór erekciója, sosem puhuló koporsószeg – az effélére illik ám koccintani valami döglével. Meghajol a kerítés – a feketére égett kanócok lasszói megfogják ma a kísérteteket.

Éjszaka van – a sivatag pórusai megnyílnak – üregjárataikból kikászálódnak a suhancok – nagy falka kócos hajú kölyök – és a farm előtt gyülekeznek. Szemük villan, ujjaik között apró kések forognak.

– Csibecsont Mary, Csibecsont Mary, az égkopasztó, a faszkopasztó! – kántálják röhögve, majd átmásznak a kerítésen, és már üldözik is a riadt csirkéket. A felszálló tollak csiklandozzák a hold kövér hasát. Elkapnak néhányat, és lenyesik a fejüket – kotkodácsoló koponyák repülnek át a csillagok alatt. – Csibecsontyméri, Csibecsonytmééri! – daluk körbejár és szórszálakra hullnak tőlük a gyerekrajzok. Kivágott csőrök trombitálnak.

Egyszer csak különös hang érkezik a sötétből: – Kergesd el őket, Joe! – a parancsszavak eldobott kavicsként koppannak az éj kútjában, a fiúk arcából pedig kifut a vér, és kiejtik kezükből késeiket, ujjaik közül a tyúkszart, szájukból az ocsmány szavakat, amikor megpillantják a ma-

dárijesztőt, amint feléjük biceg a holdfényben: micsoda szörnyszülött – két lábon járó csontváz, a lába között kakasfej fityeg.

– Ismerkedjete meg a férjemmel! – röhög valahol az éjben Mary.
– A neve Joe!

A kölykök erre felordítanak, és rohanni kezdenek, ahogy csak lábuk bírja. Átmásznak a kerítésen, és könnyeiktől fuldokolva préselik vissza magukat a sivatagi gödrökbe.

– Na, ezeket se látjuk többé! – tapsikol lapát tenyereivel Mary, mire a távoli hegyekből kiszakad néhány szikla. Joe-hoz szalad, átöleli, és csókot nyom az arcára. A fickónak erre ágaskodni kezd a kakasa, éles csőre az asszony térszabórébe próbál csípni. – Te kis mohó! – nevet Mary. – Hiába, férfi vagy, Joe, és ezért a ma esti hőstettért igazán megérdemelsz egy kis jutalmat!

Recseg hát az öreg ágy, forgolódnak a porcok – a zsírbuborékok fényében csiklandozzák egymást, ékszerként topognak – Mary nyögéseitől magukba állítják méregtövisüket a skorpiók. Ahogy átöleli férje csontketrec testét, ujjai még találhatnak rajta egy-egy falatnyi száradt csirkehúst. Mohón lecsippenti, a szájába pakolja – a gyönyör amulettje csillan. Micsoda napok következnek Csibecsont Mary életében! Ahogy a nap felkúszik az égre, kukorékolni kezd a csontváz lába között a lenyesett kakasfej – majd kikecmereg a paplan alól, és már viszi is a szemes kukoricát a madaraknak – aztán kergetni kezd egyet, s lenyakazza egy rozsdás késsel. Mary sorban tanítja meg férjének a legjobb recepteket, amiket esténként az ágy előtt térdelve ismételtetnek közösen – és főnek a levelek, sülnek a húsok. Látod, Mary már ki sem teszi a lábát az ágyból, fekszik csak a paplan között, és ebédéről maradt csontokat szopogat. Lehunytt szemmel hallgatja a kintről beszűrődő riadt kotkodácsolást, és folyton csak kiabál: – Hozz még csirkét, Joe! Korog a gyomrom!

És Joe hozza őket: sorban, egymás után elvágja minden madár torját. Mary pedig hízik, egyre csak hízik – fájdalmasan recseg alatta az öreg ágy, s magának is kinő néhány toll a hónaljában a sok elfogyasztott tyúkhústól.

Sivatagi viharok jönnek és mennek – beletörődnek magukba a

nappalok, s fényes fegyvercsövét szegezi a világra megannyi napnyugta – az éj kihullt keselyűtollai száradnak – szájharmonikába zárt muzsika vagy, Joe, és hozz még csirkét az asszonynak, mert korog a paplan. De már egy sem maradt az ólban. Mary meg már nem is tudja, hogy honnét jönnek a madarak – de érkeznek azok – főve, sülvé, gőzükkel csiklandozzák a levegőt. Előbb-utóbb persze az egész városka arról kezd beszélni, hogy tűnnek el a tyúkok az udvarokból. De fogalmuk sem volt, ki lehet a tolvaj, amíg az öreg szatócsné rajta nem kapta Mary férjét, amint emeli épp el a napos csibéket.

– Én mondom, borzalmas vót! – sápitozott, miközben whisky-vel itatták, nehogy újra elájuljon. – Az nem ember vót, az hétszencség! Kriptából szökött, én mondom, és vitte a kurva csibéket Mary szaros farmjára!

Csibecsont Mary, Csibecsont Mary – körbejárt a név a piagőzös szájakon, fogták is a vasvillájukat, és irány a farm. Ott aztán egyből megpillantották a maradékból tákolt férfit, amint épp az egyik lopott csirkének vágta el a torkát. Elfogták hát, és a seriff elé ráncigálták, aki csak rápillantott a szerencsétlenre, s máris elrendelte a fogdát.

Eközben odahaza Mary egyre sóhajtozott a szobának: – Szegény, szegény ostoba Joe! – kövér cseppekben hullottak könnyei, átáztatva maga alatt a plédet, de közben persze magát is siratta, hiszen úgy elhízott már, a vécére is csak úgy-ahogy tudott kitámolyogni, nemhogy ellátni magát. Elhatározta hát, lefogy egy kicsit, aztán segít valamiképp a férjén. És így, hogy elmaradtak az ágyba hozott finom ebédek, nem is volt olyan nehéz dolga. Teltek a hetek, koplalt – egyedül a rászálló, leütött legyeken élt, és szép lassan zsugorodtak rajta a zsírpárnák. Nem lett persze sovány, csinos pláne nem, de egyre biztosabban járt, majd amikor már úgy érezte, a fogdáig is elviszi a lába, nekifogott terve beteljesítéséhez.

Szóval azt látja egyszer csak a seriff, hogy Csibecsont Mary ácsorog az asztala előtt, és azt morogja: – Hitvesi látogatásra jöttem.

A seriff megrántja hát a vállát, és a cellához vezeti a behemót aszszonyt – az efféle dolgokat nem szokták megtagadni a raboktól, legyen akármilyen hírhedt dögfickó is, egy jó dugás az asszonnyal csak lecsilla-

pítja. No nem mintha a Mary férjének bármiféle csillapításra lett volna szüksége. Láthatod, ott ül most is a priccsen a csontférfi, némán mered lecsüngő kakasára, miközben az egerek rágcshálják a lábujját, de gyorsan felpattan, ahogy megpillantja a feleségét.

– Na, egyet se félj, Joe, nem hagylak szarban! – mosolyog rá a tészaképű asszony, majd ledőlnek a priccsre, és betölti a koszos egérlyukat a kukorékolás, a kakaskoponya recsegése és Mary sóhajtásai. Mikor végeznek, az asszony az ajkához emeli tömzsi ujját, míg másik kezével kicsippent egy csontot a férjéből, és bő ruhája alá rejt. – Egy szót se, Joe, hazaviszlek, de csak darabokban tudlak innen elcipelni!

Így történt hát, hogy Csibecsont Mary minden este megjelent a fogdában, hitvesi látogatást tenni, és minden alkalommal magával vitt egy csontocskát a férjéből. Otthon aztán egymáshoz illesztgette őket, és vihogva tapsikolt, amikor látta, kezd összeállni az ura. Az, hogy fogyott a cellában ücsörgő rab, nem tűnt fel senkinek – nem nagyon nézegették – pedig napról napra kevesebb volt, a végén már csak egy priccsen felejtett kakasfej, utoljára ezt vitte magával Mary, és amikor ismét egész volt a férje, fogadalmat tett Joe-nak: – Mától minden másképp lesz, drágaságom, elég az ágyban elfeküdt délutánokból! Új csirkéket veszünk, és együtt nevelgetjük majd őket!

Így kopasztották hát közösen a napokat – és bizony szállt a napalok pihetolla – kitúrta szép álmaikat homlokukból az éj. Kukorékolt reggelente a kakas. A tyúkok tojást raktak, amiből homályos esküvői fotók keltek ki, a fekete-fehér képen Mary és az ura csipogott éhesen. Tyúklábon forgott palotájuk. Mary széttépi a párnákat, és forog a tollakban. Ott fekszik az ágyon, teli pihéssel, széttett lábakkal, s azt mondja: – Gyere csak, kakasom! – gyűlnek a sarokban a bagolyköpetek, bennük a sok csirkekörömmel.

De amikor aztán kiderült, hogy meglógott a rab, a seriff mégiscsak megjelent az öreg farmon, és hiába bújtatta a pajtába férjét Mary, a rendszigorú őre nem tágitott a konyhából: – Elég a játékból, asszony, annak a gazfickónak rács mögött a helye!

– Kérem, ne vgye el! – könyörgött ekkor Mary, és a szeme sarkában

felgyűltek a könnyek, akár húsleves tetején a zsír. – Szeretem – vallotta be, de közben látta a fickón, hogy mondhat neki akármit, meggyőzni nem fogja. Micsoda egy pimasz fráter volt ez a seriff! Egy igazi hiú kakas, csillogó jelvényével, folyton csilingelő sarkantyús csizmával.

Legyen hát, gondolta Mary, és elkiáltotta magát: – Bújj elő, Joe! Ma jelvényes kakast vágunk, én mondom!

És jött is Joe – hatalmas rozsdás késsel a kezében – a seriff pedig hiába is lőtte golyóit az előcaplató csontrémbe, az csak botorkált tovább felé, irtózatos vigyorral a képén. Amikor aztán a kés hideg éle átvágta a seriff torkát, útravalóul kapott még egy csóvát húzó bölcsességet Mary-tól: – Látja, miszter. Ilyen a szerelem. Legyőz minden akadályt.

Aztán a világ feketére váltott – a keselyűtollakból szőtt kupola ráborult a rend őrére. Ott fő most a jó, jó seriffleves – gőze fáradtan üli meg a tájat, és átáztatja a függönyöket. Zsírdaganatok pukkannak a zöld lé tetején, néha a felszínre hömpölyög velük egy aranyló csillagjelvény, vagy két kövér heregolyó, amit Mary úgy szeret szépre főve. Ilyen hát a szerelem – mint a csontkemény fürdővíz a puha húsnak, a magába gabalyodó dohányfüst szótlansága, a megálmodott és felépített szobor – távoli ékszerként mondom – átizzadt paplan ez a sötétnek. És szaladnak az évek itt Dögnyugaton, akár a veszett ördögszekerek, kergetik folyton egymást – Joe és Mary pedig tyúkszarral szívet rajzoltak az égre, benne a nevükkel, és azóta se kopik le. Mikor majd Isten lekaparja őket végre a csizmája talpáról, egy sírban fognak feküdni – s odafenn fogják kopasztani az angyalokat. Hullnak majd az égből az aprócska, csilingelő csontocskák, meglátod.

Skorpiótej

A cowboy odahajtja a vizes kulacsot az indián fiúnak, de az csak ül tovább, némán, kifejezéstelen tekintettel a tűz mellett – narancsszínű, reszkető arca, akár egy lehullni készülő törzsi maszk – mered maga elé, anélkül, hogy a víz után nyúlna.

– Igyál! – biztatja a fickó, szavai elvesznek a kifújt dohányfüstben. Hiába, a fiú akár egy szikla, üres tekintete egyre csak a pattogó fát figyeli a lángok között, a cowboynak pedig fogalma sincs, hogyan tovább – nézi az ég abroszán szétgurult csillagokat, a fogyó holdat, s egy nem túl távoli kisváros halovány fényderengését. Holnap elviszi a kölyköt egy orvoshoz, aki talán választ tud majd adni néhány kérdésre. Például, hogy miféle járvány az, ami egy egész indián faluval végez, egyedül egy tíz év körüli fiúcskát kímél meg.

– Víz! – próbálkozik újra a cowboy, majd előre hajol, felbontja a kulacsot, iszik, s azzal odanyújtja az indiánnak. Az hidegen néz vissza rá. A fickó feladja, hátra dől tehát, és megpróbál álmot erőltetni a szemére. De újra és újra a faluban jár, látja a porban fekvő halott férfiakat és nőket. Kifordult szemükben felhők szakadoznak, kicsüngő nyelvük felpuffadt kövér csigaként hever a koszban. Egyedül ez a fiú maradt életben – ült egy totem oszlop előtt, szótlantul, hátat fordítva a halottaknak.

Hiba volt, hogy elhoztad magaddal! – korholja egy hang a fejében a cowboyt. – Akármilyen is végzett az indiánokkal, azt a fiú is hordozhatja.

A fickó tudja, hogy hibázott, ott hagyni mégsem lett volna szíve a gyermeket. És most már túl késő bármit is megbánni – holnap elviszi egy orvoshoz, és az majd...

A félálom töltényhüvelye – kép-lövedékek csúsznak a helyükre, s forogni kezd a tár – körbe-körbe, hamarosan szívbe robban a ma esti rémálom. A cowboy fél szemét még kinyitja, majd ráébred, hogy már álmodik – igen, alighanem ez lehet – hisz a fiút feketének látja – új bőre sötéten csillan és mocorog – mint akit száz és száz rovar lepett el. Ostoba képzetek – a tűz lassan kialszik, a cowboy pedig horkolni kezd. Az indián

fiú keze a kulacsért nyúl.

Másnap reggel a cowboy belovagol tehát a városba, hátán a szórtlan kölyökkel. A városi polgárok másnaposan, tátott szájjal figyelik, hogy ki ez az anyaszomorító, aki nem szégyelli megosztani a lovát egy rézbőrű fattyúval – néhány gyengébb szívű, templomfélő asszony elájul, a szétguruló rózsagyöngyöket patkányok hordják szét – a szőrös rágsálók aztán egytől-egyig megfulladnak az emészthetetlen golyóktól.

– A dokit keresem! – mondja az idegen, de senki sem kívánja útba igazítani. Végül egy copfos kislány rámutat az egyik házra, a cowboy pedig köszönetképp megemeli a kalapját. A fickó ott kiköti a lovát, leve-szi a fiút a lóról, és a hátán becipeli a rendelőbe. Benn ül az öreg doki, konyakot nyalogat épp, és kokacserjét rág, amitől képtelen egyhelyben megülni – olykor felpattan, kihalászik egy ócska szájharmonikát a fiók-ból, és rákezd muzsikálni – ilyenkor a lábadozóban alvó betegek sorra felébrednek, és a fejükre húzzák a párnát. A doki akkor is a szájharmoni-kával babrál, amikor a cowboy belép, a hátán a kifejezéstelen arcú gyer-mekkel.

– Na nem, na nem, na nem! – pattan fel az öreg doki a székéből, és indulna, hogy kituszkolja a jövevényeket a rendelőből. – Ebből elég! A legutóbb egy kibaszott lovat kellett megvizsgálnom! Nem vagyok ál-latorvos, bassza meg! Mi jön legközelebb? Egy sebesült csörgőkígyó? Leprás dingó? Gyapotszedő nigger? Na kifelé, pajtás, el azzal az izével!

A cowboy nem hagyja magát kitessékelni, hiába toszigálja őt az öreg, meg se rezzen – leteszi az indián fiút a vizsgáló asztalra, és előkapja a coltját, amit aztán egyenest a pattogó orvos egyik orrlyukához szegez.

– Tudja, meg kéne olajoznia néha azt a kibaszott hatlövetűt, ember – morog rá a doki, majd heherészni kezd. – Látott már olyat, hogy vala-kinek a saját arcába robbant egy rosszul karban tartott pisztoly? Rohadt egy kirakós, mondhatom. Egy csontszilánk itt, egy kirepült szemgolyó ott. A jó doki meg hajnalig párosíthatja őket. Végül persze egyik sem elé-gedett. Jaj, doki – mondják – a szám kicsit lejjebb volt, a szemem meg kicsit feljebb. Kutya egy hálátlan népség! Tudom én, hogy nem a hom-lokból nő ki az emberi száj, oklevelem van róla, bassza meg!

És a doki csak mondja és mondja, míg aztán a cowboynak eleget lesz, és arcul üti a fickót. Az egészen elfehéredik, sértődött gyerekként ül vissza az asztala mögé, és dühösen a fiókba vágja a szájharmonikáját.

– Látom, maga is az a faragatlan fajta, akinek nincs rendes köpöcsészéje – morog az öreg, és malmozni kezd szőrös ujjával. – Mit tehetek hát önért és a kis ölebéért?

A cowboy erre előadja, hogyan akadt rá a kihalt indián falura, és hogyan vette magához a gyermeket. Az orvos hümmög, majd feláll, és kocogtatni kezdi a gyerek hátát. Az szóttanul túri, szeme sem rebben. Az orvos hallgatózik, szorgolgtatja a leheletét, tapogatja a nyirokcsomóit.

– Nagy szerencséje van, barátom – mondja végül. – Úgy néz ki, semmiféle fertőzést nem hordoz a kis kedvence, nyoma legalábbis nincs, hogy baja lenne. Örüljön ám neki! Ha behozott volna valami gusztusos kis pestist ide, azok ott kinn elégetik máglyán a kis ölebét, magát pedig felhúzzák egy erős kötélre a téren. Műsor a gyerekeknek, tudja. Nos, remélem elégedett volt a szolgáltatással. Mielőtt kitessekelném önt, még had világítsak rá, hogy az efféle kényes ügyek miatt hanyatlik az orvosi presztízs. Ma derekasat rúgott az enyémbé, cserébe legalább mondja kifelé menet az embereknek, hogy megtagadtam a vizsgálatot ettől a nyamvadt kutyától.

A cowboy válaszképp morog valamit, mire a doki rákontráz: – És egy jó tanács, mielőtt elmegy. Szabaduljon meg tőle! Ezekről semmi jót nem várhat az ember. Az indián asszonyoknak mérgezett az anyatejük, ettől ilyen kerge népség ez. Na ne nézzen így rám! Tudományos kísérletek is alátámasztják! Van egy lovam, amit indián tejjel itattam, egy hét se telt bele, és megőrült.

A fickó nem hallgatja tovább, kilép a rendelőből. Odakinn széles tömeg várja – ellenséges tekintetek gyülekezete – összeszűkül a város felé, a vörös cérna. Próbálna a kikötött lóhoz férni, de sehogy sem engedik át. Ám egyszer csak kettéválik a gyülekezet, ahogy belovagol a város fél-szemű, szakállas seriffje. Csillag alakú szemfedő takarja szemüregét, lova egy reszkető, fehér paripa, teli sebekkel. Ahogy megállnak, a ló felnyihog, majd egy hatalmas falatot harap ki a saját lábából, és rágni kezdi. A cow-

boy leteszi a hátáról az indián fiút, és azt mondja: – Maradj itt, úgy látom, beszédem van a seriffel.

A gyerek továbbra sem szól egy szót sem, letehetette volna a sivatag, vagy egy kupleráj kellős közepén is a cowboy, akkor is ilyen bambán állna csak ott. A férfi odalép tehát a seriffhez, aki furcsamód ismerősnek tűnik, és köszönti. Csönd – egyedül a ló csámcsog saját húsán, a kicsorgó vér a porba csöppen.

– Magához tartozik az a... kölyök? – nyögi ki végül a lóháton ülő, hangja akár a kidőlni készülő fa recsegése. A cowboy válaszolni akarna, amikor mögötte a fiút egyszer csak vállon találja egy elhajított kődarab. Gyereknevetés robban, amit néhány felnőtt kacagása követ – a városi kölykök hergelik az indián fiút kavicsokkal. De az csak áll némán, lehajtott fejjel. Erre újabb kavics repül felé – ezúttal nagyobb, mint az előző, és ismét eltalálja a vállát. Az indián gyerek erre a kőhajigáló suhanc felé fordul, és gyilkos tekintetet lövell felé, de az ettől még hangosabb röhögésbe kezd, majd lehajol, hogy újabb kavicsot vegyen fel a földről. Ám egyszer csak felordít. Minden szem a kőhajigáló gyerekre szegeződik, és meglátják, mi történt. Kőnek nézett egy skorpiót, az marta meg. A gyerek rögtön eldől, és rángatózni kezd – szájában feldagad nyelve, szemei kifordulnak. Az indián fiú pedig szótlanul nézi haláltusáját. Egy asszony felsikolt. A seriff erre letépi álszakállát, és csillagszemfedőjét, és lepattan a lóról: – Félre, orvos vagyok!

Persze, hogy a jó öreg doki az – piabűzös lehelete eláruhlhatta volna, vagy a füléből csüngő sztetoszkóp. Ám késő: a halott gyerek szája kinyílik, és száz, ezer skorpió mászik elő belőle – mint a fekete olaj, hömpölyögnek elő, és felmásznak a közelben álló városlakók lábára – csípiik, marják őket, ahol csak érik. A cowboy szájátva nézi a jelenetet.

– Azt a kurva, ennek a fele sem tréfa! – hátrál a doki, s előkapja pisztolytokjából a harmonikát. Valahányszor belefúj, felrobban egy skorpió – aprócska tűzrózsa nyílik, és szétrepülnek a rovar belsősegei. A cowboy ekkor megpillantja az apró mosolyt az indián fiú ajkán. A rézbőrű felemeli a kezét, mire megindul a skorpió eső – sorban hullnak alá az égből, van akit már a levegőben megcsípnek. A jó polgárok ijedtünkben

összevizelek magukat, és messzire szaladnak.

– Látja, maga idióta! – hörög a doki a cowboynak. – Ilyenek ezek, én megmondtam! Átkozott ingyá'nok! Mint a skorpiók! Hiába öleli őket a keblére, így is-úgy is megmarják! Mérgezett az anyatejük, én mondom!

Erre a ló ismét kiharap magából egy falatot, és messzire rohan a szájában a véres hússal. A rémálom fiókjai kilőnek – dohányfüstben olajozott patkányok – a templomból asszonyok rontanak elő, szőrös hónuk alatt a bibliával – a másokban colt, amibe a rózsafüzér gyöngyeit töltik, s küldik a golyókat az ízeltlábúak felé, amik lassan ellepik a várost. Hatalmas totemoszlop nő a földből, akár egy skorpió farka, és spricceli a mérget – hamarosan megtelik indiántejjel a sivatag széli köpöcsésze. A doki pisztolygolyókat csúsztat a harmonika lyukaiba, ahogy játszani kezd, kirepülnek a lövedékek. A cowboy az indián fiúhoz rohan, aki látszólag vezényli az őrült, rovar hadsereget, és rázni kezdi: – Hagyd abba! – szavai koszban – de a fiú kérlelhetetlen, a szemei lüktető nyirokcsomók, benne a kőhajigáló gyerek nevető arca és régi deszkákból összehajított máglya. Körbe-körbe, polgárok gyülekezete rágcsálók – porba keze kép-lövedékek hidegen; – harmonika asszonyok nyöszörgik a hozsannát, totemoszlop az orvosi rendelőben, az asztal mögött; haldokló betegek érkeznek, és tapogatják reszkető ujjakkal, homlokukon lévő szájuk gyógyszerért könyörög – de ellenméreg az nincs: a távolban dobok verik egymást s rézszín mellekből csöpög az örület – fiútárok ürülnek – fiatal indián harcosok élveznek el sorra, skorpió méreg fröccsen az égig – műsor a gyerekeknek, tudja. Az üvöltés belovagol a város ajkán – a polgárok elvesznek a kifújt undorral – reméljük elégedett volt a szolgáltatással; mielőtt egy skorpió – nyirokcsomóit ott hagyná egy kupleráj kellős közepén kifújt készülő maszk holnap viszi el minden szem fényderengését.

A cowboy megfordul, és a dokinak kiabál: – Ez a maguk hibája! Miért nem hagytak minket egyszerűen elmenni? – De az orvost – mielőtt még válaszolhatna – egyszer csak átszúrja a tekergő, mérgezett totemoszlop s a jó doki előkapja pisztolytokjából a gusztusos haláltusa-jelene-tet, kiokádja a vérét némi anyatejjel s eddig fel nem bőfögött jótanácsait.

A halál történyhüvelye – az égnek indított halottak lepattannak a

felhőkről. A cowboy ekkor előkapja a colt-ját, és egyenest az indián fiúra szegezi.

– Elég volt! – parancsol rá, de a fiú szeme élesen villan, mire a fegyver csöve skorpió-farokként kezd tekeregni, készen rá, hogy a férfi kezébe marjon. Az messzire hajtja a fegyvert, és elrohan – sorra tapossa el az útjába kerülő skorpiókat, majd bezárkózik a rendelő udvarán lévő ócska fabudiba, onnan hallgatja a távoli üvöltéseket. Forróság és szarszag – telnek az órák s mire kiles a deszka résein, látja, hogy már közeleg az alkony, vöröslük az ég, akár egy nyílt seb – az épületek árnyékai a holtakra vetülnek, akiken még mindig skorpiók rohagnak, csipéseiből csorog a tej. A cowboy sohasem látott még ehhez hasonló dögöket – nagyobbak és veszélyesebbek, mint amikkel eddig a sivatagban találkozott, mintha csak az elfelejtett időkből pottyantak volna ide. Már csak abban reménykedett, hogy képtelen bekúszni a rogyadozó fatákolmány résein. Távoli prérifarkas üvöltések – a fabudi oldalán karistoló fekete túlábak kopkopogásai – indiántejjel rovarok – lehullt csillagszemfedők szájtátva colt – egy fiú csipései – fojtogat a félálom keze – feldagadt szív akár a kidőlt totem.

A cowboy lassan magához tér. Az apró résen betűző nap pont a szemébe világít. Reggel van. Feltápáskodik, és kiles a budiból: odakinn kutyák rángatják a holtakat, néhány keselyű is köröz már a város felett, de a skorpiók sehol. Fülel. Nem hallani már a rovarok motoszkálását. Megkockáztatja hát, és lassan kitarja a kerti budi ajtaját. Majd mikor látja, hogy elmúlt a veszély, kioson rajta. Úgy dönt, megkeresi a lovát, és maga mögött hagyja a várost, amilyen gyorsan csak lehet. Az orvosi rendelő elé érve ekkor megpillantja a fiút. Ül a földön, a bőre feketén ragyog a hajnali fényben: undorral döbben rá, hogy mindenhol nyüzsgő skorpiók borítják, ollóikat csattogtatják, mint akik nagy munkában vannak, hogy átszabják a testet (nyisz-nyisz – egy csontszilánk itt, egy szemgolyó ott).

Halott lehet – nyugtázza magában a fickó, ám ekkor a fiú keze felemelkedik, és odébb söpör néhány rovar az arcáról. A cowboynek tátva marad a szája, amikor megpillantja a fiú új arcát. Nem indián többé, fehér

ember – a kódobáló kislefű arca néz vissza rá. Az indián egyszerűen el-lopta az arcát. Miféle varázslat ez?

A férfi úgy gondolja, jobb, ha ez már nem derül ki. Egy pillantást vet még kikötött, halott lovára, majd hátat fordít a fiúnak, és gyorslépés-ben kislep a városból.

Ahogy megérkezik a déli forrás, a városka megtelik a halál fél-reismerhetetlen bűzével. A jól lakott kutyák az árnyékban heverésznek, olykor felbűfögnek egy-egy feldagadt emberi nyelvcsomót. Egy indián férfi lovagol be pónin a sivatag felől – egy közeli szikláról pillantotta meg a főtéren heverő hullákat, s úgy gondolta, szétnéz kicsit a városban.

Ezekkel méreg vagy betegség végzett – gondolja, s már meg is bánta, hogy olyan kíváncsi volt, még a végén ő is elkapja a nyavalyájukat. Már épp azon van, hogy messzi maga mögött hagyja az elpusztult várost, amikor megpillantja az egyetlen túlélőt, egy fiút. Fehér, tíz év körüli gyerekek – ül kifejezéstelen arccal, és néz maga elé.

Miféle járvány az, ami egy egész várossal végez, egyedül egy kislefűt kímél meg? – gondolja. Már épp készülne elvágatni, de úgy érzi, képtelen sorsára hagyni a gyermeket. A legjobb lesz, ha elviszi a sámánhoz, dönti el végül. Ő majd választ ad néhány kérdésre.

Szappancsöcsök

Amikor híre jött, hogy egy jó képű idegen érkezett a sivatag széli kisvárosban, nyomában a napnyugtával, a mádám – ez a förtelmes, vaksi kövér bestia, csöcsei akár a félrevert templomharangok – egyből felsorakoztatta lányait a kupleráj előtt. Ott állnak hát a nők, kigombolt dekoltázssal, mellük megannyi pirosuló alma, teli fognyomokkal, kiharapott falatokkal, egyikből-másikból kukac dugja elő a fejét. A cowboyt azonban hidegen hagyja a fehérnép felvonulása, ahogy lován a kocsma felé üget, tekintete inkább időzik el a lócsutakoló fiúkon. Megannyi félmeztelen siheder, göndör hajukkal játszadozik a sivatagi szél, ahogy vödörből mosdatják a kikötött lovakat, pihés karjukon és lapos hasukon csorog a szappanhab. A fickó nyelve meztelen csigaként csúszik végig ajkán.

– Áh, nem is férfi ez, csak valami kopott makk! Jól van, kiscafkáim, vissza a karámba, így is akad bőven dolgotok! – vinnyog a mádám, és összeüti tenyerét, mire a lányok almái egyből a földre pottyannak, és begurulnak a kupi szalonajtáján, ahol jóízűen harapnak bele kiéhezett, piszkos arcú férfiak. A nők lehajtott fejjel követik az elgurult gyümölcsöket.

Az átutazó eközben kinéz magának két fiút, akik az itató mellett ücsörögnek és látszólag semmi dolguk – zsebkésükkel aprócska lófigurákat faragnak a szappanból, és néha nevetve vágják egymást hátba. Arcuk akár a szoborangyaloké, a szappanforgácsok fehér pelyhei mint apró kihullott tollak, megülnek köldökükben. A cowboy odalép, a szájába nyúl, és kirángat két aranyfogat, majd eléjük hajítja a porba. A két fiú erre rögtön felkapja a fejét, kiejtik kezükből a késeiket, és a fogak után vetik magukat. Egy ideig birkóznak egymással, a férfi elnézi sziluettjüket, végül abbahagyják, és nevetve megosztják a zsákmányt.

– Hátul van a lovam, ha alaposan lecsutakoljátok, kaptok még egy-egy ilyet – mondja a fickó, szélesre húzva a száját, amiben egész sor aranyfog csillan fel. Az egyik fiú ráharap az ujjai között tartott fogra, majd a szájába veszi, rágja, formálgatja a szájában, végül egy pénzérmét köp a

tenyerébe.

– Nahát, ez tényleg arany! – Tapsikol, majd rámosolyog a nagyvonalú idegenre. – Ne féljen, miszter, mi vagyunk itt a legügyesebb pucolók! – azzal úgy hátba vágja a társát, hogy az kiejti kezéből a saját aranyát.

– Jól van – hagyja rá a cowboy. – Ott van hát, a kocsma mögött. A legszebb mogyorószín telivér, el sem lehet téveszteni.

Azzal elsétál. A két fiú felkapja hát a vödrét, megtölti vízzel, majd füttyent az apró szappan-lovaknak, amik lassan feltápaszkodnak a porból, és bandukolva követik a két fiút a kocsma mögé. Ott aztán leesik a két siheder álla: paripa helyett egy lójelmezes fickót pillantanak meg kikötve, csak a segge, és meredező pénisze lóg ki egy lyukon a maskarából. Rögtön megismerik a cowboy hangját, amint feléjük nyerít.

– A miszter tán azt hiszi, bolondok vagyunk – súgja oda az egyik fiú a társának, mire amaz megrántja csontos vállát, és a vödör vízbe dobja száraz szivacsát. Ahogy mosni kezdik az ürgét, az egyre izgatottabban nyihog. A fiú érintésektől még keményebben lüktet a farka, segglyuka pupillaként tágul és szűkül.

– Micsoda pompás paripa ez! – dicséri az egyik fiú, mire a másik alig tudja megállni, hogy el ne röhögje magát. – Szerinted a miszter bánná, ha elvinnénk egy próbakörre?

– Biztos, hogy nem, olyan kedves fickónak tűnt! – kontráz rá a másik, majd nem bírja tovább, és kipukkad belőle a nevetés. A jelmezes cowboynak ideje sincs ellenkezni, máris a hátán terem a két csutakoló, sarkukat mélyen az oldalába fúrják.

– Gyí, te táltos! – kurjantanak egyszerre, mire a fickó négykézláb kezd vágatni, mintha csak az ördög kergetné. Segge fehéren világít az éjben, ahogy átugorja velük a lóitatót, aranyfogai egymáshoz koccannak, valahányszor oldalba billentik a fiúk kemény sarokcsontjai – a felvert por gonosz szellemként kavarg körülvettük, és összepiszkítja a többi, frissen csutakolt lovat. Kölykök hajítják feléjük mérgesen szappanjukat – úgy zúgnak el a két fiú mellett, akár a lövedékek, egyenes, vékony csíkokban itt-ott lekopik az éjszaka.

– Zúgjál, te döglégy! – kacagnak, s átugratnak a kocsma fölött –

szikráznak, ahogy átrepülnek az égen – a lóháton gyújtott tüzek a zá-
rakba olvasztják a mennyország kulcsait. Csillagok fiúköldökben – paták
faragnak arcot a holdnak – miszter paripa spriccel csak maskarából – pu-
pillaként átutazó.

Már a sivatagban vágatnak – skorpiók szaladnak messzire a cow-
boy fújtatása elől – a fiúcacagástól felrobbannak a kaktuszok. Ám egyszer
csak kimerül a paripa, és úgy esik össze a két siheder alatt, akár egy
rongybaba. A lovasok a fejüket rázva kászálódnak le róla.

– Mihaszna egy dög ez – sóhajt az egyik. – Valóságos ócskavas!

– Ha lenne pisztolyunk, megszabadíthatnánk szenvedésétől –
mondja a másik, majd felszalad a szemöldöke. – Ó! De hát neked van is
pisztolyod!

– Tényleg! – kurjant a fiú, a homlokához csapva, majd előkap a zse-
béből egy szappanból kifaragott játékfegyvert. – Ba-bumm! – mondja, a
jelmezes fickó seggéhez szegezve a csövet.

– Ti... kis rohadékok... na majd én ellátom a bajotokat... – szuszog
a cowboy, azzal a fáradtságtól elájul.

– Szélvész elaludt – kuncog a fiú, megpörgetve ujjá körül a szap-
panfegyvert. Ám ekkor éles dörrenés hasítja ketté a sivatagi csöndet. A
két fiú megpördül, és egy banditát pillant meg az egyik homokbuckán –
szemei szürkén világítanak az éjben – hangja mocorgó fémdarabka: – Fel
a kezekkel! Fegyvert eldobni, öcsi!

A két fiú összenéz, és átsuhan az arcukon egy mosoly, amikor rá-
jönnek, hogy a szappanpisztolyt akarja elhajítani velük a fickó. A fiú a
lába elé ejti hát a játékfegyvert, és a feje fölé tartja a kezét: – Kérem ne
bántson minket, egyszerű átutazók vagyunk csupán! – sírnak, ferde mo-
sollyal az ajkukon. – Ez a kivénhedt patás itt minden vagyonunk!

A bandita közelebb lép – ránéz a kiterült lóra, és megkérdezi: – Mi
baja?

– Á, csak elfáradt egy kicsit – mondja az egyik fiú. – Ki kell pihen-
nie magát, hogy holnap folytatni tudja az utat.

– Ajánlom is, hogy hajnalra összeszedje magát! – morog a bandita,
a homokba köpve. – Lóra van szükségem!

A fiúk erre rimánkodni kezdenek: – Jaj, miszter, kérem, ne vigye el a lovunkat! – De a bandita kérlelhetetlen.

Később a város felé poroszkálva abba sem tudják már hagyni a kacagást. Az egyik a banditát utánozva a kaktuszoknak kiabál: – Fegyvert eldobni! – Mire azokról leperereg minden a tüske. A másik letolt gatyával galoppozik körülötte, nyihog, és szappanlét spriccel az égig. Ba-bumm – fehér csikókká változnak a hold fényében, fiúsörény csiklandozza most az eget, patáik alatt üvegcspepekké olvad a homok, ahogy sötét vödörben vágatnak.

– A miszter tán azt hiszi, pisztolycsövek vagyunk felhőben – üveg-golyókkal teli kulacs, megannyi tejbe fült ördögszekér – fehér cérnából szótt fürdővíz kéjcseppej.

próbakörre vitt végzet – távol az elhajított szappanlovak az égig szállnak és feloldódnak az éj piszkos vizében – a sötét tapsikol – kupleráj a miszter s kilötyögteti az arcok vödrét --

Hosszú séta után a fiúk végre visszatérnek a városba, és fáradtan dőlnek a lóitatónak. Nézik a többi csutakoló fiút. Micsoda egy nyavalyás család vagyunk, gondolják. Szappanhobot nyáladzó veszett kutyák, piheszőrös fiú-falka, pisztolytokba szorult heherésző angyalok. A kölykök közül néhányan fabudikba zárkoznak, amik aztán spermasugárral kilőnek, akár a rakéták, majd leszállnak a holdon, ahol a kis asztronauták szappantéglákat gyűjtenek holnapra. Mások még most érnek az aznapi munka végére: az egyik ügybuzgó gyerek már teljesen lesikálta egy ló körvonalait, az állat áttetszővé vált szorgos kezei alatt, láthatatlanul nyargal végig az utcán, látszólag maguktól borulnak fel a vödörök és a falnak döntött létrák. Odébb néhány pimasz siheder letolt gatyával áll, és oldalba húgysz egy hósínű paripát, majd nevetnek, amikor a kocsmából kiszédelő cowboy elbaktat a sárga színű háta mellett, egyre csak keresve fehérén világító lovát. Vödreikben mosakodnak, szomorúvá simogatják maguk. Akik már végeztek, szemhéjakat rágnak a ma kapott érmekből, amikkel aztán aludni térnek, félálomban még közösen elfingják az amerikai himnuszt. Majd száraz szivacsukat álmaikba dobják – édes leheletükkel mossák át az éjszakát – a városra sűrű csöndfüggöny

borul – egyedül a kupleráj előtt sírdogálnak a lépcsőn ülve a lányok. Könnyeik sárrá változtatják előttük a port, törött arcuk kemény térdükön billeg. A két sivatagból visszatért fiú hallgatja egy darabig bögésüket, ahogy megpróbálnak álmot erőltetni a szemükre. Ám a nők szipogása elriasztja a szép álmokat. Felülnek hát mind a ketten és odasétálnak a kupihoz.

– Hát nektek meg mi bajotok? – kérdezik a lépcsőn ülőktől, mire azok széthúzzák blúzaikat. Mellük helyén megannyi lerágott alma-csutka. A két fiú összenéz, majd visszacaplatnak a lóitatóhoz, és előveszik késeiket. A hold fényénél dolgoznak: gömbölyű melleket faragnak szappanjaikból, majd odaadják őket a lányoknak. Azok könnyes szemmel veszik át őket a fiúktól, megcsókolják pelyhedző arcukat. Becsúsztatják a kebleket a blúzukba, majd kacagva szaladnak messzire az éjbe. Mától a kezét mossa, aki hozzájuk ér, nem markolják őket többé koszos férfi ujjak. Szinte már látják is, ahogy felsorakoznak egy mosdótál mellett, a retkes vén korcsok gyülekezete, kezük már a blúzukban matat, de mikor lesöpri magukról a szappanhabot, jóképű, fiatal férfiak állnak ott, akik mellett érdemes elkopni.

A fiúk hallgatják kacagásukat, és elalszanak. Csodaszép álom száll a szemükre: a lányok fehérén világító melle habzik fiatal ujjak között, ahogy markolásszák a viaszos idomokat. Kopnak azok a csöcsök. A buborékok róluk pedig az égit repülnek, és ledörzsölik az égről az éjszakát.

Kakukkos pina

A cowboy-t születése óta üldözte egy kilótt pisztolygolyó. Amikor a világra jött, az apja berúgott és örömeiben a levegőbe lőtt régi, ócska colt-jával; a golyó pedig elindult, járatot fúrva a felhőkbe, átrepülve az ásító sivatagok fölött, megkerülve az egész bolygót, soha le nem lassítva, egyre csak várva a pillanatra, amikor újra megpillantja az időközben felcseperedett kölyköt, hogy végezzen vele. Olykor egészen közel járt: ilyenkor a férfi fél füllel meghallotta a repesztő lövedék közeledő süvítését, elfogta a pánik, és mindent elhajítva rohant fedezékbe. Lekuporodott a kocsmapult mögött, beásta magát a forró sivatagi homokba, egyszer pedig, amikor épp egy hízott kurvával hentergett, a riadalomtól valósággal összezsugorodott és egyszerűen bemászott a természetes nőbe. Ott is maradt néhány héten át.

– Mi van, Suzy, végül csak bekaptad a legyet? – röhögött rajta a többi lány, amikor meglátogatták a nőt, aki ki sem tudott kelni az ágyból felpuffadt méhével. Majd mikor az elmagyarázta, hogy voltaképp az előző kuncsaftot hordja a szíve alatt, a mádám felháborodott és ragaszkodott hozzá, hogy legalább valami bérleti díjat kérjen tőle.

– Hát. Sok fura palival találkoztam már... – magyarázta egy ringyó. – Volt akinek csak arra állt fel, ha én is férfi ruhába bújtam, és kihívhatott valami átkozott párbajra – képzeld el, ahogy ott állunk a nyamvadt napfelkeltében, övtáskára tett kézzel, én pedig be vagyok szarva, hogy tényleg ki fog csinálni, ám fegyver helyett végül a faszát kapja elő az ipse, és már tüzel is. Férfi bolondéria. A maszkos bandita pedig még az ágyban sem volt hajlandó levetni a maskaráját. A farka helyett a pisztolycsővét kellett szopogatnom, de azt legalább annyira élvezte, mintha az igazival játszadoztam volna. Szerintem már meg se tudta különböztetni, hogy melyik melyik. Egyszerőval láttam már egy s mást ebben a pöcegödörben, de ez, ez még nekem is új.

A szajhát nem érdekelte, ki mit mond, kezdte egyre inkább megkedvelni új kuncsaftját – éjszakánként a hasát simogatva énekelt neki, a

cowboy pedig mély álomba zuhant ilyenkor. Egyszer az apját pillantotta meg az álmában, amint ott ült a rozoga hintaszékében sárgult ujjai között kiürült whisky-s üveggel, másnaposan, és azt krákolta rekedtes hangján: – Ne félj, fiam, nem üldöz már téged az a golyó. Egyszer kinn voltam az udvaron, és hallottam süvíteni. Eléálltam hát, elkaptam, és bezártam a mellkasomba, itt van ni, ebben a kurva kalitkában! – Azzal kigombolta piszkos, sárga foltos ingét, feltárva beesett mellét, amin megint csak néhány gomb sorakozott. Sorra bontotta ki ezeket is, és széthúzva a bőrért és a húsát előtűntek a bordacsontjai. Mellkasában pedig, a csontvárosok mögött, a szíve helyén ott lebegett az az átkozott golyó, ide-oda szálldosva, mint egy szabadulásra váró kanári.

– Ha majd egyszer meghalok, kiröppen, de addig amíg én élek biztonságban vagy – biztosította az idős férfi, visszapatentolva a bőrért és az ingét.

Ezen persze felbátorodott a fickó, és másnap ki is bújt a természetes nőből. A ringyó azt se tudta, hová legyen örömeiben, amikor megszülte. Egyből a keblére akarta húzni az ipsét, ám az ellenkezett, felöltözött és az éjjeli szekrényre csapott némi pénzt, majd kisietett a kuplerájból. De ettől kezdve le sem tudta vakarni magáról azt a hájas cédát – fel-feltűnt, valahányszor a kocsmában ücsörgött esténként, oszlopszerű lábain billeget oda az asztalához, úgy könyörgött neki, hogy jöjjön már haza. A cowboy mérgesen csapta le a piás poharat, és rárivallt: – Hagyjál már békén, nem vagy az anyám!

De ekkor a kövér nő nekikezdett sírni, hogy igenis ő hordta ki őt a szíve alatt.

– Hallgass csak a mamádra! – cukkolták a szomszéd asztalnál ülő részeg férfiak a cowboyt, akinek rögtön elvörösödött a képe, és mivel nem akarta, hogy folytatódjék ez a jelenet, lehúzta a maradék whisky-jét, és eltántorgott a kuplerájba a széles nő oldalán. Ott aztán a szájha betakarta, csókot nyomott a homlokára és énekelt neki egy altatódalt, mint a régi szép időkben, amikor még a méhében ringatta a fickót. Az el is aludt, és ismét álmodott: az apját látta, ott, abban a rozoga hintaszékben, amint egy piás üveg utolsó cseppjeit próbálja a nyelvére rázni, majd egy-

szer csak a mellkasához kap, ellilul az arca, és holtan roskad össze, eldől, akár egy szalmafigura. Aztán – mintha madár szabadulna a nyitva felejtett kalitkából – lyuk nyílik a mellén, és kirepül rajta a fogságban tartott golyó – száguld sebesen, akár a gondolat, keresi, egyre csak keresi a fiút, akit el kell találnia.

A cowboy ettől igencsak megijedt, a kurva pedig reggel arra ébredt, hogy sehol a fickó, ám ismét csak felpuffadt a méhe.

– Na, most aztán meg vagy, többet nem kódorogsz el! – Tapsikolt az asszony lapátkezeivel, tűt és cérnát kapott elő az éjjeli szekrényből, és néhány öltéssel bevarrja a lyukát.

Az éjszakát kibélelik a surrogó hangok, a kupi sosem nyugvó patkányainak a nesze – mindenki a pultra csap, és újabb koponyát kér; az előzőből már kiitták mind az álmokat. Eldördülnek a nyergek és az égre köpik a lovasokat. A cowboy most a nő méhében elterülő hatalmas sivatagban bolyong. A férfi talpa minden lépésnél a homokba süpped. Fülel, nem hallja-e egy golyó távoli süvítését, de egyedül a kaktuszok visszhangozzák egy régi altatódal foszlányait. Ahogy halad, egyszer csak egy horgászcsonakot pillant meg a dűnék között. Közelebb érve látja, nem is ladik az, hanem egy nyitott koporsó, benne a horgász nem más, mint az ő halott apja. Bőre fehér, a szeme fénytelen, a mellkasában pedig egy golyó ütötte seb ásítozik. Dög és alkohol szag lengi körbe, merev ujjai görcsösen szorongatnak egy pecabotot.

– Apa – szakad ki a fickóból, mire a kísértet felé fordul és lepisszegi. – Elriasztod a halakat, kölyök! – hangja kútba hajított kavics. A cowboy körbenéz a pusztában, de csak skorpiókat lát, túlábaikon rohangálnak a koporsó körül. Az apja csalódottan húzza ki a horgát a sárga porból. A damil végén egy pisztolygolyó csillan. Az öreg megigazítja a csalit, majd visszadobja a homokhullámok közé.

– Apa – suttogja a férfi, de az apja ismét leint. Ám ezúttal azt is mondja neki: – Siess, mert lekésed a párviadalt!

– Viadal? – A cowboy a homlokát ráncolja, mire a halott egy távoli kaktusz irányába mutat piszkos ujjával: – Menj, és ne zavarod öreg apádat!

A felhők lepattanó gombjai – csörgőkígyók rázzák a farkuk végén lévő kakukkos órákat, bennük a rugós madarak vadul a falnak csapódnak újra és újra – kihulló alkatrészek szerte a porban – skorpiókká állnak össze, kilőnek farok-rugóik és a méregtüskék felfelé szállnak.

A cowboy most a kaktusz mellett áll, amiből álmatag női dúdolás szűrődik elő.

– Párviadal... – motyogja maga elé, a szájából kirepülő nyálcseppek a forró homokban sercegnek. Ahogy ott vár, egyszer csak nyikorgó hangra lesz figyelmes. A város felől – ha ugyan valóban arra van a város, amerre gondolja – egy nő érkezik, ócska talicskát tol maga előtt. A fickó ráismer a kupleráj mádámjára, parókája egymásba kapaszkodott rongyok, arca magába gömbölyödött rühes macska. A talicskában pedig, amit szuszogva tol az asszony, ott fekszik a dongó testű kurva, arcán bárgyú mosoly, akár egy széles tányéron felejtett görbe csontocska.

A cowboy szenvtelen tekintettel nézi az érkezőket. A talicska ócska kerekének recsegése végül maga alá gyűri a kaktuszokból gomolygó dal-lamfoszlányokat.

Párviadal – jut eszébe a cowboynak a szó, és ujjai automatikusan az övtáskájához érnek, kitapintják a fegyver faragott markolatát.

Vajon velük kell megküzdenem? – cikázik át a fején a gondolat, ám a mádám néhány méterre megáll, leteszi a talicskát, és mint aki jól végezte a dolgát, elsétál – vissza, a város irányába. A talicskában heverő kurva az idegesen fészkelődő férfira villantja törött deszka fogait. Majd széttárja vastag lábait, megmutatva a feszülő varratokat, amik zárva tartják szeméremajkait.

– Készülj, te gazfickó! Itt jön már az ellenfeled! – Vihog a nő, és szavaira sorra pattannak el a cérnaszálak. A cowboy homlokán legördülő izzadtságcseppek egymást üldözik.

Amikor elpattan az utolsó szál is, és a fekete cérna, akár egy hosszú szempilla a homokba hull, a kurva visítani kezd, mint egy malac, ujjai görcsösen a talicska oldalát markolják, ahogy maga alá gyűri a szülési fájdalmak. – Kééészülj, gazfickóóó! – kiabál, és hamarosan előbukkan egy véres sárgadinnye, egy csecsemő kopasz feje a lába közötti résben. A

kaktuszok lágyan dúdolnak, a cowboy tátott szájjal figyeli a jelenetet. Eszébe jut, hogy talán segítenie kellene világra hozni a gyermeket, ám a lábai mégsem mozdulnak, egyedül a keze fonódik rá még jobban a fegyverére.

Ez egy párbaj, és nem hagyhatod el a helyedet – emlékezteti őt egy hang a fejében.

Néhány pillanatig tart csak az egész, aztán a csecsemő a homokba pottyan, nyálkás bőréhez mint prézli tapad a por, miközben kapálózik. Skorpió érkezik, fekete ollójával elnyisszantja a köldökzsínort, majd messzire rohan.

A cowboy előrántja a colt-ját, és az ég felé tartja. Kezei reszketnek, szeme kikerekedik.

– Ne... – nyöszörög magában, próbálja megállítani a saját ujját, de az máris meghúzza a ravaszt. Az éles dörrenés felrázza a sivatagot – a kaktuszok félrenyelik a beléjük zárt dalt, a kirepülő golyó pedig átlukasztja a felhőket. A csecsemő mászni kezd: tömzsi karjain húzza magát előre, és szinte pillanatról pillanatra öregszik. Alig egy perc múlva lábra áll, és ügyetlenül totyog tovább – haja göndör fürtökbe csavarodik, csontjai nyúlnak, immár öt éves gyermek, de megy és megy tovább, miközben az égen a kilőtt golyó el-vissza süvít, akár egy lecsapni készülő sas.

A fiú már tíz éves. Majd tizenegy, tizenkettő. Izmai mocorgó siklók majd viperák, fekete szőr, mint a fű hajt ki ágyékán. Ahogy változnak az arcvonásai a cowboy egyre inkább ráismer a fiúban önmagára. Kiejti a kezéből a pisztolyát, és nézi a feléje igyekvő kölyköt. A háttérben a kurva biztatja a gyerekfelneveltet: – Úgy úgy, siess csak a papához!

Magasan a golyó tovább sikolt. A fiú pedig férfitvé cseperedik; amikor odalép a cowboyhoz, immár tökéletes képmása. Kinyújtják egymás felé a kezüket, ám ekkor mindent betölt egy száguldó lövedék ordítása.

– Ne... – nyögi a cowboy, tükörképe pedig összerogy, ahogy a háta csapódik a golyó.

A távolban a horgász felkiált: – Kapás!

És a halál – érett szőlőszemként jött! érkező felhő, amely baljósan megcsuklik az orgazmustól – arcuk recseg. A skorpiók géperekcioja –

hallgass csak a mamádra, szalonzenére mondj hozsannát, savanykás homályban – adjon isten, elég füstöt. – odafenn kutyák nincs hely a felhőknek.

Teltek a hetek, a mádám megelegelte az ágyban henyélő kurvát, a mihaszna nőt, aki már enni sem kelt fel, a többi lány cipelte neki az ételt.

– Na, ebből aztán elég, mától senki be ne tegye hozzá a lábát! Ez nem egy szálloda, a francba is! – kelt ki magából az asszonyosság, a szeme apró villámokat lövellt. Ezután elmaradtak a reggelik és a vacsorák. Az ágyban fekvő kövér nő gyomra megállás nélkül csak korgott és korgott – recsegett tőle az egész kurvalak, elriasztva az összes kuncsaftot.

– Hogy élvezzen el az ember, amikor bármelyik pillanatban rászakadhat a tető? – morogtak a fickók, s az út pora ellopta arcukat.

Egy kancsó állott víz várakozik az éjjeliszekrényen, a nő megpróbálja ügyesen beosztani magának. Mosdatlan testével szép lassan összeszenő a takaró, a bűz kibéleli a szobát. Érzi, ahogy mozgolódik méhében a riadt cowboy – tudja, hogy odabenn ő is éheznek.

Néhány nap múlva szörnyű fájdalmak lepik meg a ringyót, amikor a belül hordott fickó elkezd falatokat kiharapni a kurva szerveiből. Épp csak egy keveset, mindig egy keveset, abból, amit talál. A nő persze nem tud haragudni rá, tűri tehát a fájdalmat, és megpróbál az ágyához csalni néhány patkányt, amikkel talán csillapíthatná kettejük éhségét. A piszkos padlóra lógatja virsli-ujjait, hátha ráharap egy rágcsáló. De nem harapnak. Egész nap ott szöszmötölnek a szobában, a deszkák alatt rohangásznak, máskor mintha a falban mocoognának, s türelmesen várnak, hogy a kövér nő feldobja végre méretes talpát.

Éhes keselyű vergődik a párnában. Egy kakukkos óra ropog és recseg, ahogy rágja a belé zárt madarat. Reggel nyílik az ajtó, és belép rajta a mádám.

– Feladod végre, és kitessékeled magadból azt az átkozott palit? – morog, a félig eszméleténél lévő behemót kurva pedig minden erejét összeszedi, és miközben újabb fájdalmaktól torzul el az arca, megrázza hatalmas fejét.

– Jó, akkor itt fogtok megdöglenni mind a ketten – feleli erre a

mádám, hangja visszhangzik, akár egy bevágott ajtó. Orrcimpái tágulnak és szűkülnek, ahogy még a levegőbe szagol, és elfintorodik. – Micsoda kibaszott bűz van itt! – morog, majd odalép az ablakhoz, kinyitja, és kiset a szobából. A beszökkenő szél utcai zajokat hoz magával – paták dobogását, távoli pisztolydörrenések hangját. Nevetést, poharak koccanását. Visító képlövedékek mozaikja az égen, füstjelekben tévelygő dögevők, az örök vadászmezőkön csattognak a medvecsapdák.

Aznap este holtan találják az ágyban heverő nőt.

– A szomjúság vagy az éhség végzett vele? – kérdezi unott képpel a mádám, egy zsebkendővel védekezve a bűz ellen.

– Szó sincs róla – feleli a doki, azzal lerántja a takarót a hatalmas testről, feltárva egy lött sebet a nő gyomrán. – Ez itt – mondja, és a fejét vakargatja. – Én még ilyen sosem láttam... A golyó alighanem a nyitott ablakon repülhetett be, és egyszerűen átfúródott a méhén, keresztül a magzaton... és...

– Az nem egy átkozott magzat! – feleli a mádám, s ahogy ezt ki mondja, egész órát üt a falon lévő kakukkos óra. Ám ahelyett, hogy kinyílna a kis, fából készült ajtó, és előröppenne mögüle a gépmadár, a halott kurva lába közül lő ki egy rugó, elszakítva a szemérem ajkakat egymáshoz szorító fekete cérnát. A végén egy aprócska, csecsemő méretű, halott cowboy lóg, lött sebéből a padlóra csöpög a vér. Majd a rugó hátrarántja, és slutty, már vissza is csusszan a halott nőbe.

Dögmozdony

Történt egyszer, hogy az egyik dögnyugati kisváros kifogyott az indiáncsontokból, így nem volt már miből sínt építeni a vonatnak. Ekkor már minden tisztességes amerikai állampolgár a sivatagon átrobogó mozdonyról álmódott, és nem győzték engesztelni az éjfélkor a városka főterén megjelenő masinát. Estéről estére ugyanaz a műsor: szélesre tátja száját a föld, és az üregből előkúszik a hatalmas bestia – fekete pondróként tekereg, csúszik végig gépszírnyalán. Éles sípolással ébreszti dögvároska lakóit, akik piszkos pizsamáikban, kopott hálóingükben gyülekeznek színe előtt, a géppondró pedig követelőzően túlköl rájuk – a felszálló füst kikergeti a holdkaptár méheit, a rovarok elindulnak duzzadtra csípni a csillagokat, amik aztán beteges színre váltanak, és leesnek az égről. Távol férfiak emelik fel őket a homokból, a mellkasukra tűzik, majd fegyvert puffogatva eltűnnek az éjszakában.

– Megépítjük azt a sínt! – fogadkoznak térdükre hullva a városka lakói, és olykor-olykor feláldoznak egy szüzet, hogy megenyhítsék a szörnyű gépezetet – a lány kivágott, még dobogó szívét eltűzelik a mozdony kazánjában – de persze tudják a jó dögnyugati polgárok, a vonat engesztelhetetlen, meg kell tehát építeni azt a sínt, ami majd összeköti őket a nagyvárossal, ami, a francba is, keresztül szeli egész Amerikát. Leülnek hát, és számba veszik a lehetőségeket. Tudják jól, alig néhány év alatt sikerült kiirtani minden nyüves rézbőrűt a városka körül, ám a tiszteletes emlékezteti őket, akadnak még indián nő és gyerekhordák, akik nem estek el az összecsapások során. Erre persze mindenki tapsolni kezd, igen, igen, a nők és a gyerekek. Elmormol hát a pap egy imát, amitől másnap reggelre teherbe esnek a nők, aztán dél időre meg is lepik őket a szülési fájdalmak: sorban robbannak ki méhükből a gyönyörű pisztolyok, a faragott nyelű colt-ok, a városka doktora azt se tudja, melyik házhoz fúson elrágni a köldökszínórt, mindenhol lemosás az égről a felhőket a női sikolyok. Estére már az összes házban fegyvereket szoptatnak a mosolygó anyák – a kicsorgó fehér tej megszírozza az ütőszeget, a fegyver-

csövek piócafént csüngnek a hízott, barna bimbókról, egyik-másik mohó stukker le is harapja azt, mire a kiszakadt bőrtömlő töltényként csusszan a tárba.

– Áldottak az asszonyok ebben a városban! – zengi a pap, kereszt alakú revolverét forgatva szőrös kolbászujjai körül.

Éjfélkor ismét vonatsíp riasztja az embereket – kiugranak az ablakon, és térden csúszva araszolnak a fekete nyálkában vergődő féreg elé, kinyújtott karjukban az újszülött puskák és a revolverek bömbölnek.

– Holnaptól újra munkához látunk! Felépül a nagy amerikai vasútvonal, és akkor végre mi is visszakerülünk a térképre! – bizonygatják a masinának. Pórázokat vesznek a nyakukba és vonyítanak az égre – kitérdepli szívüket a sorozatos dobbanás. A seriff, a doktor és a pap eközben találkozót tartanak a kocsmában: elbőfögik holnapi tervüket egy piával leöntött térkép fölött, magukba szikráznak, majd ájultan esnek a whisky-s poharakra, miközben szájukból kipottyant fekete szavaik a kocsmasarkába másznak, s hálót szőnek a törött poharak szilánkaiból.

Másnap, amikor a kakas végre az ég mellére tűzi a napot, megindul a koporsószőgek felvonulása: izmos paripáikon vágatnak ki a férfiak a városból, kezükben új fegyvereikkel, miközben messzi hátul hagyják a pityergő anyákat, akik utolsó csókot dobnak a bömbölő colt-ok után. Ott lépked már a pap, fekete paripán, kulacsában szenteltvíz lötyög, nyakában a gyilkos feszülettel. Mellette a seriff, az aranycsillag fáradtan csillan a sivatagi napsütésben. És persze ott menetel az öreg doki is, kokalevelet rág, alig bír a nyeregben maradni, úgy pattog, a pisztolyból kilőtt pirulák majd mindenkit elsorvasztanak, meglátod. Mögöttük vándorol a visongó csürhe, a városka veszett fickói – szájukhoz emelt whisky-s üvegek villanásai vakítják meg a keselyűket, bőfögéseiktől kihullnak a kaktuszok tüskéi.

Ahogy haladnak kietlen tájakon át, egyszer csak táncoló füstcsíkra lesznek figyelmesek a hegyoldal felől. Az elől lépkedő három fickó összenéz, és alig észrevehetően biccent. Leszállnak a lovaikról, és megállítják a többieket.

– Maradjatok itt, hárman előre megyünk és felmérjük a terepet! –

mondja a seriff, azzal nekiindul a három fickó.

Később, egy szikla mögött bújva figyelik az indián falut – nőket és gyermekeket látnak a sátraik előtt ücsörögve. Egy csapat fiú egy torzonborz kutyával incselkedik kacagva, a kislányok az anyjuk ébenhaját fonják, miközben a tűzön különös főzetek rotyognak.

– Hú, hát ezek elég sokan vannak – morog a pap, izgatottan marcolássza a feszületet.

– Csak nem begyulladt, tiszteletes úr? – kuncog a seriff, és nagyot köp a homokba. – Én azt mondom, elbánunk velük hárman is, fölösleges iderángatnunk a többieket!

– Maga megőrült. – A pap az öreg dokira néz, de látja, hiába is várna tőle megerősítést, annak már teljesen a fejébe szállt a kokalevél.

– Menjünk, és nyírjuk ki őket! Mocskos ingyá'nok, szaros egy csürhe, basszák meg a veszett kurva anyjukat! – pattan fel a jó doki, majd előkapva pisztolyát üvölneni kezd, és kifordult szemgolyókkal a falu felé rohan, sztetoszkópja csak úgy lobog a fülében. A seriff felkacag, s háton veregeti a papot: – Látja, neki legalább nem Krisztus híg ívérével van teli a pucája! – Aztán feláll, és ő is szaladni kezd – már röpködnek is a töltények pisztolyából. Az indián nők és gyerekek felsikoltanak, amikor megpillantják a faluba érkező két sápadt őrültet. A sátraikba próbálnak menekülni. Ám az egyik felöklendezett golyó rögtön leterít egy asszonyt, aki a hasát markolva huppan a homokba, a félig kész hajfonat kikerekedő szemébe hull, gyomrára szorított ujjai közül spriccel a vér. Csontszilánkokra robban a hozzá rohanó kislány bokája, egy kirepülő csontrepesz rögtön megvakít egy másik gyermeket; amott egy négykézláb totyogó csecsemőt – mintha csak egy természetes ló rúgta volna meg – méterekre röpít hátra egy töltényként kilőtt mellbimbó.

– Fedezlek! – kiabál az érkező pap a seriffnek, és a feszületből ki-robbanó golyó átrohan egy sovány kisfiú bordarácsos mellkasán – kalitkadarabkák, a szív tollait hullajtva rugaszkodik az égnek, ahol csillagsávos keselyűk csapnak le rá. Micsoda harc! Fröccsennek a gyönyörtől, barátaim – ba-bumm, vércsík-csóvát húznak most a repeszek s rögtön elkorhadnak a totemoszlopok. Fusson mindenki, akibe lát – az

angyalok ma sebekkel tapétázzák az eget, s duzzadt nyirokcsomó errefelé a sok dögevő – alászállnak az égből a történelemkönyvek, hogy üresen hagyott lapjaikkal felitassák a vért – oly izgatottak, akár a kórusban toporgó bárszékek, a vérbő zászlórúd tűzparancsa, amely az égre spricceli a nemzeti színeket – hárman hullva összezsapások – félig kész hajfonat csak úgy lobog kezükben új töltényként – találkozót vigyorognak a csil-lagjelvényen s amerika vérnálán csúszik ájultan araszolnak itt a nyirok-csomók barátaim – előhúzza tokjából a faragott nyelvű örületet.

A többi persze döngyugati történelem: szinte pár nap alatt meg-épült a vasútvonal. A három vadnyugati hős most a sziklán ül, és figyelik a völgyben robogó szelvényes testű vonatot. Füstjelek az égen – a kifőzött indián csontok recsegnek az ormótlan fémhernyó súlya alatt, ahogy za-katol a napnyugtába. A kabinokban férfiak újságot olvasnak, a főcím per-sze a vasútvonal átadása – bajszos jenikik vigyorognak és rázzák egymás szőrös karját a fekete-fehér fotókon. A vonaton ülő férfiak nemzeti in-dulókat hümmögnek, miközben asszonyaik nyöszörgő pisztolyokat szoptatnak sápadt mellükből a szemközti ülésen. Elöl a mozdonyvezető lenyírt indiánhaját dobál a tűzbe, a kéményből kikúszó bűzös füst megüli a tájat.

A seriff a sziklán ülve rezzenéstelen tekintettel nézi a masinát. Majd a mellényzsebébe nyúl, és előhúzza egy aprócska indián sámánt. Ak-kora csak, mint a kisujja. Az öreg sikolt, és csapkod gyöngye karjaival, ha-rapni próbál, de túl pici ahhoz, hogy kárt tehessen a hatalmas ujjakban, amik papírba pödrök, majd az óriási szájhoz emelik. Gyufa sercen, tűz harap a miniatúr sámán hajába, a seriff pedig mélyen letüdüli a füstöt, aztán így szól társaihoz: – Holnaptól szögre akasztom a fegyveremet, ba-rátaim.

A pap és az öreg doki gyanakodva kezdi méregetni a férfit.

– Befáradtam már a kalandokba, az állandó harcba. Ideje, hogy letelepedjek, gyerekeket nemzzek – magyarázza a fickó. – De persze mi-előtt ez megtörténne, még ki kell jelölnöm az utódomat.

A fogai között hamvadó indián alig hallható üvöltései furcsa kán-tálásba csapnak át, mint aki még halála előtt megátkozta gyilkosát, majd

elhallgat, ahogy a parázs vakító izzásában eltűnik ráncos arca – néhány pillanattal később a lepöccintett hamuvéggel együtt a sivatagi porba pottyan egy aprócska koponya.

A seriff az ujjai között forgatja az arany csillagot – társai mohó szemmel figyelik a jelvényt.

– A legutóbb bebizonyítottatok, hogy mindketten méltóak vagytok ennek a viselésére – vallja be a seriff. Mélyen a szivarjába szív, az ajkán kiszökő füst beburkolja a szeme előtt forgatott jelvényt. Az pedig, ahogy a füst ellepi, reszketni és duruzsolni kezd. Egyszer csak apró méh mászik elő belőle, aztán újabb és újabb – rezegettik hártvás szárnyukat, összedörzsölik fekete lábaikat, majd zümmögve a levegőbe emelkednek, és leszállnak ismét. A pap és a doki tátott szájjal figyelik, a seriff pedig megbabonázva néz maga elé, észre sem veszi, hogy a kezét lassan beborítják a dühösen duruzsoló rovarok. Társai felpattannak, és hátrálni kezdenek, de még hallják, ahogy a fickó tovább szövi mondandóját: – Amerikának szüksége van az olyan hősökre, mint amilyenek ti vagytok! Nélkülünk nem épülne ez a kibaszott ország! Éljen Amerika!

Azzal tisztelgésre emeli méhekkal borított kezét: a rovarok erre ellepik izzadt homlokát, végigmásznak az arcán, és belémélyesztk a fullánkjukat bőrébe. A seriff mintha észre sem venné, nekiáll a himnuszt énekelni – több se kell a felajzott méheknek, berajzanak a fickó száján, ahol érik, döfködik a nyelvét, ami szinte egy pillanat alatt a háromszorosára dagad.

a gépfelhők utasai – a mennyek bárszékei recsegnek a pultnak támaszkodó angyalok feje felizzik s a hamuval együtt az asztalra hull koponyájuk - glóriát szőnek a sarokba a pókok s tüzet a mellkas kazánjába ott égnék most a szárnyakból hajtott sátrak

A pap és az öreg doki rohannak, ahogy csak bírnak – sarkuk az égig veri a sivatag sárga porát. Egyre fáradtabbak, szívük a mozdony sebességével ver mellkasukban, ám valahányszor megállnának pihenni, újra hallják maguk mögött a méhek őrjítő zümmögését, és az elgurgulázott amerikai himnuszt. Ilyenkor hátra néznek, és megpillantják a seriffet, amint utánuk bukácsol a pusztán át: arca merő duzzanat, a fullánkok

döféseitől kipukkant szemgolyó végigcsorog arcán, feldagadt nyelve kicsüng ajkai közül, és jön, hozza csak azt az átkozott méhekkal borított csillagjelvényt utánuk, a magasba emeli, és így kiabál: – Ahmerhikáhnak szhükséghe vhan ah hőhsőkre! ThiétheK ah cshillagh!

– Nem kell! Vigye innen! – könyörög egyszerre a pap és a tiszteletes. Majd rohannak tovább, keresztül a néptelen földeken, ami fölött haragos, sosem oszló rovarrajként reszket a fekete vonatfüst.

Cserepes revolver, koporsó-kurvák

A fiú elhatározta, hogy ő is fene nagy cowboy lesz, igazi dögvidéki pisztolyhős, pont mint az apja, aki férfimód halt meg egy segglyuk széli kocsmában, amikor részegen vitába keveredett egy hamiskártyással és hason csókolta egy kilőtt golyó. Kellően be volt rúgva hozzá, hogy észre se vegye a sebet, még leterítette ellenfelét, viccelődött, majd amikor meglátta a növekvő vérfoltot a ruháján, a pulthoz lépett és rendelt egy utolsó whisky-t. Lehajtotta és csak utána terült ki. Micsoda halál, az ilyenért odafenn arany csillagot osztanak. S amikor aztán koporsóba fektették, még akkor is ott görbült az a ferde vigyor a pofáján – az öreg kokacserjés doki, a mindenkori hulla preparátor, aki jó haverja volt a kinyírt hamiskártyásnak, mindent megtett, hogy letörölje a képéről. De hiába. Mielőtt elkaparták, a fia lehúzta a hulla lábáról a csizmát, hazavitte és felpróbálta aprócska lábfejére. Amikor az anyja meglátta rajta, elvette tőle, felvitte a padlásra, és azt mondta: – Ha belenősz, a tiéd lesz! De addig a padon marad, ne is lássam!

És bizony ott is maradt néhány évig. A gyerek az ágyában fekvé éjszakáról éjszakára azt hallgatta, hogyan recsegnek a feje fölött az ócska deszkák, ahogy a két csizma odafenn egyhelyben toporog, mint ami türelmetlenül várja, mikor nő már belé a gyermek.

– Kibaszott szájhős, az volt az öreged! – morgott mindig az anyja a kondér fölött, valahányszor az apjáról faggatta a fiú. Tekintete elveszett a hús illatú gőzben. – Egésznap csak meresztette a seggét a kocsmában, a legtöbbször a seriff hozta haza! Folyton balhézott, moshattam a vért a gönceiből! Olyan akarsz lenni, mint ő? Mert ha igen, előre sajnálom a lányt, akit majd elveszel!

Mit értenek a nők az ilyesmihez – gondolta lefitymálón a gyerek, aztán a fejébe vette, hogy ideje célba lövést tanulnia. A ház mellett, a porban talált egy célt tévesztett, régi golyót – alighanem az apja lőtte ki

egy részeg estén, amikor a verandán állva a távoli kaktuszokra lövöldözött. A pajtában lelt egy repedt oldalú cserepet, telihordta földdel, és elültette a lövedéket. Naponta öntözte, patkányszarral trágyázta, s ahogy teltek a hetek, egyszer csak kidugta a fejét a földből egy pisztoly csöve. Napról napra egyre magasabbra szökött a fémcső, míg aztán a fiú elhatározta, hogy nem vár tovább – kiásta és leseperte róla a földet. Egy szépen megmunkált revolver csillant aprócska ujjai között – a tárban, mint magok sorakoztak a töltények. Izgatottan dugta be a párnája alá a stukkert.

Onnantól kezdve minden éjjel a szép álmok lőporfüstjében bolyongott. Amerre járt, holtak feküdtek, a sebek úgy nyíltak, mint a virág. Az égen anyja repült át, s így kiabált le a fiának: – Egy kibaszott szájhős, az volt az öreged! Az eget kapingáló randa rovarláb! Megfejt köpőcsésze! Amikor született, inkább a köldökzsinórt kellett volna megtartani, őt magát pedig eldobni, megköszönte volna a világ!

– Hozza le nekem a csizmákat, édesanyám! – kiabált vissza a fiú, és egyenest az égen szálldosó nőre szegezte pisztolyát. – Hozza le, vagy esküszöm mindenre, hogy lelövöm!

A nő arcából rögtön kifutott a vér, odarepült hát egy felhőhöz, levette róla a csizmákat, és miközben ledobta őket, így szólt: – Nesze! Itt vannak a tetves csizmák, de jegyezd meg, ha felhúzod őket, nyakadba veszed te is a férfi átkot! – mondta, s azzal letörölte könnyeit, amik beköltöztek a felhőkbe.

Aznap reggel a fiú a csizmával a lábán ébredt az ágyban. A mellkasához húzta a térdét, úgy vizsgálgatta a két recsegő bőrlábbelit, ami ugyan kissé még lötyögött a lábfejen, ám levenni többé nem akarta.

A fiatal fiú naponta kiszökött a pajtába a fegyverét próbálgatni – tisztogatta, a lába közé véve olajozta a fémcsövet. Az anyja nem győzte mosni nadrágjából a ragacsos, fekete zsírt, elseperni az udvarról az átlótt patkányokat. Egy év sem telt bele, profi célzó vált belőle. Akkor aztán úgy döntött, ideje férfivá avatni magát. Felkötötte hát a fegyverét, és elment a kuplerájba. Bárcsak az apja kísérte volna el először erre a helyre, sóhajtozott, de mégis érezte az öreg áldását az ügynön, hiszen szinte ön-

kéntelenül vitték előre a csizmák a kurvaházig. Ott mikor belépett, az otthonról elcsent pénzt a mádám elé csapta.

– Micsoda cuki kisfiúcska! Csak nem most lesz az első? – Kunco-gott a nő, tokája kocsonyaként reszketett vörösre kent ajka alatt. Intett hát egy sápatag kurvának, aki karon fogta a kölyköt, és elindultak egy fenti szobába. A mádám a fiú után kiáltott rekedtes hangján: – Aztán rakd meg rendesen!

A suhancnak persze nem kellett a biztatás. Alig hogy bezárkóztak, a kölyök máris előkapta a csövét és tüzelni kezdett. A kurvából csak úgy ömlött a vér, piros buborékok pukkantak csorba fogai között, ahogy a padlón nyöszörgött. A fiú aztán kiszaladt a kupiból, és meg sem állt hazáig. Apja csizmái az éig, Isten arcába verték a port. A kölyök képe sikoltó kagyló volt, benne üres gyöngyként csillantak a szemek. Láthatod, végre valahára megértette, mit is jelent kioltani egy másik ember életét, s most hogy elvesztette a szüzességét, jaj az egész kurva világnak. A lába máris nőtt néhány centit, még néhány ilyen, és ráfeszül rendesen a csizma.

Így is lett aztán. Felnőtt, belenőtt abba az átkozott lábbelibe, aztán csinált ez is egy gyereket, a végén meg lelövete magát egy kocsmában. Itt Dögnyugaton sose fogyunk ki az efféle sztorikból. A csizmák épp hogy lecsusszannak a hullák merev lábáról, máris viszik a koporsóba a következőt. Hiába, ezen a vidéken csak a koporsó-pároztatók élnek igazán jól. Összejárnak, nézik, ahogy egymásra másznak a tüzelő ládák, aztán viszik is a vásárba az új koporsókat: masszív feketéket adnak el a férfiaknak, apró fehéreket a gyerekeknek, az asszonyoknak néhány egyszerű barnát, rajta kereszttel. Ez a legelő mindig jól terem – a döglégy-felhő sosem ül el, a kezek nem engedik el a markolatot.

– Ha én egyszer kipurcanok, még Szent Péterre is ráfogom az öreg stukkert! – bizonygatja egy dögnyugati bandita, és nem beszél ám a colt füstbe. Amikor a társai nem hiszik, ott helyben fejbe lövi magát. A következő jelenetben már egy felhő tetején áll, és pisztolyt szegez az angyalokra, akik egy kopott vászonzsákba pakolják fényes glóriájukat, és figyelik, ahogy a gatzfickó elszelel vele. Jó kis szajré, ki jön majd belőle

néhány ringyó a pokolban.

Régi varázslatok keserű íze a szánkban. Így kell kutyapórázra kötni az eget. Az udvaron néhány láncra vert viharfelhő – az égi tűzpárbajok haragos, sosem nyugvó füstje – villámokat ugat a porba. Majd elfehérednek, és holtan dőlnek az oldalukra. Láthatod, itt aztán minden halott – kivéreznek a seriff-felhők az elnéptelenedett városka határán. Az éjszaka félrenyelt egy csontszilánkot, néhány golyó roncsolta porcdarabkát. az elszabadult vonatok a vasúti banditákat üldözik keresztül a sivatagon – a félálom keze pedig még pisztoly markolatot szorongat – mondd, feldagadt szív viszed-e a koporsómat? És ti, patkányok és ti kutyák, a pisztolyt, a lankadó hullamerevséget? Kisanyám, mi már sose érjük el a holnap-prérit!

Pajtákban fiúk ülnek, sós izzadság mossa arcukat, ahogy markukban kemény pisztolycsövük csillan – a bummra mindenki felnyög és felrobbannak a távolban a skorpiók – kilőtt golyóik átlukasztják a pajta tetejét, és lelövik az anyákat az égről. néma fájdalommal gázolsz; álmukban a városlakók négykézláb rohannak csontokból készült késeikkel, a hold fényénél, lángokban ez a népség – a csizmatalpak a mennypadláson toporognak, egyre csak kopnak alattuk a felhők. Teljes gőzzel működnek a kupik, ezek az örök férfigyarak: hosszú sorban érkeznek a kisfiúk, belépnek a kurvalak táguló ajtaján, eldördül néhány lövés, s pár pillanat múlva morcos, borostás férfiak lépnek ki rajta – vonulnak a sivatagba. A mádám óbégat csak, a hátsó udvarba cipelve a hullákat: – Itt mindenki csak gyilkol és gyilkol! Hát senki sem tudja már, hogyan kell tisztességesen baszni?

Az udvarban felgyűlt hullakupac persze odavonz egy villogó szemű koporsó árust. Csattanós ostorral hajtja a csordát a mádám elé, és így szól: – Látom, elkéne néhány dögláda! Ezeket nézze, igazán mutatós darab egytől egyig! – azzal a koporsók a profi ringyókat megszégyenítő szemérmetlenséggel kezdik illegetni magukat a mádámnak.

– Háh, nekem meg nincs pénzem, hogy ennyi hullának ládát vegyek! – morog rá a kövér asszony.

– Hát, ez mégis csak egy kupi, én pedig bármiféle megoldásban

benne vagyok! – Vigyorog rá a koporsó árus, a bajsztát pödörgetve.

– Nem hiszem, hogy maradt akár egyetlen lány is a házban, mind itt hever, ni! – mondja a mádám, és kolbászujjával a holttestekre mutat.

De az árus legyint, mintha a döglegyeket próbálná elkergetni az arcáról, és azt motyogja: – Egy lyukkal több vagy kevesebb rajtuk, nekem aztán mindegy!

Így hát megkötik az üzletet. A kövér asszonyosság pedig így szól a hullákhöz: – Na, gyerünk lányok, munkára! Dógozzatok' csak meg a koporsótokért, hogy a fene essen belétek!

És a faszi már tolja is le a nadrágját. Persze a mádámnak ekkor már fényes tervei voltak azokkal a koporsókkal – nem fogja ám elkaparni őket, bennük a senkiházi ringyókkal, akiknek már úgy is teljesen mindegy, miben fekszenek – nem fogja elpazarolni őket, amikor így tudják kelletni magukat ezek a ládák. Majd ő munkára fogja őket! És már jönnek is a kuncsaftok, leteszik a pultra a pénzt, aztán mennek fel a hálóba, ahol egy szemérmetlenül ágyban tekergő koporsó fogadja őket. A férfiak meg-rántják a vállukat, levetkőznek és beléjük fekszenek. A mádám benyit a szobába, a kuncsaftra zárja a fedőt, és ütögetni kezdi, mintha csak a föld-rögök kopogását utánozná – a pasi belül pedig hangosan nyög, szinte kiesik a fejéből, ahogy elélvez.

Sivatagi viharok jönnek-mennek – az indiánok lerakják tojásaikat, majd más vidékekre szállnak.

– Francba! Megcsípett egy rohadt golyó! – Üt a nyakára egy cowboy, a felszakított ütőérből sugárban spriccel a vér.

Szóval nyugat felé vettük az irányt és lelovagoltunk a világ szélén. Kibaszott egy szakadék, én mondom, valóságos csatorna teli az elfelejtett indián istenek könnyével. A víz tetején ott lebeg az angyalok tollaiból készült fejdísz, ha azt egyszer a fejedbe húznád, abba se tudnád hagyni a táncot. Kibaszott szakadék. Isten homlokránca, vagy épp egy vigyorgó száj árka. És hogy mi van a világ szélén túl? Szétvert kocsmák szilánkosra tört romjai, porladó totemoszlopok egymás hegyén-hátán, a gyerekkor relikviái. Az örök és hideg éjszaka szépen kizabálja az emészthetetlen maradékot a világból, akár kutya a csontot valami mocskos tálból. halott

– harcosok – – – élveznek – szemkésekkel, amerikai – égen, – udvaron – ez a bolygó egy kilőtt golyó, ami Isten keblére igyekszik; az út lovakban turkál és minden halott arra vár, hogy csillagot tűzzenek végre a mellére a mennyországban, a felhők poros utcáin, s ott korhadnak meg végül az égen, a hold fényében ezek az ősi, cowboy kalapos totemoszlopok, a kutyáistenek áldozói.

a porcelán hideg tér, ám feltápaszkodnak a porból, és mindig pisztollyal. fémsegglyukakból kifingott golyók. elragatlan spermafonalak a lovakban – csecsemők a kiságyban pisztolyokat ráznak, s nőnek, egyre csak nőnek apjuk csizmájához, majd szép lassan túlnövik azt és túl nőnek azok mindent.

Bizony, láttam jönni fehér óriásokat – kalapjuk az eget súrolta, a nap meggyújtotta a szivart szájukban, feleségük idegesítő légyként dongott borostás arcuk körül, árnyékukban apró indiánok – akár a hangyák – rohángáltak zavartan. Hatalmas bőrcsizmájuk recsegése, szigorú égdörgés. Eltiportak minden sátort, falut, lehullt szivarvégeikből hegyek nőttek, és folyókat, tavakat pisáltak mindenhová. Felszántották az új földet csillogó sarkantyúik. kidőlt totem a cowboy arca – látom, kemény akár a fogadásból megkínzott isten

Szóval az egyik ilyen fehér óriás, valami vándor-pap elejtett egyszer egy feszületet. Annak az óriásnak a tenyerében megfért, de három indián bírta csak el a hátán. Becipelték a faluba, s felállították a széttiport totemoszlop helyére. Tüzeket gyújtottak, dobokat vertek, körbetáncolták és vérrel kengették a szakállas fickó szobrát, ahogy a régi istenekkel tették. Hajnalig szeretkeztek körülötte. Krisztus ettől úgy elszégyellte magát, hogy lemászott inkább a keresztről, és megszökött ebből a pogány faluból. Ott menetel most a sivatagban, a szél homokszemcséket fűz a szakállába, és keresi, egyre csak keresi az övét, akikért érdemes lenne meghalni. Jön is szembe egy fehér óriás, a pisztolyát pörgetve, annak kiabál, de a mini próféta szavai nem érnek fel a cowboy füléig. Mintha csak apró kavics lenne, vagy alig látható bogár a porban, úgy rúgja odébb a széles csizmatalp. A kis fickó messzire gurul, majd a világ végi szakadékba zuhan, a többi kacat közé.

A Kaptárfejű bandita

A legyeknek újfent csak dolguk akadt Kanócvároskában, ahol a kóbor-szikrák feketére falják az imára kulcsolt ujjakat, viasztócsákká olvasztva a kezeket. A Kaptárfejű bandita hajnalban robogott be a sivatag felől – hiába, ezeket a veszett dingókat mindig a nap első sugarai és a feltámadó forró szél hozza – majd leállította a lovát a bank előtt. Ott aztán, amikor betoppant, egyből kezdtek nagy zúgással kirepülni a fejéből a méhek.

– Azt javaslom, ne nagyon mocorogjanak. A kis barátaim könnyen izgalomba jönnek – röhögött a Kaptárfejű, és persze senki se próbálkozott – a méhekkal borított fickók szoborrá válva nézték, ahogy a bandita zsákokba pakolta mind az aranyat – tessék, viheti mézet olvasztani belőle. Senki sem állíthatta meg ezt a dögfickót, még a rend szigorú őre sem, aki odakinn várt rá, csőre töltött pisztollyal.

– Egyszer úgyis kifüstölöm a világból azt a rohadékot! – morog most a seriff, csipesszel szedegetve ki a bőrébe állt fullánkokat. – Csak pillantsam meg még egyszer azt a rusnya pofáját!

Persze hiába is sarkantyúzza magát, ezt a gyászindulót nem lehet túlkiabálni. Mi több – ahogy mormolja maga elé méregszavait a rend szigorú őre, egyre megy és megy össze, voltaképp észre sem veszi, hogy a kioperált fullánkok mögül szökik a levegő testéből. Nincs ezen mit csodálkozni – a seriffek errefelé egytől-egyig felfújt ballonok csupán, a városlakók lemondó sóhajai adnak nekik egyedül tartást. Amikor kioperálja magából az utolsó tüskét, a maradék levegő is kiszökik belőle – bánatosan repül át az égen, lefittyenő karjával még integet szeretett városkájának, majd – akár légy az üvegnek – egy csillagnak koppan, és a tűz elemészti örökre. Valaki újabb strigulát húz a homokba, és gonosz dzsinnként tekereg elő a gyászos county muzsika. A Kaptárfejű bandita közben már a szomszéd városka kupijában ünnepli magát, rohannak is kifelé az ajtón az összecsípet asszonykák – a hálós fekete combharisnyák feszülnek a frissen nőtt vörös dudorokon. Egyetlen kurva akad csak, aki jó pénzért még ezt a fickót is vállalja.

– Voltak már rosszabb ügyfeleim is, csináltam már rosszabbat is! – morogja, mint afféle mantrát, és jól megdolgoztatja a randa fickó méztől csillogó szerszámát, miközben a rászálló rovarhad össze-vissza csípi vonagló testét.

– Na ezt nevezem én jó dugásnak! – röhög később a Kaptárfejű, miközben visszarepülnek a méhek a fejébe, azzal a halálra mart nő testére dob néhány méztől ragacsos aranyat. A kurva kísértete, mintha csak paplan közül kelne fel, kikecmereg a meztelen hullából, s magához veszi a pénzt. Miközben a saját holttestét nézi, még azt motyogja: – Voltak már rosszabb ügyfeleim is. Csináltam már rosszabbat is. – Persze alighanem az ördögnek is ezt bizonygatja majd, miközben az lávakövön forrosított késsel nyúzza a seggét.

Az éj maskarája. Régi tűzpárbajok fűtik ma a csillagokat. Egy istállóban ismét seriffet gyártanak: kimetszett lóbélbe sóhajtoznak a városlakók, és kezd alakot ölteni a rend legújabb őre. Kiszakítanak egy újabb csillagot az amerikai zászlóból, és rátűzik a fickó mellkasára, közben persze fohászkodnak, hogy ez most tovább tartson, mint az előzőek.

– Egyet se féljetek, jó polgárok! Addig nem nyugszom, amíg el nem kapom azt a rohadékot! – hajtogatja a frissen formázott seriff, majd elebeget a sivatag irányába, követve a ragacsos mézcseppeket. Még egyszer hátranéz, és hősies pózba vágja magát – csillogó colt-jával int a városlakók felé, s így észre sem veszi, hogy nekisodródik egy hatalmas kaktusznak. Pukkanás hangja kél.

– A kurva fene egye meg az összeset! – Köpnek felé a városlakók, de már kergetnek is egy új lovat, hogy leöljék, kitépjk és felfűjják a belét – seriff nélkül csak nem maradhatnak.

Gyí, gyí, Döngyugat, körbe-körbe! Ameddig a szem ellát, sárga ujjakra hajló szivarvégek és protestáns spermafonalak – füstcsíkokkal öszszekent arcok, még néhány napnyugtát elszívunk, mielőtt ránk szakadna az ég.

A Kaptárfejű igazából csak siheder korában jött rá, hogy ő egy kicsit más, mint a többiek. Az arcán megjelenő ragyák tizennégy éves korára teljesen elcsúfították. Emiatt hamar az iskolai élcelődések

célpontjává vált. Dudorfejnek csúfolták, és azt mondogatták, ha akarná, kulcsokat akaszthatna a pattanásaira.

– Csupán kamaszodsz, de csak pár évig tart! Majd megoldja az Úr ezt is! – Legyintett folyton az anyja, amikor síráson kapta a fiát. Ám hamar kiderült, hogy nem egyszerű pattanásokról van szó. A ragyákból – amit szinte megállás nélkül nyomogatott a kölyök – aprócska méhek fordultak ki, megrázták hártvás szárnyukat, aztán messzire repültek. A fiú tátott szájjal nézett utánuk. Később már az anyjának is gyanús lett a dolog, amikor mosáskor mézfoltokat talált a kölyök alsónadrágján és reggel a lepedőjén. Hiába, a gyerek nem olyan volt, mint a többiek – belül tudta ezt a nő is, hiszen emlékezett még a fogantatására. Apja nem volt, egy méh repült be egy reggel a fiatal lány ablakán, megsúrta a hasát, mire az hatalmasra dagadt, s amikor az orvos megállapította, hogy állapotos, senki sem hitte el, hogy még sosem volt férfival.

– Dudorfej, Dudorfej! – kántálták folyton a kölykök az óra előtt, mielőtt megérkezett volna a tanár, a gúnynév még most is ott köröz éhes keselyűként a Kaptárfejű koponyájában. Girbegurba rajzokat firkáltak a táblára a fiúról, vonalzóikkal bökdösték a srácot, kulcsokat akasztgattak rá, az pedig csak ült ott a hátsópadban, lesütött szemmel, idegesen pörgetve ujjai körül ceruzáját. Bizony sokáig tűrte ezeket az élcelődéseket, de amikor egy átkozott napon még a tanár is véletlenül Dudorfejnek szólította őt az egész osztály előtt – ki tudja hogy, egyszerűen csak kicsúszott a száján –, és erre persze az összes kölyök megállíthatatlan röhögésbe kezdett, a fiú szörnyű haragra gerjedt, és úgy döntött, bosszút áll az egész társaságon. Ahogy folyt tovább az óra, elkezdte hát nyomkodni a pattanásait. szépen, egyesével pukkantak szét körmei között az édes nedvet csorgató ragyák. Néhányan hátrafordultak, majd amikor látták, mit csinál Dudorfej, undorodva kapták el a fejüket. Alig telt bele néhány percbre, egy kislány felszisszent a padok között: – Tanárnő, tanárnő, berepült egy méh!

– Annyi baj legyen – morogta erre a tanár. – Hagyjátok, és akkor ő is békén hagy titeket!

És darálta tovább a tananyagot. De ekkor újabb és újabb dongók

zúgtak el a teremben – körberepülték a gyerekek arcát, leszálltak a padokra, és aprócska lábaikat egymáshoz dörzsölték a nyitott füzeteken.

– Gyorsan, kifelé, mindenki! – sipítozott a tanárnő, és persze futott is az összes az ajtó irányába, ám ekkor már valóságos raj, mint fekete viharfelhő kavargott körülöttük. Egy csöpp kisfiú volt az első, aki így kiáltott: – Áú! Tanárnő, ez megcsípett... – Majd csatlakozott hozzá a többi is, végül már kórusban üvöltöttek. Egyedül a sokat gúnyolt fiú kuncogott ott a hátsó padban, de ezt persze senki sem hallotta a mindent betöltő zümmögéstől.

– Hiába, öröm a fiú a háznál – mondja a Kaptárfejű anyja, és beleharap egy mézes kenyérbe – így pattog a szíve helyén lévő deszkákon – kinn a sivatagban gyűlnek a szétpukkant seriffek a kaktuszok oldalán – ahogy feltámad a szél, lengedeznek, akár a szakadt zászlók – keselyűk érkeznek, ráncigálják a lóbél-darabkákat. Végül egy öreg indián kergeti messzire őket. Zsíros, fekete haja álmosan lengedezik ráncos arca körül, szemei akár a folyóból halászott szürke kavicsok. Leakasztja az egyik seriffet a kaktuszról, megrázza, majd a vállára dobja, és hazaviszi a sátrába. Ott aztán kezelésbe veszi a leengedett fickót – füvet és bogyókat tör egy mozsárban, s bekeni a kaktusztüskék ejtette sebeket. Befejezésül a szájához emeli és felfújja az ipsét – forró lehelete, a látnokzsálya füstje megdagasztja a seriff izmait.

Az erőre kapott cowboy hirtelen nem is tudja, hogyan hálálja meg az öreg indiánnak a kedvességét. Az a felhőkbe fűzi tekintetét, majd a szájához emeli a kezét, mintha kulacsot tartana a szájához, jelezvén, hogy egy kis tüzes vizet esetleg elfogadna cserébe. A seriffben erre persze mocomorogni kezd a sápadt-vér.

– Még mi nem kéne, te kurva ingyán'! – röhög, előkapja a colt-ját és kilyukasztja a vénember koponyáját. Hiába, ezen a vidéken törtények viszik a köszönömöt szívtől szívig – mint dolgos kis méhek, járják a földeket – bezárnak a napnyugta kalitkájába téged is, meglátod. Ott repül most a léggömb-seriff, át az angyszar-foltos égen, az aranycsillag elvakítja a dögevőket. Közben így kiabál: – Jövök már, Kaptárfejű! Az öreg sámán belém suttogott varázsigéi majd kitépik a fullánkodat! – lángok-

ban a száj árka –

Szóval egyet se féljetelek, jópolgárok, voltak már rosszabb ügyfeleim is, csináltam már rosszabbat is – voltam már markolatok csiklója s csókkal dobtam éhségem.

A Kaptárfejű cowboy a hajnal forró sugaraiban fürdik, ahogy vágatát a sivatagon fekete lován. A paták mély lyukakat hagynak szerte a homokban. A lovas le nem veszi a szemét a horizont skalpvonaláról. Fejében a szokásos zümmögés reszket – drága méheinek fortyogó dühe mossza át a koponyáját. Egyszer csak különös dologra lesz figyelmes a távolban. Mintha felállított asztalok sorakoznának előtte a semmi közepén. Az egyik pattanás erre megdagad a fickó arcán, kifakad, és előbújik belőle egy aprócska méh. Hátra repül a ló farához, sarkantyúzásképp megcsípi az állatot, mire az még gyorsabb vágatába kezd. Szegény paripa megszokta már az efféle nógatóst.

A Kaptárfejű bandita közelebb érve látja, hogy nem is sima asztalokat lát, hanem iskolai padokat felállítva a sivatag közepén.

– Mi a fene? – szűri a szavakat sárga fogai között, és melléjük érve leállítja a lovát. Lepattan róla, és vizsgálgatni kezdi a bútorokat. Furcsamód ismerősnek tűnnek. Mintha csak valami labirintusban bolyongana, úgy sétálgat köztük. Néhány pillanat múlva belényíllal a felismerés. Iskolapadok, persze. Pont mint az osztályteremben gyerekkorából.

Értetlenül néz szét maga körül, de csak kaktuszokat, rohangáló skorpiókat és a végtelen sárga semmit látja. Mi a fenét kereshetnek itt ezek a padok? Ki rakta ide őket? És miért? A méhek egyre izgatottabban kezdenek zümmögni a fejében.

Ahogy így körbe-körbe jár, lassan a padokba vésett girbegurba vonalakra is ráismer: bugyuta, rossz helyesírással fába karcolt üzenetek, obszcén szavak és gúnyrajzok. Az arca összerándul, amikor az egyikben egy fiúra ismer, az arcán ragyákkal. Alá ezt írták: Duderfej.

Bzzzzzz! – A koponyafalak közé zárt üvöltés, egymásba gabalyodott menydörgések csövekből szökött golyók. A Kaptárfejű ökölbe szorítja a kezét, és akkorát csap az asztalra, hogy az fájdalomosan recseg és majd' összedől a sújtás alatt. A távolban a felfújt seriff eközben újabb ki-

hullt méhfullánkot dob a tűzre, és a lángokba suttogja méregszavait. Hullámként csapnak össze a varázsigék.

A zümmögés a Kaptárfejű cowboy koponyájában már-már elviselhetetlen – ugyanakkor kezd átalakulni, mintha emberi beszéddé, magába tekeredő szó-gombolyaggá kezdene változni a rovar-reszketés. „Dudorfej, Dudorfej!” – rángatózik a gúnynevén az elméjében. A fickó nem bírja tovább, felrúgja a padokat, előkapja a pisztolyát és beleereszti a tárat a tanári asztalba. A szétrepülő faszilánkok a homokba hullnak.

– Elég! – üvölt, s egyre hatalmasabbra duzzadnak gümői. Mint aprócska, kitörni készülő vulkánok, reszketnek, a pórusok – akár apró sikoltó szájacskák – megnyílnak, és a belőlük kicsöppenő sárga mézzel együtt kifordulnak az arcából a méhek. Sorban röppennek ki, egyik a másik után, és csatasorba rendeződnek az égen. A cowboy nézi őket, majd kikerekedik a szeme, amikor egyszer csak éles fájdalom nyíllal a nyakába. Odacsap, mire egy aprócska rovar törötten hull a földre. A Kaptárfejű értetlenül áll, sohasem történt még meg eddig, hogy egy méh megcsípte volna. Lehajol, felveszi a dongót, forgatja ujjai között, majd kikerekedik a szeme, amikor ráismer az aprócska állatban az egyik régi osztálytársára. Egy szárnyas, vérző, törött derekú kisfiút tart a tenyerében, a méhfiú élettelenül csüngő miniatűr kezében egy vonalzó – alighanem azt mélyesztette a banditába. A raj egyre dühösebben reszket fölötte – sötét füstként gomolyog, árny-alakzatokká olvad, majd szétválik, s ismét összezsugorodik. A cowboy ijedten figyeli őket, és ordítani kezd, amikor rárontanak. Ellepik a testét.

Dudorfej, Dudorfej! – így döngicsél a sok apró fiúcska és kislány, majd a fickóba szúrják tűhegyes vonalzóikat. A Kaptárfejű rohan, és csapkod maga körül – ordít, akár egy sakál, de ahogy egyre több tű hatol belé, lassan összezsugorodik a lábai, és a férfi végül fáradtan esik a hátára. Erre persze az összes kis szárnyas rárepül, beborítják, fel és le rohángálnak rajta, szúrják, ahol érik. Amikor már épp csak pislákol az élet a cowboyban, az arcára száll mind közül a legnagyobb, a királynő, a bandita pedig ráismer benne egykori tanítójára. Szigorú arccal néz le a haldokló férfira, aki a felköhögött méztől fuldokolva próbál mondani valamit. A

tanárnő aztán felröppen, de csak azért, hogy még nagyobb erővel tudjon megindulni és a fickóba mélyeszteni fullánkját. A Kaptárfejű bandita szemgolyója kipukkan – ragacsos méz folyik le a férfi borostás arcán, mintha csak könnyezne – majd elsötétül a világ, és a gyermekek gúnyos kacagása átlölik a halálba.

Az éj kitapogatja a föld varratait – azt a néhány cérnaszálat, ami még összeszorítja a pokol ásító száját, és a sercegő gyufák pórázt kötnek a fényre. Homoktúrás emelkedik a sivatagban, majd kifakad, a pordudorból kifordul a Kaptárfejű anyja – ez a kócos hajú, veszett tekintetű öregasszony, szürke fogai között sokáig rágott pempő darabok, lötytyedt hasán egy régi, sosem múló rovarcsípés nyoma. Könnyei fia kihűlő holttestére potyognak. – Szegény, szegény kisfiam! Oda az a sok finom nektár! – bög, s ujjai a hulla seibeiben turkálnak, a mézt kapirgálják belőlük és pakolják aszott szájába.

Elégnek a lángok közé szórt méhfullánkok, és szertefoszlik a zsályafüst. Egyedül a felfűjt seriff arcáról nem hervad a mosoly, ahogy ott ül, törökülésben a parázs mellett.

– Megmondtam, hogy elkaplak, Kaptárfej! – morogja maga elé, és hahotázni kezd. Arany jelvénye csillog, ahogy rázkódik mellkasa. Egyszer csak zümmögésre lesz figyelmes. Egy aprócska méh zúg el az arca előtt, majd száll le a vállára. A seriff erre abbahagyja a kacagást, és riadtan nézi a lábait dörzsölgető rovar. Szőrös potroha izgatottan rángatózik. A cowboy tudja, hogy elég egyetlen csípés, és ő kidurran. Ül tehát, mozdulatlanul, akár egy szobor, és vár, mikor röppen végre el róla az az átkozott dongó. Ám a méh mintha sohasem akarna elszállni – néha megrázza ugyan hártyás szárnyát, mint ami már kész a levegőbe rugaszkodni – ám ehelyett dörzsölgeti tovább aprócska ízelt lábait, forgatja a fejét és telnek az órák, eltelik az éjszaka, majd a reggel is – aztán még több hajnal és éj röppen messzire s egymásra dőlnek a napok. A seriff pedig azóta is ott ül a kialudt tűz hamukupaca előtt, rezzenéstelen arccal, megmerevedett tagokkal, izzadtsága lassan lehámozza róla az indián harci festéket. A vén remete – így nevezik őt errefelé. A sivatag vándorai gyakran aprópénzt dobnak elé a porba, azt mondják, aki adakozik neki, megnyeri ma-

gának a szellemek jóakarátát. Így gyűlnek tehát a pénzérmék a seriff előtt, aki még csak biccenteni sem mer köszönetképp, hiszen az az átkozott méh még mindig ott karistol rajta. Néha az orrára mászik, és úgy szemeznek a rovarral – ilyenkor úgy tűnik, hogy az aprócska rovarfejen nem is csápok reszketnek, hanem tollak – mintha indián fejdísz viselne.

A kaktuszemberek

A vén seriff talán túl sokat ácsoroghatott a napon. Az is lehet, simán csak elitta az eszét, ki tudja. Annyi bizonyos csupán, hogy megbuggyant – ül folyton a tornácon, csőre töltött pisztollyal, bámul a sivatag irányába, és néha felpattan, majd golyókat ereszt a horizont vonalán egyensúlyozó kaktuszokba.

– A kurva anyjukat, napról napra közelebb jönnek és egyre többen vannak! – morogja alkalmi látogatóinak, a borostájába akadt legyek haragos zümmögésbe kezdenek, ahányszor kinyitja piagőzős száját. – Hát mindenki vak ebben a kibaszott városban? A kaktuszemberek támadni készülnek, ti meg csak meresztitek a seggeteket!

– Itt leszünk, seriff, ha már forró a helyzet! Ránk számíthatsz! – röhögnek a cowboyok, arcuk felrúgott moslékos vödör, a fejüket csóválva andalognak el a kocsmába. Pedig valaha derekas fickó volt a jó seriff, szó se róla: ahány bandita csak a városba merészkedett, ő sorra lyukasztotta át mindegyiket. Hiába vetettek be mindenféle praktikát, a rend éles szemű őre átlátott a maskarájukon. Egyszer például járőrözés közben hasba lőtt az utcán egy babakocsit tologató asszonyt. Ám amikor lekerült róla a buggyos ruha, nyomban kiderült, hogy végig egy piszkos képű bandita volt, a kocsiban, a kis takaró alatt pedig egy revolver bömbölte golyóit az égre.

– Micsoda cuki kis pulya! – Csapta össze a tenyerét a városka bolond asszonya, és kilopta a stukkert a babakocsiból. Azóta is ő szoptatja, amikor a vállára veszi és megbüfizteti, az jóllakottan felöklendez egy pisztolygolyót, a távolban pedig holtan esik össze egy ember.

Szóval a seriff eszén nem lehetett egykönnyen túljárni. Olykor fekete mágiával kapta el a lóháton érkező dögfickókat: az elfelejtett nyelveken kántált szavak kártyalapokká változtatták a moslék képű cowboyokat, a seriffnél pedig mindig kéznél volt négy ász, hogy kiüsse őket a nyeregből. Lovak a sivatagban, bánatos képpel rágják a paklikat, egykori gazdáik jajonganak fogaik között – a városban pedig ünnepi tűz

ég a főtéren.

– Kaktuszembekek... Kár bizony az öreg szarosér'! – egyeznek meg a kocsmavirágok, majd elrágják az üres poharakat – ropog az üveg szájukban. Meg is lepődött aztán mindenki, amikor kiderült, hogy az éles szemű seriff megint csak átlátott azon a kibaszott szitán.

Hajnal – a felkelő nap sugarai a porba masszírozzák a szétfoszló álmok füstjét, és megcsillannak a póni háton belovagoló kaktuszembekek tuskéi. A tömzsi hátasok hatalmas szemében a fájdalom szikrái pattannak, ahogy szikár lovasaik szúrós, zöld sarkaikkal nógatják őket – a lovak sörteikben vércseppek ülnek, keserves nyerítésük kirázza a kuttyákból ugató koponyájukat. A kaktuszembekek vad harci üvöltéseket hallatnak, baltáikat és íjaikat rázzák. Szempillantás alatt leterítik a másnaposan ébredező fickókat. Elsül azért néhány pisztoly – kaktuszvíz fröcsög az égig, de a vademberek túl sokan vannak, nyilaik esőcseppként zuhognak a városlakókra.

– Add ide azt a kurva stukkert, asszony, ennek a fele sem tréfa! – könyörög egy pacák a nejének, de az a mellére fekteti, és átöleli a bömbőlő fegyvert.

– Kivinnéd a fiunkat ezek közé? Észnél vagy? – És már szalad is ki a házból, messzire innét. Kinn persze üldözőbe veszik a kaktuszembekek.

– Megmentelek, kicsikém! – nyivákol az anya, a vállára fektetett rázkódó revolverből pedig kiröppennek a töltények, s átlukasztják az őket üldöző zöld haramiákat.

Ám a városkát ennyi még nem menti meg. Hamarosan a földön hever az összes cowboy, néhányan holtan, mások haldokolva. Sikoltozó lányok rohannak végig a poros utcákon, fehér térdük majd leveri a napot az égről. A vademberek elkapják és leterítik őket, szétfeszítik a puha combokat, s előkapják meredező pöcsüket – megannyi kemény, szúrós kaktusZRÚD. Behatolnak a nőkbe, tuskéik mélyen a hüvelyfalba szúródnak, vér csordul, kaktusztej fröccsen – a felhők odafenn szétszakadnak a lányok ordításától.

Végül egy siheder fiú rohan el a seriffért. A tornácra érve így kiabál:

– Megtámadtak minket! A... kaktuszemberek! Itt vannak!

Az öreg pasi a hintaszékében ül, háttal a kölyöknek. Előre-hátra dülöngél, a szék fájdalmasan recseg alatta, és bámulja a sivatagot – sehol sincsenek már kaktuszok a horizont vonalán; persze, hiszen itt garázdálkodik mindegyik a városban. A fiú közelebb lép a székhez – talpa alatt felsikolt az öreg deszka. Ekkor a seriff feltápaszkodik, és szembe fordul a fiúval. A rend őre színtelen és szürke, majdhogynem halott – bőre teli tüskékkel – vér csorog végig a képén, szemei lábatlan, kövér pókok. Borostájában felnyársalt legyek vergődnek fájdalmas zümmögéssel, cérnalábaik az arcba fúródott tövisek körül táncolnak.

– Feltartottam őket, amíg csak bírtam, küzdöttem velük! – hörgi, és néhány véres túske hull ki a nyelvéből, ahogy a szavak ritmusára ficáncol a rózsaszín húsdarab fogai között. Majd előredől, és sugárban kezdi okádni a vért. A vörös tócsában kaktusztüskék, köztük partra vetett halként egy-egy kártyalap – csupa ász – ficáncol. A fiú szemei hatalmasra tágnak, és hátrálni kezd, majd rohan, lehetőleg minél messzebb ettől a rémtől, a sivatag felé, amely ásítva nyeli el fiatal testét.

Hamarosan leszáll az ég – az átúszó felhőkön apró ajtók nyílnak, és beengedik a dörömbölő holtakat – majd vonulnak tovább, akár az ekhós szekerek az ég csapásain. A városból szökött fiú egyre fáradtabb, kivert kutyaként bolyong a sivatagban, és hamarosan satuba fogja torkát a szomjúság, miközben teli kulacsok rohannak előle túlábaikon fedezékbe – beássák magukat a homokba, a fiú pedig hiába próbálja utánuk vetni magát, nem elég gyors, hogy elkapja őket. Hallgatja a víz lötyögését a menekülő bőrtetekben, majd leül a lassan kihülő homokba, hátradől és figyeli a holdat.

El fogok pusztulni idekinn – tudatosul benne, és a gondolat végtelen fáradtságot hoz magával – koponyájában a lámpák csontállványzata összedől – a fény az elme sötét sarkába gurul, és megvilágítja az álom kibogozhatatlan barlangrajzait. A távolban a városból szökött anya is a homokban ül most, sírva ringatja a kimenekített fegyvert.

– Jaj, anyuci szeme fénye vagy, sose hagylak el! – fogadkozik, majd megveregeti a pisztolyt, mire az elsül, és a száguldó golyó homlokon csó-

kolja a nőt. Arccal a porban – a teliholdról reggelre lepereg a ráspriccelt agyvelő – a csillagok szivarvégei felizzanak, még néhány slukk s ennek is vége.

Néhány óra múlva felkel a nap. A forróság súlyos tömbként csüng a levegőben, a fiúnak pedig már semmi ereje, hogy felkászálódjon a földről. Ajkairól az imák felröppennek – levált, cserepes bőrszárnyakon csapkodnak, majd eltűnnek a légben. A kölyök ismét lehunyja hát szemét, hátha lötyög még valami az álom kulacsában. Amikor legközelebb magához tér, egy különös alakot lát maga fölé hajolni. Arra gondol, talán délibábot lát. Egy lány körvonalai bontakoznak ki zavaros tekintete előtt – bőre zöld, akár a hullóké és hegyes tüskék sorakoznak végig hosszú egyenes vonalakban a testén. Szemei feketék, mint a bogárszárnyak, húsos-lilás ajkai meztelen csigákként fonódnak össze és válnak el egymástól, ahogy különös, idegen szavakat formál a szája.

Egy kaktuszember – cikázik át fején a felismerés, és megpróbál felkászálódni a homokból, de végtagjai nem engedelmeskednek. Szeretne könyörögni az életéért, de hang sem jön elő száraz torkából. A zöld lány egy ideig figyeli a tehetetlen fiút, közben gömbölyű mellét simogatja. Két hízott gömbkaktusz, rajtuk csukott virágbimbók domborodnak. Körmével mélyen a bal keblébe váj, fájdalmas szisszenés hagyja el ajkait, ahogy a fehér seb mögül víz tör elő – vékony, áttetsző sugárban csorog ki. A fiú fölé hajol, és kiszáradt szájára folytatja a vizet – az pedig megkönnyebbülten tátja szélesre ajkait, mohón nyeli az édes folyadékot.

Tollas fejdíszek repülnek át az égen. A távolban kígyó fecskendezi a mérgét egy kulacsba – a börtarisznya fájdalmasan vergődik a hulló szájában, majd kimúl. Valahol egy magára hagyott pisztoly bömböl édesanyja hullája mellett – de egyre halkabban teszi.

A fiú később nem győz köszönetet rebegni a lánynak, amiért megmentette az életét. De az persze egy szót sem ért meg a felé intézett hálaszavakból. Térdepel csak a homokban, a lassan erejét visszanyerő fiú mellett, és sejtelmes mosolyra húzza lila ajkait. A háttérben egy sebes hátú ló, a kaktuszlány pónija ácsorog türelmesen, leszegett fejjel. A leány némán csodálja a lány szépségét. Formás testét, sima zöld bőrét. A

gömbölyű mellbe vájt sebből még ki-kicsurran egy-egy csöpp víz – a fiú bizonytalan kézzel nyúl felé, majd mikor látja, hogy a lány nem húzódik el, sőt, biztatóan biccent, ujjával letörli a folyadékot, és ajkához emeli. A kaktuszlány fojtott hangon kuncog a kölyök mohóságán. Miközben a suhanc összegyűjti a maradék vízcseppeket, fiatal tekintete lassan bejárja a zöld domborulatokat, és hosszan elidőzik szeme a melleken, a kifakadni készülő két virágbimbón, ami széleinél sárga szirmokat sejtet. Majd feláll, kinyújtóztatja lábait. Lassú és apró köröket tesz a lány körül, egyrészt, hogy izmait ismét a mozgáshoz szoktassa, másrészt, hogy minden szögből megvizsgálja ezt a különleges teremtet. Mögé lépve tüskék közé gabalyodott madarat fedez fel a lány hátán. A hosszú fehér tövisek valósággal felnyársalták a tollas jószágot. Így jár tehát, aki túl közel férkőzik ehhez a szépséghez, gondolja a fiú. Óvatosan, nehogy megszúrja magát, kiszabadítja a madár könnyű testét. Egy ideig a tenyerében forgatja a csont és bőrré aszott állatot, majd a homokba hajítja.

– Neked aztán veszélyes töviseid vannak – motyogja, és közelebb hajol, hogy felmérje őket. A lány ezt nem tűri sokáig, felpattan a földről és szembe fordul a fiúval. Kacéran csókra csücsöríti a száját, szemei sötétén csillannak. A kölyök hezitál, majd mikor látja, hogy a száj körül nem fenyegetnek veszedelmes tüskék, gyors csókot nyom a kaktuszlány szájára. Íze édes, akár a tejé. Újabb pillanatcsókok csattannak, végül hosszú percekre összeforr a két arc. A fiú nadrágja dudorodni kezd elől. Lepillant, és látja, ahogy a tömör, zöld mellecskéken megduzzadtak a virágbimbók. Keze automatikusan elindul felé, majd éles szisszenéssel kapja vissza, amikor néhány tövis a bőrébe szúródik. A lány lemondóan néz a fiúra.

– Semmi baj – sziszegi a kölyök, miközben a bőren dudorodó apró vércseppet vizsgálgatja. – Nem is olyan vészes – motyogja, mire a lány csókot nyom a kézre, és a szájába veszi a sérült ujjat, hogy kiszívja a sebből a vért.

Keselyűk koppannak a napnak és sülnek meg a fényben – dúdolás a rozoga skalpolt pokolban – összetört kalitkadarabkák sebzik fel a kiszabadult kanárikat. A sivatagban egymásba gabalyodnak a kaktuszlány

örömvonyításai és a fiú nyöszörgése – a kölyök feneke ütemesen jár, ahogy újra és újra eltűnik a lányban, a tüskével körülvett, de belül puha és nedves lila alagútban. Ám hiába próbálja távol tartani a teste többi részét, a lehető legkisebb felületen érintkezni szerelmével, a fiú minden lökésnél újabb és újabb szúrásokat kap csípőjére a tövisektől. Vörös sebek nyílnak – húsba tört fehér szálkák, a fájdalom nyilai egybefonódnak a kéj lüktetésével. Végül, ahogy a fiú egyre közelebb ér a csúcsponthoz már meg sem tudja különböztetni a kellemes villanásokat a fájdalmasaktól, így aztán nem is próbál húzódozni – egyszerűen a szúrók karokba omlik, hozzápréseli magát a zöld testhez, a kicsorduló vér elkeveredik a sós izadtsággal. Herezacskója újra és újra a lány fenekének ütődik, a belőle kiálló tüskék még mélyebbre fúródnak, majd amikor vakító fénnel érkezik az orgazmus, olyan hevesen dőf, hogy a tűk valósággal átszúrják a bőrtarisznyában feszülő golyókat. Véres sperma robban ki belőle, a kaktuszlány pedig felsikolt a kéjtől, bimbói kipattannak, sárga virágszirmok omolnak és dörzsölődnek a fiú tűszúrásokkal borított mellkasához, és olyan szorosan öleli magához szeretőjét, hogy tövissei majd a jajgató fiú szívéig hatolnak. Vörös buborékok pukkannak a két ajak találkozásánál. A fiú lefordul a lányról, és rögtön elájul. A lány a lába közül kicsorgó spermát vizsgálgatja. Ujjai közé veszi, a fény felé tartja. Majd a homokba rázza a kezéről. Néhány csepp a döglött madárra fröccsen, mire az rögtön életre kel, megrázza rothadó szárnyait és az égnek rugaszkodik.

A mennybolt töltényövében sorakozó villámok – a vesztett játszmákban elégett kártyalapok hamva, s leölt vadak hevernek az örök vadászmező szembogarában; napról napra nincs tovább. Fenn a halott seriff egy felhőn ül, rozoga hintaszékében, szedegeti a tüskéket a nyelvéből – öreg ujjá újra és újra felhúzza a kakast – olykor angyalok érkeznek, hogy neki is a fejéhez szegezzék a glóriát, de ő egyből átlát a maskarájukon – veszett ördögök ezek, gazfickó mindegyik, fejük fölött ott lebeg a fényes kötélhurok, gondolja – és lepuffantja őket.

– A kurva anyjukat, napról napra közelebb jönnek és egyre többen vannak! – sivít s a lábatlan lovak féregként henteregnak az égen – a vályúba dobott kártyalapokat rágják, amiből angyalok dörömbölnek – a

menny hamiskártyásai elnyerik mind a fényt – jóízű dörrenés az alkony.

Kaktuszfalván már tüzek égnek – harci lángokban a dobok, bennük legyek vergődnek. Egy hatalmas kaktusz áll az egykori városka főterén, ehhez vannak kötözve a megerőszakolt asszonykák. Jajgatnak, ahogy a kötél a szúros tüskékhez préseli hátukat. Körülöttük a vadem-berek táncolnak, rázzák fegyvereiket, énekelnek – isteneikhez fohász-kodnak termékenyséért, mire duzzadni kezd a kikötött asszonyok hasa. A mágia zománc-csöppei – gyöngyözve forr a levegő, pattog a fa – kórusban üvöltenek a nők, mikor meglepik őket a szülési fájdalmak – a rémálmok kulacsa kiürül, ahogy elődugják zöld, tüskés fejüket a kaktuszbébi a kitágult pinákból – koponyájukon vér csillog, és apró vörös cafatok borítják őket, a tövisek szaggatta méhdarabkák. Jajszavak koszban – pupilláról lefeszített jelenetek.

Egyszer csak lódobogás hangja akasztja meg a törzsi muzsikát. A kaktuszbemberek a sivatag felé néznek, és lassan kibontakozik egy póniló alakja, rajta két lovassal. A kaktuszlány az, mögötte a sebesült fiú ül, szorosan öleli hátulról szeretőjét. Alvadt vér, mint rozsdá pereg a homokba. Mindenki az érkezőket figyeli. A lány a maradék spermát rázza az ujjairól – a szétrepülő cseppek ráhullnak néhány a földön fekvő, nyílvezzővel átlótt városlakóra. Azok egyből kinyitják a szemüket, és felülnek, csodálkozva néznek szét maguk körül, majd vizsgálgatni kezdik a belőlük kiálló nyílvezzőket

A lány megállítja a lovát, és végigjártja tekintetét a gyülekezeten. Kártyalapok a tűzben – ájult nők az óriás kaktuszhoz kötözve, a porban zöld csecsemők vergődnek.

Talán a szerelmünk bebizonyítja, hogy békében is élhetünk együtt – gondolja a fiú, és szorosabban búj hozzá a lányhoz. Újabb tüskék siklanak a bőre alá, a fájdalom csillagszórói gyúlnak fejében, szerelme hátára köhög egy felszakadó vércsomót. A kaktuszbemberek pedig csak állnak, és szimatolnak. Valósággal megrészegíti őket a lány virágbimbóiból áradó édeskés odor. Ahogy szaglászna, az ő bimbóik is reszketni kezdenek – majd szétpukkannak, és sárga virágok bontják ki szirmaikat. Virágok borítják be a téren meredező kaktuszoszlopot is, és a levegő

megtelik bódító illatukkal. Olyan erős, hogy lassan teljesen maga alá gyűri a füst és a vér borzalmas bűzét – körbeleng, átítat mindent, új tavaszok, szép napok ígéretét hozza. Alászáll az életre kelt csont és bőr madár is, megtelepszik az oszlop tetején bomló hatalmas virág közepén, s ahogy a feltámadó szellő hullámként borzolja körülötte a sárga szirmokat, csicseregni kezd.

Ingyán'hintó

Az égkuplerájban lassan zárnak – esteledik, odalenn, a sivatagban pedig három csaprészeg cowboy botorkál türelmesen ácsorgó lovaik körül. Az ivászat már reggel óta tart, és valahányszor eldöntik, hogy na most már aztán visszaügetnek a városba, előkerül valakinek az oldaltáskájából egy újabb whisky-s üveg, ami maradásra bírja őket.

– A fene essen belé, a tehenek majd csak visszatálnak valahogy a karámba, nem sietek! – böfögi ilyenkor az egyikük, egy pofaszakállas ürge, azzal meghúzza az üveget, és kábultan dől neki egy kaktusznak. Válaszul fájdalmas kiáltására vad röhögésbe kezd két társa.

– Mi van, Bill, mit ölelgeted azt a szart, tán' asszony hiányod van?
– ugratja az egyik, a térdét csapkodva.

– Én legalább nem a lovamat zargatom ilyesmivel! – morog vissza a szakállas, tüskéket csipegetve a karjából, majd vihogva odalép egy mé-lázó barna lóhoz, és hatalmasat csap a farára, mintha csak az egyik ha-verjét verné háton a kocsmában. – Igaz, Szélvész, lenne mit mesélned?

A ló azonban nem érti a tréfát, ehelyett úgy meglódul ijedtében, hogy a fickó orra dől, és felszisszen, ahogy néhány, még ki nem húzott tüske még mélyebbre szalad a bőrébe az eséstől. A paripa patái az égig verik a homokot, a vézna cowboy pedig rázni kezdi földön fekvő társát:
– A kurva fene essen beléd, most aztán baszhatom azt a lovat!

Erre a mondatra a földön heverőből újfent kiszakad a röhögés, és csatlakozik hozzá a harmadik fickó is, egy bajszos, tésztaképű, kövér ürge.

– Na jól van, jó, visszahozom, úgy se ment messzire – morogja végül a szakállas. Nagy nehezen felkecmereg a porból, aztán kótyagosan nekidől a lovának, és felmászik a hátára.

– De ha nélküle jössz vissza, elviszem a tiédet, hogy verjen meg az ég! – vágja utána a vézna.

– Ó! Ezzel itt nem sokat érnél, barátom! Rögtön felrúgna, ha elő-veszed neki a pöcsöd! – hahotázik a távolodó cowboy, a sötétség hullám-

ként összecsap mögötte. A kövér bajszos lemondóan rázza hatalmas fejét: – Remélem, tényleg visszajön, és nem esik le arról a kurva lóról valahol, mer' nála maradt a piásüveg!

Eltelik egy óra. A két cowboy fáradtan dől egymás hátának, és meredten bámulnak maguk elé. A vézna fickó egy szájharmonikát fúj, ám a szólamok szétcsúsznak – a hangjegyek fekete, tekergő féregként potyognak ki a hangszerből, le egyenest a földre, ahol az éjszakai vadászatra indult skorpiók ollóik közé csippentik őket, hogy aztán messzire rohanjanak velük a sötétbe.

– Ez má' nem jön vissza – motyogja lemondóan a kövér, kolbász-ujjával ferde vonalakat rajzol a homokba.

– Kap még fél órát, aztán elviszem a lovát – fogadkozik a vézna.

– Aztán hogy a ménkübe, amikor magával vitte azt is?

A vézna nem válaszol, helyette újra cserepes ajkához emeli a harmonikát, és ismét megpróbálkozik egy dallammal. Nem telik azonban bele tíz perc, és egyszer csak tompa lódobogásra lesznek figyelmesek. A két cowboy felpattan, és a szemüket meresztgetik az éjszaka torkába. A hold lagymatag fényében hamarosan kibontakozik két ló és egy lovas kontúrja: az egyiket a kantárjánál fogva maga mellett vezeti, az pedig engedelmesen baktat az integető lovas oldalán.

– Na, csakhogy visszataláltál! – fröcsög a vézna. – Már épp azon voltunk, hogy sátort bontunk, aztán irány a városi kocsmá.

– Á, nem volt nehéz visszatalálni. Csak követni kellett azt a szörnyű zajt, amit te muzsikának nevezel! – kacag rá az érkező, majd azt mondja: – Hát, bocs fiúk, de a whisky elfogyott a nagy keresésben. Hoztam azonban valamit, amivel ugyanolyan jól el lehet ütni az időt, ha ugyan nem jobban!

A két ácsorgó cowboy erre összenéz, majd észreveszik, hogy a kantárjánál vezetett ló hátán mocorog valami. Közelebb lépnek, és megpillantanak egy nadrágszíjjal szorosan megkötött indián fiút átvetve a bőrnyergen. Ránézésre tizenöt éves lehet, szemei dühösen forognak üregükben és villámokat küldenek a cowboyok felé. Keskeny arcú, sas orrú siheder, szikár izmai hol feszülnek, hol engednek, ahogy próbál kibújni

a karjait oldalához szorító nadrágszíjból.

– Ott bujkált a homokdűnék mögött a kis görény! – mondja a szakállas, majd lekászálódik a lováról, és elővesz egy megtört szivart a mellényzsebéből. Sárga fogai közé dugja és szétterülő vigyorától meggyullad a dohánylvég.

– Aztán mégis mit kezdjünk vele? – értetlenkedik a vézna cowboy.

– Mit, mit, hát utána kötjük a lónak! – kacag fel a szakállas, mire a többiek arca is rögtön vigyorba rándul, és hahotázva csapkodni kezdik egymás vállát.

– Ingyán' hintó! Ijájó! – óbégatnak, s mindenki a gyönyörtől koraszülött. Előmáshoz pisztolytáskáikból a colt-ok és nagy durranásokkal az égnek rugaszkodik néhány golyó – a vézna még a szájharmonikát is előkaparja, és whisky bűzt büfög bele, mire gonosz dzsinnként előteker a hangszerből néhány elhibázott dallamfoszlány – ajtó nyílik az egyik kaktuszból, és kihajol egy hegedűs, ahogy húzza a country muzsikát, a távolban vonítva lerádják magukról a húst a prérikuttyák – régi ütemre lábadozni – ficáncolni kezd a bordához kötött szív. Leakasztanak az egyik nyeregről egy lasszókötelet, és a fiú köré hurkolják. Az szótlanul túri, arca akár egy faragott szoboré. A szakállas fickó felpattan a lóra, és hátra kiált a kölyöknek: – Na, te ördögszekér, most aztán pörögjél!

Eldördül ismét a colt, s ezzel kezdetét veszi a vágta: a lovas hatalmasat csap a paripa farára, mire az kilő, és a földön fekvő, megkötözött indián is siklani kezd – árkot húz a homokba, kiáltásai eltűnnek a cowboyok örömvonyításainak örvényében. Körbe-körbe száguldanak, a lovas néha átugrat egy-egy kaktusz fölött, aminek fájdalmasan csapódik neki a sikoltó fiú. Apró sziklák szagatják le az indián ifjú testéről a bört. Egyszer csak hatalmas üveg pohár állja az útjukat, de a cowboy ügyesen kikerüli.

– Ez azér' szép vót, Bill! – dicséri a vézna fickó, felemelve a poharat, lehajtva annak tartalmát. Ő és a társa a kocsmapultnál könyökölnek, és nézik, ahogy a miniatűr fogat oda-vissza vágat előttük az asztalon. Az indián fiú egy darabig még kapálózik és sikongat, ahogy a picurka lovas húzza végig a pulton, majd mintha elvágta volna, elcsöndesedik – talán

meghalt, talán csak a nyelvét harapta le egy döccenőnél. A két részeg fickó tovább biztatja a néhány centis lovaszt: – Adjad neki, Bill!

És Bill adja – a kötél még jobban feszül, a cowboy a pult végéig von-
tatja áldozatát, majd gyorsan irányt változtat, és indul is vissza. A kocsmáros unott arccal nézi a jelenetet, miközben piszkos ronggyal törölget egy poharat.

– Csapos! Még egy kört! – adja le rendelését a kövér, bajszos cowboy, mire a pultos rezdületlen tekintettel kimér neki egy újabb whiskyt, és a fickó elé csúsztatja. Máris érkezik a pirinyó Bill az indiánnal, hogy kikerülje ezt a poharat is. A paripa után kötött fiú már csupán egy véres, szakadt torzó, egy széteső rongybaba.

A két pultnál ücsörgő cowboy elnézi még egy darabig a vágát, majd lehúzza az italát és így szólnak egymáshoz: – Ideje lassan hazamenni, reggel csak ki kell engedni az állatokat.

Veszik hát széles karimájú kalapjukat és biccentenek a pirinyó Bill felé, majd lecsapnak néhány ropogós bankót a pultra, amit a szakállas férfi átugrat lovával. A kötél végén száguldó húsbábu apró vércsíkot húz végig a papírpénzen. A kocsmáros felveszi, és betűri a zsebébe.

– Hé, fiúk, hát ti hova mentek? – kiabál Bill a két távolodó óriás felé, de a hangja túl halk, nem jut el a fülükhöz. Hátrapillant – látja, alig van már valami az indiánból.

Hiába, az a baj ezekkel a rézbőrűekkel, hogy túl hamar elkopnak, mérgelődik Bill, majd megállítja a lovát, és még egyszer próbálkozik: – Csak egy kicsit maradjatok még, van még ebben egy-két kör!

De csapódik a kocsmá ajtaja.

– Egyen meg a fene akkor titeket! – morog Bill, előkapja a kését, és egy határozott mozdulattal elnyesi a kötelet. – A keselyűk majd alaposan megörülnek neked – vakkant hátra, azzal megzabolazza a lovát, és lépésben indulnak tovább, a város távoli fényei felé.

Odafenn a csillagok kapálóznak sugaraikkal, akár a pókhálóba akadt legyek. A szakállas cowboy bágyadtan nézi őket. Egyszer csak surrogó hangra lesz figyelmes, mintha a ló még mindig vonatna valamit maga után. Lehetetlen, gondolja, de azért hátrafordul, és megszédül a

döbbenettől, amikor megpillantja az indián fiú torzóját a paripa után kötve. De hiszen világosan emlékszik rá, hogy elvágta azt az átkozott kötelet, erre tessék. Összeráncolt homlokkal nézi a véres húsbábut, majd megrántja a vállát, ismét előveszi a kését, és újra elnyesi a zsinórt.

– Ágyó – búcsúzik a cowboy, és figyel, ahogy elmarad mögötte a holttest, amit éhesen nyel el az éjszaka sötéteje.

Bandukol tovább – kábán bámul előre, érzi, lassan ürül véréből az alkohol, és ezzel együtt a holnap reggeli fejfájás előszele is megérinti homlokát. Megköszörüli a torkát, és matatni kezd a zsebében egy dohányvég után. Amikor végre az ujjai kitapintják a szivart, és cserepes ajkai közé veszi, ismét meghallja azt a surrogó hangot. Kikerekedett szemmel les hátra, és tátott szájából a földre pottyan a dohányrúd – kilapul a lópata alatt. Megpillantja az indiánfiú hulláját – árkot húz a homokba, ahogy vontatja a ló, a kötél, mint különös köldökszínór feszül közöttük.

– Mi a szent szar... – hebeg a szakállas fickó, majd reszkető kézzel kapja elő a kését és vágja át a kötelet. Az elpattant zsinórvég a homokba hull, a tetem pedig újfent hátramarad.

– Mégis hogy a fenébe? – Ráncolja a homlokát a férfi. Majd megrázza a fejét, és teljes meggyőződéssel motyogja maga elé: – Még mindig részeg vagyok. Csak ez lehet. Be vagyok rúgva.

Megsarkantyúzza a lovát, mire a patás ügetésbe kezd. A szakállas férfi újra és újra azon kapja magát, hogy hátrafelé sandít. Ám hiába néz hátra, csak az elvágott lasszókötelet látja, vége ernyedten himbálózik jobbra és balra a ló faránál.

– Jól van, Bill, képzelődtél – nyugtatja magát, és hogy kitisztítsa az elméjét, nekikezd számolni a csillagokat. Nyolcig jut, amikor újra eléri fülét a surrogó hang. Zavarodottan próbál tovább számolni. Kilenc, tíz, tizenegy, azért sem néz hátra. Ám egyik keze önkéntelenül kitapogatja maga mögött a kötelet. Egyenesen feszül, biztos, hogy húz valamit. Tizenkettő, tizenhárom. – még mindig részeg ott a deszkákon – benne whisky sikongat, homokba hull, lóháton gyí, gyí! (tizennégy, tizenöt) maradjatok ti is szótlantul száguldó üveg – egy kövér, bajszos aki laszszózza a whisky-t és a szent szart – skorpiók – ollóik pókhálóba akadt

poharak – (16) – csapos! egy harmónikát ide s néhány lasszókötélből kivágott hangjegyet! – kacag rá hullámként s odalenn esteledik a hova távolodó cowboy – – Ágyő – még kitapogatja magát a húscsomóban – kurva dzsinnként még feldereng a távolodó többiek arca – (húsz, tizenkilenc) lódobogásra lesznek ördögszekér – folyton bánatos indián fiú ott ott a távolban vonyítva teteméhez lép, és ím kötött fiú, visszatálalt!

A cowboy megállítja a lovat, és leugrik a nyeregből. Az indián fiú teteméhez lép, hatalmasat rúg belé bőrcsizmás lábával.

– Hát nem lehet téled megszabadulni? Soha? Kopj le rólam! – kiabál, és elnyesi a kötelet – – homlokkal nézi tetemét – távoli fényei tovább kopnak, és öregszik: aprócska indiánfiúk kötélén ráncigált teste híz ráncokat szeme alá – még egyet rúg a véres húscsomóba, és visszarohan a lovához. Teljes erőből megsarkantyúzza, a paripa fájdalmasan felnyerít, és az égig veri a port. Kaktuszokat ugranak át, túlábakon menekülő skorpiók robbannak szét a paták alatt, akár az érett gyümölcsszemek. Ágyő Bill, ma levágják magukat az égről a csillagok – hiszen részeg minden angyal a mennyországban – lovak után kötik a holtakat és végighúzzák őket a felhőkön – a szív szalonajtaja beragadt itt nem nyílnak többé szárnyak – A cowboy pedig folyton hátra sandít, már nem is figyeli az utat. Látni akarja, mikor és hogyan nő vissza a kötél, hogy mikor és hogyan lassózza meg lovát a túlvilágról ez az átkozott hull.

– Gyí, gyí! – kiabál a fickó, szíve vadul ver, a tenyere izzad. És ekkor eltűnik a ló patája alól a talaj, ahogy levágtatnak egyenest a bárpult szélén. Bill észre sem veszi, esés közben még tovább sarkantyúzza a lovát, egyre csak hátrafelé néz – figyeli azt az átkozott kötelet, amely most ott lebeg fölötte. Apró koppanással a kocsmá padlójára hullnak, és szörnyet halnak – az utolsó, távozó vendég csizmája szétkeni vérüket a deszkákon. A kocsmáros – ez a folyton bánatos képű, mogorva óriás – egy piszkos kendővel gyorsan áttörli a pultot, majd komótosan az ajtóhoz sétál, és bezárja mára a lebujt.

Dögnyugat

Dögnyugatnak tartsatok – arra, ahol a városból alkonyatkor kilovagolnak a cowboyok, s lámpának repülő bogárként sülnek meg a naplementében – oda, ahol kilőtt pisztolygolyók termékenyítik meg a nőket, és minden lépésnél elsülő puskacsövek alkotják a paripák csontvázát; nyugatra menjetek, barátaim, ahol egyedül a légylárvák, a dögevők híznak. Mert nyugaton a helyzet változatlan: ismét bajt kever a Kentucky Ördögfióka – micsoda név ez is és milyen büszke rá hiéna képű hordozója – magát veszett mesterlövésznek állítja be, aki semmitől sem fél, azt bezzeg senkinek el nem mesélné, mikor egyszer úgy beszart a domboldalról vágatató indiánok látványától, hogy bebújt inkább a saját lovába. Na azt a jelenetet képzelj el! Megérkeznek a rézbőrűek, és mit látnak? Egy puffadt hasú paripa őgyeleg csak a prérin, néma fájdalom csillan hatalmas szemében – az indiánok pedig úgy megsajnálják ezt a szerencsétlen patást, hogy hazaviszik a faluba, ahol mindenféle gyógynövényeket rágatnak vele. Persze akad közte féreghajtó is, aminek hatására még az éjszaka megszüli az öreg háticas a Kentucky Ördögfiókát. Micsoda látvány, kár, hogy a rézbőrűek lemaradtak róla, hiszen ekkorra már az egész falu kánonban horkol. Nem volt hát nehéz dolga az Ördögfiókának eltenni láb alól a bagázst.

– Úgy biza', egyes egyedül végeztem egy teljes indiánfaluval! – hengeg a fickó a whisky fölött a kocsmában, arról pedig mélyen hallgat, hogy eközben igaz álmukat aludták ellenfelei. Sőt, sőt, megtoldja mindenféle képtelenséggel. Például, hogy mivel nem volt már elég golyója, olyan ügyesen célzott, hogy a kilőtt töltény három embert is rögtön leterített. – Az egyiknek beszaladt a mellkasán majd kijött a hátán, aztán repült tovább, szétloccsantva egy másiknak a koponyáját! A szétrepülő csontdarabkák pedig egyből halálra sebesítettek egy harmadikat, voltaképp pár perc alatt elvérzett a nyomorult! És és amikor végleg kifogytam a golyókból, előkaptam a késemet! Kinyestem azoknak a kurva ingyán' asszonyoknak a csiklóját, megtöltöttem velük a tárat, és azzal küldtem a

pokolra férjeiket!

Valójában persze álmukban vágta el mindegyiknek a torkát. De se baj, erre felé a legendák nem kopnak és becsületesebb életet élnek hőseiknél. Na és mi születik majd ebből a jelenetből? A Kentucky Ördögfióka most egy sivatagban foglyul ejtett indián fiút vallat. Egy régi legenda szerint az őslakók porból formázták meg az első pónikat, amit mágikus szavakkal hívtak életre, s ezt a varázslatot mind a mai napig űzik – így nem fogynak ki sose a jóféle hátasból.

Ideje, hogy a fehér ember is megismerje ezt a mágiát – dönti el az Ördögfióka, és látod, a fickó nem sajnálja a nemes ügy érdekében pazarolni a tüzes vizet – ez talán megoldja a rézbőrű kölyök nyelvét, az meg bizony már alig lát ki a fejéből, de ahelyett, hogy a titkos mágiáról csiripelne, szédelegve röhög maga elé. De a homlokához szegezett colt-tól végre csak peregni kezd a nyelve. Elköpi a mágia mikéntjét, a fickó pedig elégedetten puffantja le a részeg gyereket. A cowboy nem tévovázik, azon nyomban meggyúrja az első lovát, és olvassa rá a különös szavakat: néhány perc múlva a rosszul megformázott homokparipa már fel és alá vágat a sivatagban – életre hívója próbálja betörni, és bizony sikerül is neki – ám néhány kör után az állat szétesik homokszemcsékre.

Jó lesz ez, csak valami stabilabb anyagból kell megcsinálni – dönti el az Ördögfióka. – Kőből mondjuk! Ez az! Míg a rézbőrűeknek homokparipán vágatnak, neki lesz egy átkozott kőlova, hogy a fene essen belé!

A fickó ezen fellelkesül, összegyűjt hát egy nagy kupac sziklát, és megépíti belőlük a paripát. Elmormogja a frissen tanult varázsigét – letölt gatyával körbe táncolja, mire a szobor megmozdul – apró kavicsdarabok hullnak a lóból, ahogy emelgetni kezdi a lábát. A Kentucky Ördög egyből a hátán terem, és alaposan megsarkantyúzza – de rögtön fel is ordít, amikor lába a szobor kőkemény oldalának csapódik – az állat szélesebben rohanni kezd – lovasa fel és le pattog a hátán, segge és golyói vadul nekicsapódnak a sziklának minden egyes döccenőnél, szörnyű fájdalom nyíllal a testébe – sikolyától felszakadnak a felhők. A városba érve már nincs ép csont az altestében – szétzúzott golyóiból spriccel a vér.

– Látom, szar napod volt, Ördögfióka, meghívlak egy kurva nagy

whisky-re! Aztán elmeséled, hogyan tettél szert egy ilyen emberes paripára! – Beráncigálják hát a kocsmába, és belé töltenek egy üveg szíverősítőt, mire múlni kezd a fájdalom. A részeg fickó nagy pofával adja elő, miféle trükköt húzott ki az indián kölyökből. Több se kell a vadnyugati veszett kutyaúrnak – szaladnak ők is lovakat csinálni – a városkát hamar ellepik a kőparipák, és a jajgató lovasok – a csontok fájdalmas recsegésétől hangosak most a poros utcák – kékre zúzott seggek – kipukkant herék mindenütt.

Nyugatnak tartsatok, anyaszomorítók! Ahol kártyalapokat vedlenek a csörgőkígyók – a sínen száguldó vonat pedig a koponyacsont falának ütközik – innen már nincs tovább; a koporsókat újabb legelőkre hajtják, hátha akad még temetetlen hulla. Felfűzött pisztolygolyók alkotják errefelé az asszonyok ajkát – egy csóktól a képedbe robban az egész.

Ezt ismered? Egy hosszú hajú indián fickó lép be a kocsmába, a pultra csap széles markával és aszondja': – Tüzes vizet kérek!

A pultos persze jólelkű döngyugati polgár – a szíve helyén nemzeti zászló lobog – tudja hát jól, mit illik és mit nem ilyen helyzetben tenni: előkapja a pult alól az öreg Mary-t, ezt a rozsdás lukú vén colt-ot, és szét-durrantja a rézfaszú homlokát. Ám amikor lenéz a földön kiterült hullára, tátva marad a szája: ott fekszik a városka seriffje, kifordult szemekkel, a koponyájába nyílt vörös üreggel.

Na, ezért tuti felkötnék, kinyírtam a seriffet! – Reszket a fickó, és a hátsóudvarba cipeli a hullát, ahol letakarja egy durva szövésű zsákkal. Majd később eldönti, hová rejtse. Alighogy visszatér a kocsmába, újra nyílik a szalonajtó, és belép rajta ugyanaz az indián. A pultra csap és aszondja': – Hé, sápadtarcú! Azt mondtam, tüzes vizet kérek!

Szóval ismét csak előkerül az öreg Mary, és kiloccsantja a szemtelen bennszülött agyát. Ám a földön ez is átváltozik a seriff hullájává. Viheti ezt is hátra. A kocsmárosnak ideje sincs keresztet vetnie – újfent belép a ugyanaz az indián.

– Felhúzol, fehérördög! – morog rá a sas orrú vendég. – Tüzes vizet kérek!

– Majd kapsz a pokolban, te féreg! – kiabál a pultos, és megküldi ezt is egy golyóval. És így tovább – hamarosan újra kell töltenie a tárat, aztán megint csak újra – a hátsó udvarban már mozdulni sem lehet a sok-sok seriff hullától, hatalmas tornyot képeznek – kutyák szöknek be a poros utcáról, és marcangolni kezdik a legalsó testeket. Az indián mindig unott arccal érkezik, a pultnak támaszkodik és tüzes vizet kér.

– Ha kell, kinyírom én a világ összes seriffjét, de egy bűdös rézbőrűt nem szolgállok ki! – fogadkozik a pultos, meghúzza a ravaszt, és viszi hátra az újabb jelvényes hullát. Úgy dönt aztán, elég volt ebből, nem tér vissza a kocsmába. Felmászik a seriff hullákon, és leakaszt egy csillagot az égről. A mellére tűzi, és így kiabál az éjszakába: – Én vagyok mától az új seriff, hogy a kurva fene essen belétek! A kocsmát meg vigye, aki akarja!

Ám hallja, hogy odalenn nyílik a lebu ajtaja. Az indián tüzes vizet kér, mire eldördül egy lövés. Erre megjelenik egy füstölgő lyuk az új seriff fején. Hamar a kocsmában találja magát, a földön, épp száll ki belőle az élet.

Hiába. Itt nyugaton minden csupán ba-bumm – amott a kupleráj nagy csöcsű madamja egy kikent kurván lovagol, majd kiköti és fizet egy fiúnak, hogy tisztítsa meg a jószágot.

– Ragyogjon aztán, mint a nap! – figyelmezteti a nagycsöcsű bestia, mire a fiú így szól: – Csak figyeljen! – azzal a suhanc előkap egy doboz gyufát, és alágyújt a ribancnak – magasra csapnak a lángok, a lány sikolyától félrenyelik árnyékukat a kaktuszok. – Ezeket a ringyókat már csak a tűz tisztítja! – röhög a fiú, kacsint majd visszarohan a templomba.

És ezt ismered? Folyóparton leölt indiánok, kocsmái verekedések egy sivatag széli kavics alatt, zsályafüstben húsba zárt suhancok – lovas jelenetek – seggek csillagokkal – az örök vadászmezőket használjuk mától lóitatónak és sivatagi hullába mássz régóta-tekintetteddel – totemoszlop lábadozik az orvosi rendelőben, skalpolt asszonykák sétálnak ki az indián borbélyból és dicsérgetik egymás csillogó koponyacsontját, miközben férfiak emelgetik köszöntésül a fejtetőiket. Ahogy visszaveri a vértől nedves csont a fényt, mintha glória nőtt volna az asszonyok feje

köré.

– Hallod? Ezek a kurva ingyánok' mindenüket elcserélik egy üveg whisky-ért! – lelkendezik egy bajszos cowboy a társának.

– Nekem mondd? A legutóbbi a feleségét adta oda egy félig teli flaskáért! – röhög a társa. – Persze mi a fenét lehet kezdeni egy rézbőrű nőcskével? De azt gondoltam, egye fene, normális asszonyállatot faragok belőle. Beráncigáltam hát a konyhába, hogy főzzék' valamit. Mire visszamegyek ránézni, már a hajába fűzte az összes kanalat és a villával fésülgette magát. Az ágyban se vette sok hasznát az ember – ahelyett, hogy feküdt volna deszkaként és hagyja, hogy a férjura elvégezze rajta a dógát', miként egy jó protestáns asszonyhoz illik, tekergett, meg sikongatott, mint aki élvezi ezt az egészet. Aszondom neki, jobb, ha nyugton maradsz, különben cipóra verem a fejed, és hát meg is tettem, de tudod ekkor mit csinált? Visszaütött, meg belém vájta a kurva körmeit az a kis hárpia! Látszik, hogy ez se járt templomba, és ezt már nem lehet kikupálni. Fogtam hát a jó öreg puskát, és barlangot robbantottam a hasába.

– Istentelen népség, nem vitás. – Rázza a fejét a másik ürge, majd hozzáteszi: – De legalább mindenüket oda adják már egy üveg whisky-ért, megérte őket rászoktatni a piára!

Ezt alátámasztandó a háttérben rozoga kis hintón siklik a városka seriffje – elé pucér seggű indián gyermekeket és csecsemőket kötöttek – tipegnek, gagyogva másznak, a seriff pedig nagyokat csap rájuk az ostorral – a felhők lassan szétfoszlanak odafenn s kirajzolódik az ég cson-tállványzata. A halál fekete ondójától gömbölyödik ez a vidék – néhány alkoholista, élőhalott indián bekeríti a kocsmát, de a szeszvedelő cowboyok a végsőig kitartanak, hősiesen védik az erődöt, beírják magukat a történelembe. Pipában voltunk és eltűntünk a ragyogásban. Szirmokkal porba, kiürült méregmiriggyel. Amott egy vén piás törzsfőnökkel incselkedik egy csapat sápadtképű: leöntik whisky-vel a csillagos-sávós lobogót, és átadják az indiánnak. – Nesze, szopjad! – s mindenki szét-szalad belül. Erre, csak erre – valaki féreghajtót dobott a pokolba, és most a felszínre köpködi ezeket a pisztolyhősöket – szemfedőjén tyúkszarral is jönnek – lobogó! Lobogj a szabadság országa teljes glóriája és a bátrak

hona felett! a csillagokkal Kentucky Ördögfióka vörös moha kövön – anyatejbe mártott kötélhurok s oh, mondd, látod-e a korai hajnali fény-nél mindenki álomtűzel: képlövedékek csörtetnek be a mellkas szalon-ajtáján, ott aztán a pultra ütnek, s a ház legerősebb italát kérik. És a halálnál nincs töményebb – csatasorba állni születünk ide, bátrak hona a bombák robbanása felett? csillagokkal borított lobogó még ott lobog-e? A szabadság országa csatában s pisztollyal a kézben temessetek el. Gyászindulónkat susogja a szél, a szélkakas meg mindig a távozó szelle-mek után fordul: ott gyülekeznek a horizont vonalán, sosem hagyják már el ezt a földet, előbb-utóbb rájuk zárják a kuplerájt, de mulatnak tovább hajnalig. Szétverik egymás hátán a széket, üres üvegeket lőnek le a másik fejről. Nyugatról nincs már hova nyugatra menni – ez pedig itt az utolsó alkony, békében sem üdvözlünk benne.

A szerzőről

Komor Zoltán 1986. június 14-én született Debrecenben. Jelenleg Nyíregyházán él, ahol főiskolai tanulmányait végezte. Írásai különböző pályázatokon (Irodalmi Rádió, Napút, stb.) szerepeltek sikeresen és jelentek meg antológiákban. Emellett magyar („KULTer”, „Képirás”, „A Vörös Postakocsi”) és amerikai („theNewerYork”, „Caliban Online”, „Exit Strata”, „Thrice Fiction Magazine”, „The Drabblecast Audio Fiction Podcast”, „Gone Lawn”, „Phantom Drift | A Journal of New Fabulism”, „Wilderness House Literary Review”, „Bizarro Central”, „The Gap-Toothed Madness” stb.) folyóiratokban publikált.

2010-ben jelent meg első könyve Mesék Kaptárvárosból címmel. A Cédrus Művészeti Alapítvány 2013-as Kortárs irodalmi alkotások pályázatán nívódíjas lett. 2014-ben jelent meg első angol nyelvű könyve, Flamingos in the Ashtray címmel, az amerikai Burning Bulb Publishing gondozásában.

A Katapult Kortárs Alkotói Oldal főszerkesztője.

komorzoltan@gmail.com

www.komor.blog.hu